

A
NAGY VILÁGCSAPÁS.

IRTA:
VARGA MIHÁLY
VÁCZI SZÉKESEGYHÁZI KARKÁPLÁN,
„REMÉNYSÉGÜNK” SZERKESZTŐJE.

VÁCZ.
NYOMATOTT MAYER SÁNDORNÁL.
1897.

TARTALOM:

Bevezetés.

I.

A la salettei jövődölés.

II.

Az ujabbkori próféták.

III.

A la salettei jövődölés hitelessége a szent írásból kimutatva.

IV.

A nagy világcsapásnak okvetlenül be kell következnie.

V.

A nagy világcsapás kimutatva az ó-testamentomból.

VI.

Az Antikrisztus.

VII.

Az új világ.

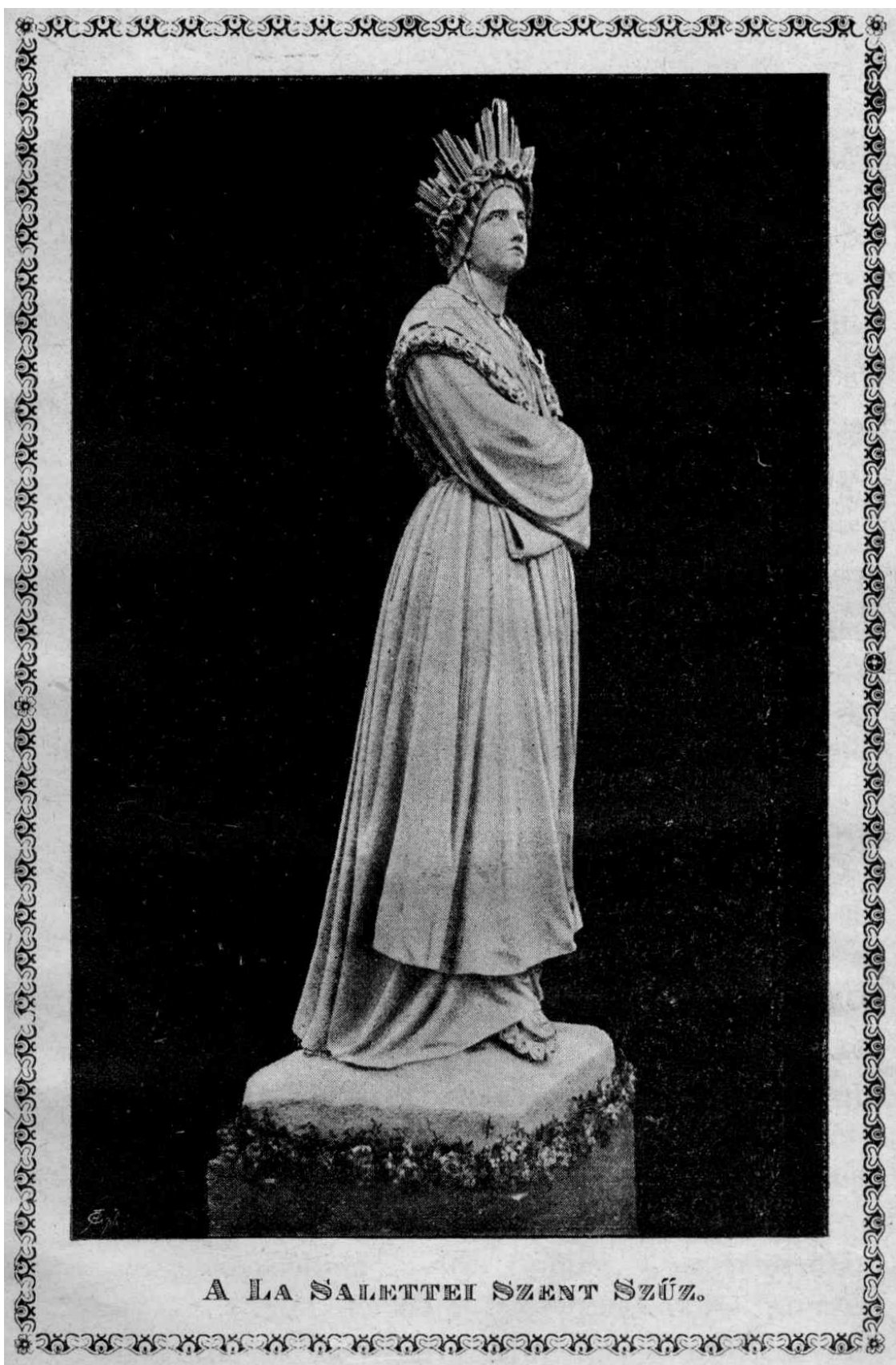
Végszó.

FORRÁSAIM:

COMBE, francia író.

PELIKÁN, német folyóirat.

DR. ROHLING A., egyetemi tanár és kanonok.

Bevezetés.

Kezdetben az volt a szándékom, hogy *Combe* abbénak a „*Nagy Világcsapás*” című művét egyszerűen lefordítom, de minthogy a szóban levő kérdés oly fontos, nem találtam elegendőnek a fordítást, tovább kutattam, több tekintélyes férfiú nyilatkozatát felhasználtam. És így ezek alapján művem inkább *eredetinek*, mint fordításnak tekinthető.

Nemcsak minden értelmes gondolkozó, de még a nép egyszerű gyermeke is kíváncsian kutatja a jövőndőt. Az eljárás azonban nem egyenlő. Mert míg a műveltek ezt érvek és bizonyítékok alapján teszik, addig a nép megelégszik a látszattal is.

Jövőndölnek, következtetnek ezek is, azok is; magyarázzák a titokzatos jelenségeket tudósok és tudatlanok.

Mit tegyünk, kinek higyjünk? Talán higyjünk minden szél-szónak? Nem. Vagy talán ügyet sem vessünk azokra, a kik a titkok fátyolát fellebbenteni iparkodnak? Ez sem volna észszerű dolog.

Nem lehet eléggé kárhoztatni azokat a látomásokat és álmokat, a melyeknek szülője a beteges képzelgés, de gyakran a feltűnési viszketeg vagy a rút haszonlesés.

Sokan felróvják a magyar népnek, hogy hajlandó a babonáskodásra, a mely körülményt aztán a magok hasznára kizsákmányolnak a lelketlen üzérek. De ebben a hibában még a művelteknek elismert nemzetek is szoktak szenvedni. A német nemzet fiai ép azon mohósággal kapkodják a babonát terjesztő iratokat. E tekintetben a francia sem különb. Csak egy példát említek. Midőn Lourdesban voltam - írja *Combe* - szép délutáni órákban feltűnő csodálkozással szemlélte egy csoport francia nő a barlang fölött álló Mária-szobrot. Hozzájok szegődtem. Mi az, mit néznek, kérdeztem. Ah, nézze, abbé úr, a hold. Szűz csodát művel; nézze, mily mennyei fényben tündököl! - Odanéztem, de nem láttam egyebet, mint a napsugár tündöklését a szobor feje körül levő kristály betűkön.

Az ilyen csodalátóknak ne higyjünk.

Higyjünk-e a magán jövőndöléseknek?

Hihetünk azon esetre, ha a jövőndölések oly egyénektől vannak, a kiknek életszentsége nyilvános s a kikről tudva van, hogy játékot űzni nincs érdekükben.

Hihetünk a különböző egyénektől származó és mégis egybehangzó jövőndöléseknek. Olyan jövőndölőket értek, a kik nemcsak különböző helyeken, hanem különböző időben is éltek, a kiknél tehát az összebeszélés teljesen ki van zárva.

Hihetünk azon jövőndöléseknek is, a melyek részben már be is teljesedtek.

Ennyit a jövőndölések hiteltérdeklőségéről.

De az is bizonyos, hogy a leghitelesebb jövőndölés is elveszti hitelét, ha némelyek meggon-
dolatlanul vagy önzően magyarázzák azt.

Példával szolgálok. A tiszteletreméltó du Bourg Anya már rég megjövőndölte, hogy V. Henrik francia trónkövetelő „soha sem fog Parisban uralkodni.” A jövőndölés teljesült, mert mint tudjuk V. Henrik francia trónkövetelő, mint Ausztria vendége, a nyolczvanas években Frohsdorfban, alsó ausztriai falucskában halt meg. Azonban a jövőndölés vérmes reményű magyarázó a jövőndölést úgy fejtegették, hogy V. Henrik nem *Parisban* hanem *másutt* fog uralkodni.

Egy másik jövendölés, mely sz. Czézártól származik, Franciaország jövendő nagy királyáról szól. A jövendölés szavai így hangzanak: „*A fogoly ifjú, a ki a lilium koronáját visszaszerzi.*” A jövendölés szavai még nem mentek teljességbe; de 1881-ben, az V. Henrik trónjáért lelkesedő királpártiak, a jövendölés szavait - elég rosszul - így magyarázták: „*Ki ne látná itt megjövendölve V. Henriket?*” És ezt ki merték érni akkor, a mikor V. Henrik 60 éves öreg volt, és ha utána néznek, hát megtudhatják, hogy V. Henrik soha sem volt fogoly. Így magyarázták a szegény V. Henrikre d’Orval jövendölését is, a ki így szólt: „*Jőjj ifjú herczeg, hagyd el a fogság szigetét.*” Holott V. Henrik 1881-ben sem ifjú nem volt, sem fogva nem volt.

De rossz hírbe hozták a meggondolatlan magyarázatokkal a *la salettei* jövendölést is.

A jövendölés szó szerinti szövegét ismerik t. olvasóim.

Szándékom kimutatni ezen jövendölés hitelességét. Többen iparkodtak megmagyarázni azt, de egyik-másik tételt némelyek rosszul értelmezték, így különösen a világcsapás évét.

„*Az Isten magokra hagyja az embereket és büntetésekkel sújtja őket, melyek 35 éven túl fognak bekövetkezni.*”

Lássuk csak a különféle magyarázatokat.

1. *Nicolas Amadeus* 1881-ben egy könyvet adott ki Marseillesben a *la salettei* jövendölés titkának magyarázatául, és ebben a könyvben határozottan kiírja, hogy a büntetések már 1881-ben veszik kezdetüket. Okoskodását pedig arra alapítja, hogy a szent Szűz 1846-ban tette e jövendölést, már pedig ha ez évszámhoz a 35 évet adjuk, kijön az 1881. És ime, az 1881-ik év elmúlt, és a világcsapás nem következett be. Ez a magyarázat tehát határozottan téves. És talán ezzel elveszett a jövendölés hitele? Semmi esetre. Mert hogy a 35 évet 1846-tól kell számítani, az a jövendölés szavaiból semmikép sem indokolható.

2. *Zola* püspök, a kinek röpiratát híven lefordítottuk, a 35 évet 1858-ik évtől számítja, arra támaszkodva, hogy a bold. Szűz az 1858-ik évet jelölte meg a titok közzététele idejéül. E számítást tette magáévá a „*Pelikán*” német folyóirat. E szerint 1858-hoz 35 évet adva, a világcsapás az 1893-ik éven túl venné kezdetét. És ha a 35 évet, bibliai értelemben vesszük, úgy 1893. éven túl és 1900-ik éven innen kellene a világcsapásnak megtörténnie. Bibliai értelemben hétéves időszakokat különböztetünk meg, és így a 35 éven, vagyis ötször hét éven túl már nem telik el egészen hét év a világcsapásig.

3. *Combe*, a kinek művét használom, két időszakot állít fel; ezek egyikét valószínűnek mondja és ez az 1896-ik év. Ő az 1859-ik évet veszi kiindulási pontul, a mihez 35 évet adva, az 1893-ik év jön ki. Ehez aztán két és fél évet ad. Így jön ki az 1896-ik év. Lehozásai nagyon érdekesek. De a kiindulási pont meghatározásában úgy látszik, tévedett. Jeles és általános figyelmet keltő művében azt sem tartja lehetetlennek, hogy a 35 év 1870-nél kezdődik, vagyis azon borzasztó évnél, a midőn a Franciaország romlása kezdetét vette a köztársasággal.

Hogy melyik számítás a való, azt még a jelen században megtudhatjuk. Hogy a nagy csapás közeledik és az éve már közel van, a fölött nincs véleménykülönbség. Mert ha még egy új évet veszünk is kiindulási pontul, például az 1864-ik évet, mely évben a *la salettei* jövendölés szerint „*Lucifer nagyszámú ördöggel kiszabadul,*” úgy a 35 év utáni időnek 1899-ben kell kezdődnie. És így bizonyos, hogy a jelen század végső, vagy a következő század első évei nagy dolgokat fognak látni.

Mi a jelen mű célja?

Annyi bizonyos, hogy nem mulattatás, kellemes időtöltés kedvéért írtam e művet. A ki szórakozni akar, az nem foglalkozik rettentő jövődölésekkel, hanem, hogy szórakozásai meg ne zavartassanak, még az utolsó dolgoknak a gondolatát is messze űzi magától.

Hasonlóan járnak el azon esztelenekhez, a kik, hogy valahogy meg ne ijesszék a *drága* beteget, nem hívnak hozzá papot, valami komoly vallási igazságot a világért sem hoznának fel neki, hogy valamiképp meg ne ijesszék.

Isten szíve szerint gondolkodó és a boldog örökkévalóságra komolyan készülő katolikushoz intézem jelen füzetemet, még pedig azon célból, hogy megértve annak fölötté komoly tartalmát, megragadják egyetlen halhatatlan lelkük megmentésére azon eszközöket, a melyeket ajánlani fogunk. A világcsapás okvetlenül bekövetkezik, de csak azokat fogja érni, a kik megátalkodott gonoszságukkal magok ellen hívják ki a haragvó Istent.

*Noha e füzet összeállításánál többnyire az egyház által jóváhagyott műveket használtunk és leginkább szent vagy szentség hírében elhalt egyének jövődöléseire hivatkozunk, mindazonáltal nem kívánunk annak mást, **mint emberi hitelt tulajdonítani.***

A jelen füzet a következő főpontokat foglalja magában:

I. *A la salettei jövődölés azon részei, a melyek a bekövetkezendő világcsapásról szólnak.*

II. *Az újabbkori próféták jövődölései.*

III. *Izaiás próféta jövődölése egybevág a la salettei jövődöléssel.*

IV. *A világcsapás okvetlenül bekövetkezik. Miképp kerülhetjük ki annak büntetéseit?*

V. *A világcsapás utáni új világ.*

VI. *Az új világ lakói.*

VII. *Az új világ.*

I. A la salettei jövendölés.

1. A vihar előtt.

A midőn nyomasztó csend uralkodik az egész természet fölött, mindenki közelgő vihart sejt. Az ég kékje még szépen ragyog, báránfelhőt is alig látni rajta, mégis az a kínos csend veszedelmet hirdet és az értelmes gazda siet, hogy biztonságba helyezze veszendő vagyonát. A hajó kormányosa helyén van, előzetesen kiosztja parancsolatait, hogy a kitörő vihart készen fogadhassa.

Midőn Augustus császár idejében az egész ismert világot magában foglaló nagy római birodalomban teljes béke uralkodott, mindenki még soha nem látott viharról beszélt. Sejtések nem csalt. Ugyan ekkor jött a földre a béke Fejedelme, az Úr Jézus és megalapította földi országát; de erre nyomban ki is tört a vihar. A hamisság vihara kerekedett fel az igazság ellen. A hamisság hivei a legborzasztóbb halálnemmel sujtották az Igazat. A Mester sorsában osztottak tanítványai. Háromszáz éven át patakokban folyt az Úr Jézus követőinek a vére.

Nyugalom és béke lebegett a római birodalom felett, és mégis a kedélyek teli voltak aggodalommal és félve várták, hogy mit hoz a jövendő. És rettegésük nem volt alaptalan. A vihar megjött, északról kerekedett és végleg elsöpörte a római birodalmat a föld színéről.

Ma is béke uralja a föld népeit; az uralkodók fölkeresik egymást és a békecsókját adják egymásnak. De sokan a mai békét hamis békének tartják és szorongó kedélylyel várják a titokzatos jövőt. A vészes előjelek sűrű egymásutánban követik egymást. Korunk legnagyobb vészjele a *la salettei jövendölés*.

2. Higyjünk-e a la salettei jövendölésben?

Egyházilag hitelesen beigazolt tény, hogy a két pásztorgyerek, *Makszimin* és *Melánia*, külön-külön titkot nyertek a bold. Szűztől. Mindkettőnek titkát, a melyről a levél íróin kívül senkinek sem volt tudomása, átadták IX. Pius pápának. A pápa megbízta Bruillard püspököt, a kinek megyéje területéhez tartozik La Salette, hogy a jelenés helyén templomot építsen.

Már ez is nagyon sokat bizonyít. Az lehetetlen, hogy a pápa kész legyen akármilyen mendemondára kegyelemhelyet hirdetni, templomot építtetni. Ellenkezőleg! Még soha sem lehetett a római Szentszéket arról jogosan vádolni, hogy könnyelműen követi a hamis jelentéseket. Hanem arról már hallottunk, hogy a római Szentszék megtiltotta egy templomnak a látogatását, melyet a jóhiszemű hivesek építettek azon a helyen, melyen két gyermek szavai szerint az Isten anyja állítólag megjelent, de a mit a szigorúbb vizsgálat valótlannak tüntetett fel. Pedig már azon a helyen csodagyógyulás is történt, jutalmul azon erős bizalomnak, melylyel a hamisságot nem sejtő hivesek a szent Szűzhöz folyamodtak.

Makszimin titka rövid; közlése csak pár perczig tartott. E titok némely része kiszivárgott, de azok hitelességéről jót nem állhatunk, mert a pápa még nem bocsájtotta közre az eredeti levelet. Annyit azonban sejtünk, hogy Makszimin titka nem a világcsapásról szól, hanem a később bekövetkező békeidőt tárgyalja. Melánia titka minden részletével együtt 1879-ben lett közölve, 1858-ban nem lehetett kinyilvánítani, mert Napóleon császár, a kiről szintén szó van

a jövődölésben, mindent elkövetett a leány elnémítására. Melánia titkáról már 1846-ban tudták, hogy terjedelmes. Onnan következett, mert Makszimin így szólt Melániához: „Beh sokáig beszélt veled; én nem hallottam semmit, de láttam ajkainak mozgását. Ugyan mit mondott?” Azt is tudjuk, hogy Melánia később a jelenés szavait - órát tartva kezében - elmondotta magának, hogy a titok közlésének tartalmát megtudja. Épen tíz percz alatt tudta azt elmondani. És - a mi csodálatos - Melánia a titkot olyan nyelven hallotta és mondotta el magának, a minőt ő nem ismert. Hogy t. i. a dolgot megértsük, megjegyezzük, hogy Franciaországban különféle tájszólás uralkodik, a melyek nemcsak a művelt francia nyelvtől, hanem egymás között is annyira elütők, hogy a ki valamely tájszólás vidékén született és nőtt fel és először hallja az irodalmi művelt francia nyelvet, az szót sem ért abból. Ilyen tájszólás használatos Lourdes hegyes vidékén és a tőle nem messze eső la salettei hegyeken. Melánia egy szót sem értett a titokból és mégis szószerint el tudta azt magának mondani és később írásba is foglalni. Ez is a titok hitelessége mellett szól.

Melánia titkát később a pápa köztudomásra hozta. A szövegét maga Melánia írta. A röpirat nagy vihart támasztott, különösen a papság között, a kik sehogy sem tudtak megnyugodni azon, hogy az Istenanya szemrehányással illeti őket. A vihar azonban csillapodott és az igazságnak végre is győznie kellett és magok a méltatlankodó papok voltak kénytelenek bevallani: „*Quoniam manifestum est et non possumus negare.*”

Ime, az újabb hitelesítés!

„*Melánia jó leány,*” ezt IX. Pápa mondotta, midőn őt kihallgatáson fogadta.

Előbb tévesen írtuk, hogy Melánia zárdában van. Most tudtuk meg, hogy hol és milyen körülmények között él. Jelenleg Dél-Olaszországban Galatina városában lakik, nem ugyan zárdában, de élete sokkal szigorúbb, mint bármely zárdáé. Élete ima és sűrű könyhullatások között folyik. A mikor a gonosz lelkű Napóleon császár Angolországba száműzte őt, annyit sírt, hogy szeme világát egészen elvesztette. Egy csoda következtében azonban visszanyerte látását. 1867-ben száműzetése után nemsokára Krisztus Urunk sebhelyeit nyerte, a miket most is rejteget a világ elől. Ez is csak a la salettei titok mellett szól.

Újabb bizonyságok Melánia mellett.

Kivonatban közöljük itt a levelet, melyet Zola püspök írt Melánia felől egy plébánosnak. (Rouband Izidornak, a ki cz. kanonok Saint-Tropezban.)

„*Leccei püspökség.*

Lecce, május 24. 1880.

Plébános Úr!

Élénken sajnálom azt az ellenkezést, a mit jelenleg Franciaország kifejt a la salettei menyeyi üzenettel szemben. Már küszöbén állunk azon borzasztó büntetéseknek, a melyekkel minket az Istenanya fenyeget a mi kötelességmulasztásaink miatt, mi által a gyöngéd és irgalmas anyának figyelmeztetését elmellőzzük, a helyett, hogy hasznot mérítenénk az ő tanításából, mivel egyedül rajtunk áll szelidíteni a csapásokat, mikkel az Isten haragja fenyeget minket. Ez ellenkezésben a mi ős ellenségünk művét látom, a ki minden eszközt fölhasznál, különösen az Isten szolgáljaival szemben, hogy *látván ne lássanak, értvén ne értsenek.*

Az Ön jámbor hite és gyermeki tisztelete a la salettei szent Szűz iránt, arra indítja Önt, hogy sok felvilágosítást kérjen tőlem Melánia titka ügyében, úgy hogy zavarban vagyok, hogyan feleljek meg erre egyszerű levélben. Mindazonáltal igyekezni fogok a lehetőség szerint megfelelni az Ön kívánságának.”

A püspök itt leírja, hogyan terjedt el a titok az első időben.

1851. július 18-án Gerin, a grenoblei székesegyház plébánosa és Rousselot, általános helynök, megvitték IX. Pius pápának Makszimin és Melánia levelét.

1860-ban Melánia egyik lelki vezetője megkapta a titok egy kéziratát.

1870. febr. 24-én Bliárd Felix áldozópap annak egy hitelesített másolatát Séméneneo atyának, római konzultornak és a lengyel papnevelő intézet elöljárójának küldötte meg és más egyházi méltóságnak. Ez alatt a la salettei pástorleány titka mindenütt elterjedt, különösen a nőzárókban és a papságnál.

1872-ben Girard áldozópap hozta nyilvánosságra.

1873. ápril 30-án Bliárd kéziratát jóváhagyta Xyste-Riario Sforza biboros és nápolyi érsek és a kézirat ugyanezen évben ki lett nyomtatva. Továbbá a püspök tudatja, hogy IX. Pius pápa Melániát kegyesen fogadta és megáldotta. Azután pedig így folytatja:

Még azt is tudatom, hogy Nápolyban a Pedigrottáról nevezett szűz Mária templománál a lateráni szabályozott kanonokok papja lévén, e minőségben, mint a rend főnökének, többször volt alkalmam a római egyház fejedelmeivel és igen tiszteletreméltó főpapjaival társalogni. Mindannyian jól voltak értesülve Melánia és annak titka felől; majdnem mindnyájan átvették az okmányt. És ők mindannyian, egyet sem véve ki, teljesen kedvező ítéletet hoztak ez isteni kinyilatkoztatás és a titok hitelessége felől. Csak néhányra hivatkozom a sok között. Petagria castellamari püspökre, a kinek gondnoksága alatt állott néhány évig a la salettei jó pástorleány; Ricciardi Mariano, sorrentói érsekre; Guidi biboros ő eminenciájára; Xyste-Riario Sforza biboros, nápolyi érsek ő eminenciájára. Ezek a szent és tiszteletreméltó főpástorok mindig úgy szóltak előttem a dologról, hogy mélyen megerősítették bennem a la salettei pástorleány titkába zárt kinyilatkoztatások iránti hitet, mely hit azóta megingathatlanná vált bennem. *Biztos forrásból* tudom, hogy XIII. Leó szent Atyánk is kézhez vette ez okmány teljes szövegét.

„Nem feledem, kedves plébános úr, hogy a titok igen kemény igazságokat dob a papság és a szerzetes testületek szemébe. Szívünket elszorulni, lelkünket megkövülni érezzük, midőn ilyen kinyilatkoztatásokat kell hallanunk. Ha bátor lennék, azt kérdezném a szentséges Szűztől, miért nem temette el azokat örök hallgatásba? De kérdőre fogjuk-e vonni azt, a ki a bölcsesség székének neveztetik? Inkább merítsünk hasznat a leczkéből, ez legyen a mi törekvésünk...”

Ezután azt jegyzi meg a püspök, hogy daczára azon hibáknak, melyek az isteni Anya tisztaságos szemét annyira szomorítják, vannak mégis szent életű papok. S ismét így folytatja:

„A mi a Lecce-ben kinyomatott titkot illeti (a „Nagy Ujság” című röpiratot érti), biztosítom Önt arról, hogy ez teljesen megegyezik a Melánia által 1869-ben közölt titokkal; Melánia csak némi hézagot töltött ki ez utóbbiban, mely toldalék sem nem vett el semmit a dolog lényegéből, sem nem változtatott azon. Én magam vizsgálat alá vettem azt püspöki udvaromban, az egyház szabványai szerint és az én általános helynököm nem találván semmi okot ellenezni a titok közlését, megadta a kinyomatási engedélyt annak az egyénnek, a ki saját költségén kívánta azt kiadni saját szent szándékára. Ez a jóváhagyás, a mit a röpirat végén láthatni, 1879. évi november 15-én adatott meg. A

röpiratot maga Calvat Melánia a la salettei pásztorleány írta. Lehetetlen kétségbe vonni e röpirat hitelességét.”

„Most pedig Melánia személyéről szólok. Ez a jámbor leány, ez az erényes és kiváltságos lélek, a kit a gonoszak és hitetlenek megsemmisíteni, utálatos rágalom és megvetés tárgyává tenni iparkodtak, ez a leány - Isten a tanum - sem nem fortélyos, sem nem elmezavarodott, sem nem képzelődő, sem nem kevély, sem nem érdekelt. Ellenkezőleg; volt alkalmam csodálni lelkének erényeit, nemkülönben szellemének tulajdonságait, azon egész idő alatt, míg lelki vezetésem alatt állott, vagyis 1868-tól 1873-ig.”

„Ez utóbbi időben a szabályozott kanonokok elüljárói tisztségéről az ugentói püspökségre emeltetvén, nem folytathattam többé az ő lelki vezetését, mindazonáltal levelezés által kívántam föntartani vele az érintkezést. Bizonyíthatom, hogy e pillanatig épületes élete, erényei, iratai mélyen a szívembe vésték a tisztelet és csodálat érzelmét, a mit méltán érezek iránta.”

„Szent Atyánk, XIII. Leó pápa 1879-ben külön kihallgatásra méltatta Melániát és megbízta, hogy írja meg az új szerzet szabályait, mely szerzetet a la salettei Szűz erősített meg és kíván életbe léptetni „az új idők apostolai” név alatt. Hogy e művét a pásztorleány végbevihesse, öt hónapon át Rómában a szaléziánus nővéreknél tartózkodott. Ez idő alatt még jobban megismerték és még jobban tisztelték, különösen a jó nővérek, a kik igen jó bizonyítványt állítottak ki a la salettei boldog pásztorleányról.”

Végül értesüléseim nyomán azt is tudom, hogy Nicolas ügyvéd urat, midőn 1880. évi nagyszombat napján Rómában volt, ő szentsége, XIII. Leó fölhívta, hogy írjon egy röpiratot, melyben az egész titkot magyarázza ki, úgy hogy a közönség jól megértse. (Nicolas, hogy megbízatásában eljárjon, három művecskét írt, az egyiket e czim alatt: „Melánia la salettei titkának védelme és magyarázata,” két kiadásban; a másikat e czim alatt: „Első és második felelet a titkok támadására,” a harmadikat pedig e czim alatt: „Az alpok pásztorleánya titkának új védelme.”)

„E felvilágosítások úgy hiszem elegendők arra, hogy Önt hitében megerősítsék. Még sok dolgot akartam volna Önnek elmondani, de nem akartam tovább nyújtani a levelet oly kérdés fejtegetésével, melyet csak könyvben lehet méltóképen tárgyalni.”

Fogadja kedves Plébános úr megkülönböztetett tiszteletem kifejezését.

Alázatos szolgálja az Úrban

† Lajos, leccei püspök.

Egy másik biznyságot a jámbor szűz mellett maga XIII. Leó pápa adja.

Mint már említettük, őszentsége külön kihallgatáson fogadta Melániát és megbízta őt az új szerzet szabályainak kidolgozásával. Megbízta őszentsége *Fava*, grenoblei püspököt, a kinek megyéjéhez tartozik La Salette, hogy koronázza meg a la salettei Szűz szobrát; megbízta Melániát, hogy vigye meg La Salette-be, a hol időközben férfi- és nőszerzetesek telepedtek meg és szép templomot és zárdát alapítottak, hogy „*az utolsó idők apostolainak*” szabályait fogadják el, a mit azonban a la salettei misszionáriusoknak nem volt bátorságuk megtenni, a mit őszentsége szemökre is lobbantott. A Szentszék nem is engedte meg, hogy az ott letelepült szerzetesek a „la salettei Szűz misszionáriusainak” nevezzék magukat, hanem csak egyszerűen la salettei misszionáriusok a nevök.

Volna-e ezek után valaki, a ki kétségbe vonná Melánia mennyei küldetését?

Akadna-e csak egy is, a ki gátat vetne az Isten anyja szent óhajtságának?

De méltán kérdezheti valaki: miért nem tudunk még semmit arról, hogy őszentsége óhajtsa teljesedésbe ment volna?

Addig míg a ravasz Napóleon császár élt, meg volt adva a magyarázat. Napóleont erősen sujtotta a la salettei kinyilatkoztatás és Isten megengedte a gonosz lelkű embernek, hogy erő hatalommal megakadályozza a mennyei küldetés teljesítését.

De miután maga őszentsége XIII. Leó pápa is közbelépett még 1879-ben, hogyan van az, hogy az egész ügy feledésbe ment?

Mi tudjuk a dolog okát, de el nem áruljuk, csak annyit mondunk, hogy éppen egy főpap ellenzi a szent ügyet. De közeledik, már közel is van az idő, midőn az emberek hallgatását a **kövek megszólalása fogja megszegyeníteni.**

Nehéz időket élünk. Ha nem volna rendíthetlen, szilárd abbeli hitünk, hogy a jó Isten nemso-kára kivívja jogát, az igazság győzelmét az emberi fogások fölött, bizony le kellene mondanunk mindenről.

3. A la salettei titok részei.

Három részt különböztetünk meg a la salettei titokban. Az első rész csupán a papokat és szerzetesrendeket illeti, azért csak röviden érintjük. A szent Szűz keserű panaszra fakad azon papok, férfi- és nőszerzetesek ellen, a kik inkább világiak, mint szerzetes életet élnek és ismételten fenyegeti őket az Isten büntetésével. Azonban nem az egész papságról, hanem csak annak egy részéről szól. Áruló papok mindig találkoztak Júdás, Árius és Luther óta. Különböző ez a szemrehányás nem az első. Ott találjuk a szemrehányásokat szienai szent Katalin, szent, Hildegarda, szent Brigitta, boldog Agréda Mária, Alakok Margit, Emmerich Katalin, Latazte Mária, Taigi Anna és mások irataiban. Kiírjuk itt az idevonatkozó részt latinul a papok kedvéért, mivel az a híveket nem érdekli.

„Sacerdotes, ministri filii mei, sacerdotes mala sua vita suis irreverentiis atque impietate mysteria celebrando sacrosancta, amore pecuniae, amore honoris et voluptatum, sacerdotes facti sunt impuritatis cloacae. Sacerdotes, inquam, poenam commeruerunt, et ecce poena imminet eorum capitibus. Vae sacerdotibus atque sacratis Deo personis, qui infidelitatibus suis, malaque sua vita rursum crucifigunt Filium meum. Peccata personarum Deo sacratarum damant ad coelum, vocantque vindictam, et ecce vindicta prope est ad earum portas, quia jam nemo est¹ supplex divinae misericordiae et veniae pro populo. Jam desunt animae generosae jam nullus qui sit dignus offerendi pro mundo ad Deum aeternum victimam immaculatam.”

¹ A *non est, nemo est* bibliai kifejezés, melyet nem szószerint kell venni, mint Dávid zsoltárának következő versében: *Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.* E kifejezések nem szószerint veendőek, mert hiszen Dávid korában, mint minden időben voltak jók és igazak. És midőn szent Pál apostol idézi e szavakat a rómaiakhoz intézett levelében (III. fej. 10-12. v.), nem tündököltek-e akkor is sokan életszentségükkel? De úgy kell értenünk e kifejezést, hogy az Úr annyira iszonyodik a bűntől, hogy egyetlen bűn is elegendő oknak látszik az egész világ eltörlésére. Az atya, a kit több gyermeke megbántott, úgy panaszkodik, hogy nincs hű gyermeke, holott a többi gyermekei hívek hozzá. Nincs itt tehát semmi ok a félreértésre, sőt a szentírásával megegyező kifejezés csak mellette szól. És ezért üldözik még ma is a szegény Melániát, nem gondolván meg, hogy a lelkiismeretes szűz nem vonhatott le a hallott titokból egyetlen szót sem, mert másképp nem teljesítette volna hiven megbízatását.

Egy másik kifejezés így szól: *Lucifer és ördögei kitépik a hitet „etiam ab ipsis personis Deo sacratis. Eas obcoecabunt ita, ut absque gratia singulari, istae personae mentem gerant malorum angelorum istorum. Non una domus religiosa amittet fidem animasque multorum perdet.”*

Majd ismét így szól a jövődölés: *„Vae principibus ecclesiasticis quibus animus erit unice congerere divitias, imperium tenere et superbe dominari.”*

Továbbá ezt olvassuk: *„Anno 1865. abominatio videbitur in locis sanctis. In monasteriis flores Ecclesiae erunt putrefacti: et daemonium se efficiet sicuti regem cordium.”*

Ennyire terjeszkedik ki a jövődölés első része.

A második rész leírja azon eseményeket, melyek a titok közölhetésének évétől a nagy világcsapásig fognak végbemenni, mely világcsapás után az egyház győzelme következik közvetlenül. E második rész képezi jelen művünknek tulajdonképeni tárgyát.

A harmadik rész azon eseményeket tárgyalja, melyek az egyház rövid, csak 25 évig tartó békéje után Antikrisztus végleges legyőzetéseig fognak végbemenni. E harmadik részt munkánkban csak mint függelék tárgyaljuk röviden.

4. Mi teljesedett eddig a la salettei jövődölésből?

A jövődölés szövegét nem idézzük itt, mert az olvasó már ismeri a *„Nagy Ujságból.”* Ha pedig valaki még nem olvasta volna a *„Nagy Ujságot,”* úgy okvetlenül előbb olvassa el azt, mert másképp a jelen füzetet meg sem érti.

Mindenekelőtt szólunk *Napóleonról*, hogy lássuk, miként teljesedett rajta a szent Szűz jövődölése.

1846. évi szeptember 19-én, a mikor a jövődölés szavai Napóleon feje fölött elhangzottak, az uralomra jutás minden reményétől megfosztottan, életfogytig tartó fogságra ítélve, a hami erődbe volt bezárva.

A jövődölés hiteles szövege 1851. évi július 18-án lett IX. Pius pápának átnyujtva, tehát 18 hónappal előbb, mint Napóleon uralkodóvá lett. Méltán nevezetes tehát a jövődölés, mely Napóleon uralkodását, mire emberileg számítani nem lehetett, előre megmondja. Ugyan ki is gondolhatta volna előre, hogy a holtig fogságra ítélt Napóleon nemsokára a köztársaság elnöke és aztán császár legyen? „A ki ezt 1846-ban mondta volna, annak a szemébe nevettek volna.” Így ír Nicolas. De a la salettei jövődölés Napóleont kétszínű, gonosz, nagyravágyó embernek jellemzi és bukása körülményeit megírja.

Miért nevezi a jövődölés Napóleont *kétszínűnek*? Napóleon feje forradalmi eszmékkel volt telítve és már 23 éves korában tagja volt a karbonárik titkos társulatának, a mely társulat halállal fenyegette őt, ha mindenben nem engedelmeskedik nekik. Másrészt pedig kénytelen volt a konzervatív pártra támaszkodni, mely őt a trónra emelkedni segítette, de ő e párttal szemben mindig rejtegette gondolatait. De soha sem tért le az útról, mely őt a katolikus Ausztria leigázására, az olasz egység megalkotására és Róma fellázítására vezette. Minthogy pedig trónja érdekében a titkos társulatban tett esküjét megtartani vonakodott, 1858. évi január 14-én egy Orsini-bomba figyelmeztette őt adott szavának beváltására. Ez időtől fogva halálfélelemből az aljasság és kétszínűség minden cselekedetére kész volt. Ez időtől fogva még

inkább mint valaha ellentmondott a cselekedete tetteinek. Szép ígéreteket tett a pápának és elárulta. *Szíve valóban kétféle volt.*

Most pedig megfelelünk arra a kérdésre, hogy mikor akart ő egyszerre pápa és császár lenni, a hogy a jövődőlés mondja? Az 1869. évi december hónapról szóló *sárga könyv* (fontos állami iratok gyűjteménye) kilencz okmányt tartalmaz a vatikáni zsinatról. Ez iratokból kiderült, hogy Európa különféle katolikus államai nem voltak megelégedve a Franciaországban lábrakapott *gallikán* szellemmel, a mely el nem ismeri a pápa főnhatóságát és tagadásba veszi annak tévmentességét. A francia külügyminiszter 1869. évi szept. 8-án, vagyis három hóval a zsinat megnyitása előtt ki is nyilvánította a következőket: „*A mi törvényeink e tekintetben nekünk elég biztosítékot nyújtanak.*” (Azt akarta ezzel mondani, hogy az állam törvényei biztosítják az országot az egyház és annak feje, a római pápa ellen, sőt maga az Isten ellen.) „*E törvények - így folytatja - a polgári hatalom érdekében biztosították részére a régibb kor ama hatalmát, hogy ellentállhasson mindannak, a mi a francia nemzeti szabadsággal ellenkezik. Mi tehát teljesen el volnánk szánva visszautasítani az összeülendő zsinat azon határozatait, melyek Franciaország jogát sértenék.*”

Ezen nyilatkozatot aztán körirat alakjában közölték minden katolikus kormánynál működő francia ügynökkel. A sárga könyv magában foglalja az ügynökök feleleteit, a mikből kiderül, hogy a francia kormány kezdeményezte az ellentmondást a többi államoknál; ő maga azt javasolta, hogy a többi kath. államok szegüljenek ellene az egyház zsinati határozatainak; és az államok csak a francia kormány felszólításának és zaklatásának engedve, szegődtek a francia kormányhoz.

Szóval, az 1869. évi sárga könyvben foglalt iratok arról tesznek bizonyosságot, hogy Napóleon a pápát és az egyetemes zsinatot megfosztotta a tévmentességtől, és így a földön a földi uralkodókat tüntette fel olyanokul. *Íme, így akart Napóleon pápa és császár lenni egyszerre.* Uj hitczikkelyt akart teremteni. De az Isten felforgatta trónját és megmentette a hitet Európában.

Megfelelünk a harmadik kérdésre is: *mikép dőlt Napóleon azon kardba melyet azért ragadott kezébe, hogy a népeket vele kényszerítse a saját hatalmának emelésére?* Napóleon előmozdította a német birodalom egységét, hogy aztán a protestáns birodalmat felhasználja a katolikusok megfélemlítésére, a kik az olasz háború után elfordultak tőle. De az 1870-iki háború beteljesítette a la salettei jövődőlést. A német kard hegyébe rohant, a melyet saját hatalmának növelésére élesített ki. Szedánnál elvesztette a koronát. Az Isten elhagyta őt.

5. Szóljunk most a Lucifer kiszabadulásáról.

Lucifernek 1864-ben kellett kiszabadulnia. És csakugyan ez évben kezdett szerepelni a világhírű Home spiritista (Dauglas Dániel), a kiről az összes sajtó hallatlan csodákat mondott el. Első sikereit a párisi királyi palotában, a Tuileriákban aratta. Azután megfordult Európa összes fejedelmi udvaraiban. Egy jó barátom akkorában egy főrangú családnál volt alkalmazva. E családnál egyszer arról folyt a beszéd, hogy a spiritisza, a kit az udvar meghívott előadás megtartása végett, kijelentette, hogy megmutatja a császári képcsarnok azon képét, a melyet megneveznek neki; sőt ajánlkozott, hogy ő bekötött szemmel is fölkeresi a képcsarnokot. Bámulva fogadták a merész indítványt, és mit volt mit tenni, teljesítették kívánságát. Bekötötték tehát a szemét, mire ő egy pálczát vett a kezébe s útnak indult, soha nem látott folyosókon, termeken keresztül. Az udvar utána. Végre a képcsarnokba ért, itt megállott az illető kép előtt s pálczájával rámutatott.

Hogy kinek a keze vezette a spiritisztát, annak megítélését az olvasóra bízuk.

Az is tény, hogy 1864 óta különös és megdöbbentő mérvben terjed a vallástalanság.

IX. Pius pápa élete ellen háromszor követtek el merényletet. Az első régebben történt; a második 1867. évben, a midőn Serristori pápai katonai laktanyát légbe röptették, azt remélvén a forradalmárok, hogy ezzel szabadon hatalmukba keríthetik a pápai palotát, és ott mindenkit lemészárolhatnak.

Mint az olvasó a „*Nagy Ujságból*” tudja, épen 1864-ik és 1865-ik évben állottak be azon szomorú események, a melyek az egyházat, annak hit és erkölcsét gonoszul támadták, sőt egyenesen annak megrontására törek, mely eseményeken az ördögi befolyást lehetetlen észre nem venni.

Ez évben nyomták Napóleon császár pártfogása mellett megszámlálhatatlan mennyiségben Renan „Jézus élete” című művét és terjesztették a vallásos nép körében, hogy a hitet kitépjék annak szívéből. Ugyanezen évben láttak napvilágot más könyvek is, a melyeknek gyalázatos tartalma szintén a hit meggyengítését czélozta.

Ugyancsak ezen év szept. 15-ikén íratott alá a konvenczió, a mely előjátékát képezte a pápa fogságának és kifosztásának.

1865-ik évben mondotta el Napóleon a hirhedt ajacciói beszédjét és hirdette ki az *arabs birodalmat*. Előbb azonban egy francia tudós könyvet írt *Mahomed, Mekka és a Korán* magasztalására, ellenben gyalázására az *Úr Jézusnak, Rómának és a Szentírásnak*. Ezen időben alakult meg a *nemzetközi ellenzék*... Ugyancsak ekkor adták ki Konstant Alfonz Lajos hitehagyott papnak és a párisi *Nagy Bűvészek* társulata fejének különös ördögi műveit Lévy Eliphas álnév alatt. Végül ugyancsak ekkor került ki a sajtó alól Rivail Ferencz Jánosnak „*A medium könyve*” című műve, továbbá „*Az evangélium követése a spiritizmus szerint,*” a „*Szellemek könyve,*” „*A menny és Pokol*” és „*Mi a spiritizmus?*” Ezek az apró, de gonoszságra felülmulhatlan könyvek nagyon elterjedtek, úgy hogy behatoltak még a szentelt küszöbökön belül is, hogy ha lehet, onnan is kiűzzék a hitet. Szóval ez a két esztendő szomorúan nevezetes azon gonosz támadásokról, a melyeket a pokol az egyház ellen intézett.

Innen magyarázható csak, hogy a tisztátalan léleknek oly nagy hatalmat sikerült szereznie a halhatatlan lelkek fölött.

6. Pius és utódja.

A la salettei jövendölésben a többi között az is ki van mondva, hogy Pius és utódja, a ki rövid ideig fog uralkodni, nem fogják megérni az egyház győzelmét. A ki a jövendölés szavait olvassa, talán a XIII. Leó pápára gondol és őt gondolja a rövid ideig uralkodó pápának. Azonban XIII. Leó, mint IX. Pius közvetlen utódja, hála érte az imádandó gondviselésnek, már szép ideje ül a pápai trónon, tehát nem őtet kell érteni, hanem azt a pápát, a kinek uralkodását a megjövendőlt győzelem dicső napjai fogják követni.

7. Paris és Marseille pusztulása.

Vannak, a kik a la salettei jövendölés idevonatkozó szavait azon pusztulásra értik, a mely a várost 1871-ben érte, a midőn a németek a szedáni győzelem után Párisnak véve útjokat, azt körülzárták, kiéheztették, bevették, a kommunisták pedig a legszebb emlékeit megsemmisítették. Azonban sem a németek bombái, sem a kommunisták dúlásai nem pusztították el Páris. Az olyan pusztulás alatt, a melyet az Isten jövendöl meg, nem közönséges, vagy pedig csak részleges pusztulást kell értenünk, hanem rendkívüli és teljes megsemmisülést. Ilyen volt Jeruzsálem pusztulása, a hol kő kövön nem maradt, továbbá Ninive megsemmisülése.

Most pedig a következő fejezetben felhozzuk azon ujabbkori prófétákat, a kik már a la salettei jövendölés előtt hirdették a nagy világcsapást.

II. Az ujabbkori próféták.

1. Figyelemre méltó apróságok.

Minden jóvendölés annál nagyobb hitelre talál, minél részletesebben igazolják azt a bekövetkezett események. Apróságoknak nevezzük ez eseményeket, mert magokban véve nagy figyelmet ugyan nem érdemelnek, de tekintve azt, hogy épen ezen aprólékos mellékesemények teszik fontossá a dolgot és hitelessé a jóvendölést az emberek szemei előtt, nem késünk néhány ily apróbb részletet a már beteljesedett jóvendölésekből fölemlíteni.

Colomba Róza, a Nizza melletti Taggia nevű domonkosi nőzárdá apácája, a ki 1871. évi július 6-án költözött el az élők sorából, Lajos Fülöp francia királyról ezt jóvendölte: „*Szegény Lajos Fülöp, te egykor menekülsz Franciaországból, hogy Angolországban halj meg.*”

És teljesült e jóvendölés?

Nyissuk fel a történelem könyvét. Ott olvasható annak egyik lapján, hogy Lajos Fülöp, a polgár-király, csak nagy bajjal tudott menekülni a köztársaságiak dühe elől és 1848. márczius 3-án angol földön kötött ki, a hol övéivel együtt Glaremont kastélyt foglalta el, a hol 1850. évi augusztus 20-án meghalt.

Ugyanezen jámbor apáca jóvendölte meg, hogy „*az üldözés a jezsuitáknál fog kezdődni; a szerzetesek kifosztatnak és elűzetnek.*” És így történt.

Egy másik jósnő, *Lataste Mária*, a kiről még szólni fogunk és a ki 1842-ben halt meg, azt mondja IX. Pius pápáról, hogy a szeplőtelen fogantatást ő fogja kihirdetni. Úgy is történt 1854. évi december 8-án. Továbbá azt jóvendölte IX. Pius pápáról, hogy mielőtt meghalna, ellenségeit egymásután eltűnni látja. És valóban úgy is történt. Látta az olaszok leveretését az osztrákok által 1866-ban; megérte a francziák leveretését a poroszok által 1870-ben.

A szent életű *arszi plébános* megjóvendölte, hogy IX. Pius abban az évben fog meghalni, a melyben az oroszok Konstantinápolyt *érinteni fogják*. Nos, a ki a lefolyt eseményeket figyelemmel kísérte, emlékezni fog az orosz-török háborúra, mely az 1878. évi san-stefánói békével végződött, mely béke határozott befolyást biztosított Oroszországnak Törökországban.

Egy másik (egy földműves) azt jóvendölte Viktor Emánuel olasz királyról, *hogy czipőben fog meghalni*. Taigi Anna jósnő papucsot emlegetett. És hogyan mentek teljesedésbe e jóvendölések? 1879. évi január 9-én Viktor Emánuel, a ki már beteg volt, az orvosok tiltakozása ellenére mindenáron fel akart kelni, fel is öltözött, czipőit is felhúzta lábára, így ült karszékébe, a hol utolérte a halál.

Több jóvendölés mondja, hogy a papok ellen mind inkább növekedő dühvel fognak támadni. Tudjuk, hogy mi a sorsa néhány év óta a kath. papoknak. Rómában és Olaszországban egyáltalán a gúny tárgyát képezik; Németországban börtönt szenvedtek csak néhány év előtt. Franciaországban nagy büntetéssel sújtják a papokat, ha nyilvános körmenetet merészkednek tartani. Hazánkról nem szólok, mindenki ismeri állapotainkat.

Tiszteletre méltó *Clausi Bernát* azt mondja, hogy minden felforgatottnak látszik és úgy tetszik, mintha Isten már nem foglalkoznék többé az emberek ügyeivel. Nem teljesednek-e szomorúan e szavak éppen napjainkban, midőn az istentagadók már nyíltan arra törekednek,

hogy kitépjék az Isten eszméjét a szívekből? Avagy nem igazolják-e Isten hosszú tűrését, a mit nemtörődésre magyaráz a próféta, a titkos társulatok istenkáromló művei?

Santa Sibylla néven egy könyv jelent meg a könyvnyomda feltalálásának első éveiben. Ez a jövő veszedelmekről szól, a midőn már nem fog létezni semminemű távolság; a legsúlyosabb kocsik is lovak nélkül fognak menni és a madarak sebességével röpködni; a világ egyik végéről annak másik végéig egy pillanat alatt eljut a szó. A fényűzés oly nagymérvű lesz, hogy a tej-árusok selyem kötényt fognak hordani és az asszonyok nem fogják már tudni, hogyan öltözködjének. Ime, mily világos részletességgel jövendőli meg ez a könyv a vasutakat, a távirást, a telefont és azt a hallatlan fényűzést, mely már az egyszerű paraszt kunyhójában is tanyát ütött!

Sz. Laburé már 1830. évben megjövendölte az 1870. évben bekövetkezett háborút és a koműnt a következő részletekkel: A kereszt meg lesz gyalázva, az utakat vér fűdi, az érsek meg fog halni, a papok és szerzetes testületekből áldozatok fognak szedetni, azonban szent Vincze két szerzete nem fog szenvedni. (Érti a lazaristákat és az apácákat.) Hogy a jövendölés pontosan beteljesedett, azt mindenki tudja, a ki az 1870. évi és az azt követő eseményeket figyelemmel kísérte. Tökéletesen beteljesedett minden. Lábbal taposták és tapossák ma is a keresztet nemcsak Franciaországban, de másutt is, a hová a szabadkőműves szellem elhatott. Borzasztó volt a vérontás, a mit a párisi koműn a szerencsétlen háború után elkövetett. Tudjuk, hogy Dorbois párisi érseket a kommunisták agyon lövették. Nevezetes ugyanezen jövendőmondónak a kifejezése: „*Negyven év és tíz év, azután pedig a béke.*” Mily világos mindenki előtt e jövendölés, a ki meggondolja, hogy e szavak 1830. évben mondattak. Mert ime! 1830 és 40 év kiadja nekünk az 1870. évet, mely évben csakugyan patakokban folyt a vér. A *tíz év* jelenti az újabb üldözést, melyet most már maga a kormány folytat. Tudjuk ugyanis, hogy Istennek és a vallásnak törvényileg üldözése 1880-ban vette kezdetét, vagyis a jövendölést követő 40 és 10 év után. Hogy mikor következik be a béke ideje, a miről a jós beszél, azt nem tudjuk; de a la salettei jövendölés és egyéb jövendölések egybevetéséből már gyaníthatjuk. De térjünk át most az egyes prófétákra, a kik a világcsapást a la salettei jövendöléssel egybehangzólag előre hirdették.

2. Újabbkori próféták.

A la salettei jövendölés nem áll egyedül. Ez csak újabb kifejezése ama szónak, a mit Isten hangoztat az emberek felrázására. Hajdan, az ó-testamentumi próféták ajkaira adta a jövendölés szavait, míg végre az apostolok maguk hirdették, hogy az Úr testben megjelenván, maga szólalt meg. Az új-testamentomban sem szűnt meg az Úr próféták által tudtára adni az emberiségnek a jövendőt. De most maga az Isten anyja szólal meg. A jövendölések egybehangzó zenéje nem szakadt félben az egyházban és a la salettei jövendölés még édesebb, még vonzóbb hangot vegyít a jövendölések zenéjébe. Ám tegyük külön vizsgálat tárgyává csupán a jelen században elhangzott jövendöléseket, melyek mintegy előkészítették a la salettei jövendölést.

De Maistre József ezelőtt 80 évvel így írt „*Készen kell lennünk egy az isteni rend által készítenő kimondhatlan nagy eseményre... Borzasztó jövendölések hirdetik, hogy az idők elérkeztek.*” Hozzátette a jövendölés szavaihoz, hogy az ő korának nemzedéke nem fogja látni e dolgokat, hanem mi már meglátjuk azokat.

A jövendölések, melyeket a nagy keresztény gondolkodó említ, melyeket e nagy szellem különös tanulmány tárgyává tett, ama nagyszámú jóslatok, melyek a régibb és az ő koráig

terjedő újabb időkből hirdetik, hogy a 19-ik század borzasztó csapással fog végződni, oly csapással, minőt a világ még nem látott. Később újabb és újabb jövőmondók igazolták de Maistre mondását. És most mondhatjuk, hogy a la salettei jövődölést nemcsak az egyház tekintélye ismerte el hitelesnek, hanem számtalan más jövődölés is hirdeti ugyanazon eseményeket, melyekről a la salettei jövődölés szól. Úgyszólván mindazok, a kik egy század óta a szentség hírében meghaltak, és a kiket az egyház részint szentekké, részint boldogokká avatott, a mi napjainkat jelölik meg azon időpontnak, melyben az isteni igazság haragja ki fog az emberekre ömleni.

1. Sz. Labre Benedek.

Gyakran látta, hogy Franciaországon pusztító tűz fog átmenni, és azt mondotta, hogy *Páris el fog pusztulni* káromkodásai miatt.

2. Tiszteletreméltó Vienney árszi plébános.

Miután az 1870. évi háborút és a komünt megjövendölte, így szól: „A nagy esemény még nem mult el, Páris át fog alakulni és vele más két vagy három város. Párist le fogják rombolni és minden vagyonát felégetni; egyelőre azonban nem minden... bizonyos határ meg lesz tartva, a mit a rombolás nem fog átlépni... Azt fogják már hinni az emberek, hogy minden el van veszve, de a jó Isten mindent meg fog menteni... De ez nem sokáig fog tartani... Az ellenség ismét el fog jönni és mindent elpusztít, a mi útjába akad. Nem fog ellentállásra találni, de nemsokára el lesz zárva az élelmiszerektől és ez által nagy veszteséget fog szenvedni... Ez alkalommal tökéletes és jó harczot fogunk harczolni... Oh! mily jól fognak harczolni. Vissza lesz űzve az ellenség hazájába, és senki sem fogja az országba betenni lábát; mindent el fognak veszteni, a mit előbb elfoglaltak, sőt ennél sokkal többet.”

3. Neckton atya.

Ez a Jézus-társaság szent életű tagja volt. Általában szentnek és prófétának tartották; d'Aviau bordeauxi érsek életrajzában sokat lehet találni ez atyáról. (Ez életrajzot Lyonnet albii érsek írta meg.) Neckton 1764-ben, midőn még gyermekkorát élte, megjövendölte d'Aviaunak, hogy egy nagy folyó melletti virágzó városban kormányozni fog. Ugyanezen atya egy gyermeket feltámasztott, a kit a poitiersi jézus társasági házba hoztak hozzá. Geoffray asszony, a ki 1842. évben halt meg, mint a lyoni Jézus szent Szíve apáczáinak főnöknője, bizonyítja, hogy neki Neckton atya 1783-ban, midőn e nőszervezet alapítója, Barat asszony, még bábukkal játszott, megjövendölte, hogy e nőszervezetben főnöknő lesz.

Ez az atya a nagy francia forradalom idejében halt meg. A mi korunkról szólva, ezeket mondá: „Franciaországban két nagy párt fog keletkezni, mely pártok élet-halálra fognak egymás ellen küzdeni; a gyöngébb fog győzni. Ekkor oly pillanat fog beállani, melyről azt fogják hinni, hogy a világ végét jelenti... A rosszak nem fognak boldogulni. Ebben a felforgatásban, mely egyetemes lesz és nemcsak Franciaországot fogja érni, Páris városa elpusztul. Ezen iszonyú esemény folytán minden a régi rendbe visszasháll... Az egyház győzelme olyan fényes lesz, minő nem volt még a világon.”

4. Soffront atya.

Plébános volt Maumussonban, Nantes egyházmegyében, midőn a francia forradalom kitört. Meghalt 1828-ban. Jövendölései népszerűek lettek Franciaország nyugati részében. Megjövendölte előre az 1815. és 1817. évi eseményeket. Midőn barátai a jövendő felől kérdezték, a többi közt ezeket mondta: „Hallani fogjátok többször e kiáltásokat: Éljen a köztársaság!... azután pedig: Éljen Napóleon!... Végre: éljen a nagy fejedelem, kit Isten küld nekünk!... A nagy fejedelem fellépése előtt nagy szerencsétlenségek fognak beállani. A vér patakokban fog folyni északon és délen. Látom a vért folyni némely helyeken, mint a hogy napjainkban a víz ömlik a zivatarban... Páris le fog romboltatni egy pusztító háborúban, melyet két rossz párt fog egymás ellen folytatni. Nyugat meg lesz kimélve hite miatt. Elérkezik a pillanat, midőn mindent elveszítettnek fognak hinni; és éppen ekkor lesz minden megmentve; úgyszólván semmi időköz nem fogja ez eseményeket elválasztani.”

5. Blois Marianna.

Meghalt 1804-ben a szentség hírében. Megjövendölte mindazon nagy eseményeket, melyek e század kezdete óta bekövetkeztek, így Napóleon bukását, az 1830-1848. és 1870. évi forradalmakat. Midőn ez eseményeket előre hirdette, apróbb részleteket is mondott el, melyek szó szerint beteljesedtek.

Jövendölése így hangzik: „A nagy háború előtt a gonoszok lesznek a helyzet urai; mindazt a rosszat elkövetik, a mire csak képesek lesznek, de nem lesz idejük. A kisebb számú jobbak azon a ponton fognak állani, hogy megsemmisíttessenek, de egy mennyből jövő csapás meg fogja őket menteni. Olyan dolgok fognak következni, hogy a leghiteltlenebbek is kénytelenek lesznek így szólani: Az Isten ujjá van itt! Óh hatalmas Isten! Borzasztó éj fog bekövetkezni. Senki sem fog aludni. E zavarok nem fognak sokáig tartani; ha sokáig tartanának, senki sem bírná ki. Ekkor futárok fognak érkezni, a kik jó hirt hoznak; ekkor aztán a hálaadó Téged Isten dicsérünk fog felhangzani, úgy a hogy még soha sem énekelték, ekkor fog uralkodni a fejedelem, a kit felkeresnek és a kire nem számítottak. A vallás győzelme a nagy csata után olyan lesz, a minőt még nem láttak.”

A 25 éves *Legrette* kisasszony, a ki Providence név alatt a jósnővel egy zárdában volt, így szólott erre: „*Sokáig fog-e tartani ez a boldog helyzet?*” - „*Ah, felelt Marianna nővér, ti nem fogjátok annak végét látni, sem pedig azok a szerzetes nővérek, a kik veled egy házban vannak.*” Providence nővér e szavakból azt következtette, hogy e boldogságnak *kezdetét* meg fogja látni. Midőn pedig 1874-ben meghalt, egész botrány keletkezett, mert gyalázni kezdték Marianna jövendölését, mint a ki nem mondott igazat. De helytelenül és ok nélkül tették ezt, mert Marianna csak a kérdésre felelt. A kérdés ugyanis e boldog korszak végét akarta tudni. Így hát erre a kérdésre felelt a jósnő. Hasonló szent Pál apostol azon mondásához, a mit a tesszalonikaiakhoz intézett levelének 4-ik fejezetében olvasunk. „Mert ezt mondják nektek az Úr igéjével, hogy mi, a *kik élünk, kik élni maradnak az Úr eljöveteleig*, nem előzzük meg azokat, kik elaludtanak; ... Mert az Isten azokat is, kik elaludtak Jézusban, előhossa ő vele... Azután mi, kik élünk, kik meghagyatnak, együtt ragadtatunk el azokkal a felhőkbe Krisztus elé a levegő égbe stb...” Mikor szent Pál apostol e szavakat írta, ezzel nem akarta azt jövendölni, hogy ő és a tesszalonikaiak vele együtt meg fogják érni az Úr eljövetelet, hanem csak általánosan érti a keresztényeket, a kik azon időben élni fognak.

Óvakodjunk tehát többet tulajdonítani valamely jövődőlés szavainak, mint a mennyit e szavak mondanak. Épp ebbe a hibába estek egykor Jézus tanítványai is, a kikről ez áll a szentírásban: „*Elterjede tehát az atyafiak között e beszéd, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig nem mondotta neki (Jánosnak) Jézus, nem hal meg, hanem: Akarom, hogy ő így maradjon míg eljövök.*” Az egyéni magyarázatok csak ártanak a jövődőlés hitelének.

6. Brotteaux Mária.

Lyonban élt és 1843. évben szentség hírében meghalt 70 éves korában. Jövődőlése így szól: „Amint látták a lázadás kezdetét, úgy fogják látni annak végét, de sokkal rohamosabban, egy csoda által, mely megreszkdeteti a világot, a midőn is a gonoszok borzasztó módon pusztulnak el... Páris Sodoma és Gomorrha sorsára jut; a ki a lakosok közül megmarad, az Lyonba fog menekülni... Midőn futásuk látható lesz, közel lesz akkor a nagy esemény... Nagy csata Lyon mellett Saint-Fons völgyében... Az idegenek elfognak üzetni. Abban a pillanatban, midőn Isten az ő igazságának végrehajtását elkezdé, hallék egy oly rendkívüli mennydörgést, hogy megrendült belé a föld. Ez azon jel lesz, a miből a jó keresztények felismerik a nagy végcsapás elérkeztét... Az esemény, melylyel a forradalom végződik, oly borzasztó lesz, hogy az emberek a világ végének elérkeztét fogják hinni. A gonoszok megakarják ölni mindazon jókat, a kiknek névsora kezökben lesz; de vaksággal sujtatnak és egy isteni erő megzavarja őket, egymást fogják leöldösni.”

7. Terreaux Mária.

Szintén lyoni lakos, egy alázatos leány, a ki 1832. évben halt meg 21 éves korában. Ugyanazt jövődölte, itt-ott ugyanazon kifejezésekkel. A jelenet, a miről látomása volt, a város környékén egy síkságon játszódtott le: „Borzasztó volt, úgymond, a háború és Bellecour terén mintegy kialudni látszott. Majd minden gonosz elveszett. Azután hallván a csata előtt egy borzasztó szót, mely ezt kiáltá: minden el van veszve, reá rögtön egy édes hangot hallottam, mely kedvesen mondá: minden megvan mentve!”

„Láttam az embereket, kik a nagy csatából visszatértek és így szóltak: Hogyan tudtunk mi a nagy vérontásból megmenekülni?! Az egyik melléhez kapott, a másik oldalához... mindenik bámulattal eltelve látott magán keresztet, érmeket, ereklyéket... így kiáltottak fel: ah! az én nőm, az én leányom, az én nővérem volt, a ki ruhámra aggatta. Ime, ezek őriztek meg minket... Erre megtértek.”

„Abban a pillanatban, midőn Franciaország borzasztó módon bűnhődni fog, ugyanez fogja érni az *egész világot*. De hogyan fog az végbe menni, ezt nem mondták meg nekem.”

„Tudtomra adták, hogy oly borzasztó események fognak bekövetkezni, hogy a ki előre nem értesül rólok, azt fogja hinni, hogy a *világ vége* érkezett el. De hirtelen vége szakad a forradalomnak egy nagy csoda által, mely bámulatba ejti a világot; azon kevés gonoszok, a kik életben maradtak, megfognak térni.”

8. Márton munkás.

Ráfael arkangyal felhívására elment 1817-ben XVIII. Lajos francia királyhoz és tudtul adta neki, hogy a vasárnap megszenteltelenítése, a szent dolgok iránti tiszteletlenség, a hushagyó kedden végbemenő rendetlenségek és a bűnbánat hiánya a nagy bűjt idején felgyulasztották az Úr haragját és Franciaországra bajok fognak zúdulni, ha e rendetlenségek folytatódnak: *Ha nem teszik meg, a mit mondok*, - ismétlé többször a főangyal - *úgy el fog pusztulni a nép nagyobb része. Franciaország minden nemzetek gyalázatának zsákmányául fog esni.*

9. Tiszteletre méltó du Bourg anya.

Du Bourg anya, a Megváltóról és a szentséges Szüzzől nevezett nővérek társulatának alapítója, a jelen század azon ritka egyénei közé tartozott, a kiket az Isten kiváló természetfölötti kegyelmekkel halmozott el. Majdnem mindannyiszor, valahányszor el volt ragadtatva, föl-emelkedett leányai szeme láttára a levegőbe, mintha testének súlya megszűnt volna. Nem egyszer angyal lebbentette föl a titok fátylát előtte. Az angyalokat csak testvéreinek nevezte. Meghalt 1862. évben a Souterranei (Creuse) anyaházban. Boldoggáavatásának ügyét az egyházmegyei hatóság már folyamatba tette. 1874. évi február 14-én a szerzetes társulat generális főnöknőjét megkeresték, hogy az alább közlendő jóvendölés szövegét hitelesitené. A generális főnöknő ezt felelte: „Ezen részletek egy némelyike már közöltetett a mi alapítónk életleírásában. A mi azon egyéni és titkos részleteket illeti, melyek ő reá vonatkoznak és a mi illeti az ő titkos közleményeit, nekünk meg van tiltva azok kiadása, miután az a boldoggá-avatás egyházmegyeileg megkezdett ügyét sértené” stb.

A mi ezen jámbor léleknek jóvendöléseit illeti, e szavakba foglaltatnak:

„Az Úr borzasztó módon panaszkodott; panaszkodott a kéjvadászat dühe ellen; panaszkodott a botrányos tánczok ellen... a külső megjelenés illedelmetlensége és fényüzése ellen... az isteni tekintély egészen elvetve... a rend is csak színlelt... Franciaországban *borzasztó felforgatás* fog létesülni! mindazonáltal e napok megfognak rövidülni az igazak kedvéért. Isten a trónra egy mintaszerű királyt fog emelni, egy keresztény királyt... a megvigasztalt vallás fel fog virágozni és minden népek áldani fogják az Isten által adott fejedelem országát; de később a rossz fogja elragadni ismét és ez által többé-kevésbé a világ végéig fog tartani. A magasságból jövő világosság, a mi nekem adatott, nem amaz utolsó eseményeket illeti, a mikről a titkos jelenések könyve szól.”

10. Patri Domonkos.

1797. évi január 4-én látta az isteni Üdvözítőt és hallotta panaszát a miatt, hogy az emberek romlottsága elárasztotta az egész földet és áthatotta az emberi társadalom minden osztályát. „Ez így tovább nem mehet, úgymond, az Üdvözítő, ez így tovább nem mehet... kell, hogy egy új világot alkossak”. Ugyanazon évi február 23-án, miután tudtára lett adva, hogy egy *borzasztó büntetés* fenyegeti a földet, két különböző alkalommal e szavakat ismételte az Üdvözítő: „Száz év nem fog elmúlni.” E száz év vége már közel van.

11. Tiszteletreméltó Taigi Mária.

Meghalt 1837-ben. Páratlan eset a szentek életében, hogy valaki egy titokszerű napban mely eléje állittatik, lássa a jelent és a jövőt. Ez van hitelesen följegyezve Taigi Máriáról. Nemcsak azt látta e titokszerű napban, a mi a világ különböző pontjain történik, de tudja a jövő titkait is és a tulvilágban levő lelkek állapotát; gyakran beszélt lelki atyjával azon üldözésről, mely az egyházat fogja érni és azon szerencsétlen időről, midőn sok ember, a kit a világ becsületesnek tartott, el fogja dobni álarczát. Azt kérdezte az Üdvözítőtől, hogy kik lesznek azok, a kiket ez iszonyu megpróbáltatás nem fog magával ragadni? Erre ezt a feletet nyerte: „Azok, a kiknek az alázat szellemét fogom adni.”

Ez okból Taigi minden este három Miatyánkot, Üdvözlégyet és Dicsőséget mondatott el a szent olvasó imádság után a Szentháromság tiszteletére, hogy Isten az ő végetlen irgalmában és jóságában „enyhitse a csapást, a mit igazságossága a jelen szerencsétlen időkre fönntartott.” Ezt a büntető csapást ő többször látta a titokszerű napban, Isten azt is kijelentette neki, hogy az egyház, miután sok fájdalmas megpróbáltatáson átesett, oly fényes győzelmet fog aratni, hogy az emberek elfognak bámulni és egész nemzetek vissza fognak térni a római egyház egységébe és a föld színe meg fog változni.

Ugyanennek a jósnőnek tulajdonítják a *három napi sötétség* megjövendölését is, mely napok telve lesznek ragálylyal, iszonyattal és borzasztó tüneményekkel. E sötétségben fognak meghalni, különösen az egyház titkos vagy nyílt ellenségei. A levegőt az ördögök dögletelessé teszik. Az ördögök mindenféle rút alakokban megjelennek. A szentelt gyertyák megóvják az embereket a haláltól; csupán e gyertyák fénye fog világolni a sötétben. E sötétség után a lorettói szent házat az angyalok Rómába fogják vinni a nagyobb Mária-templomba. Az oroszok megtérnek, valamint az angolok és khinaik sat. Mindezeket a csodálatos dolgokat, mint sokan állítják, a Taigi Mária csakugyan megjövendölte és azoknak bekövetkeztét a jelen század végére tette. Azonban e jövendölés hitelesítve nincs és a boldoggá avatási okmányok közé nem is lett felvéve.

12. Boldog Steiner Ágnes.

Született 1813-ban Tirolország Taisten községében; meghalt Rómában 1862. évben. IX. Pius által már életében szentnek mondatott. Nagyszámú jövendöléseket tett a zárdák feloszlatásáról, az egyház üldözéséről, a koleráról, helyi földrengésekről stb. melyek mind teljesedésbe mentek. Boldoggá avatásának ügye már folyamatban van; nagyszámú püspök és szerzetes fejezte ki meggyőződését, hogy Steiner Mária szent. Ő állandó összeköttetésben és érintkezésben volt Jézus Krisztussal és az ő szüz Anyjával, tőlök tudta meg a jövőt is. Jövendölése így hangzik:

Egy napon így szólt hozzám a boldogs. Szüz: „Szükséges, hogy az én Fiam megbüntesse a világot az nagy hálátlansága miatt és a keresztények csekély hite miatt, a kiknek pedig az egyház hű gyermekeinek kellene lenniök.” Ezután kértem az örökkévaló Atyát szent Fia szentséges vérére, hogy irgalmazzon, és sokáig imádkoztam. Ekkor szüz Mária Jézus lábai elé borult, és irgalomért esdett. És a mindenható megszánta fájdalmát és bevette a boszuállás fegyverét. De mennyi időre? azt nem tudom. Egy más alkalommal azt kívánta az Isten anyja, hogy az emberek sokat és buzgón imádkozzanak, mert különben a büntetés sok éven át fog tartani. 1843-ban a következőket mondotta: Láttam az egész világot és minden ember szívébe be tudtam pillantani; e tekintet oly borzasztó volt, hogy azt hittem, meg kell halnom. A bol-

dogságos Szűz azt mondta nekem, hogy sok büntetés fog következni a világra, ha az emberek meg nem javulnak és bűnbánatot nem tartanak. Erre a szűz Anya visszavonta karját, mint egy jelezvén ezzel, hogy közbenjárását megszünteti. „*De igen sok igaz is van*” - így kiálték most Szűz Máriához. Ekkor megmutatta nekem az Isten anyja, ha jelenleg valóban kevés a jámbor lélek. Sokan vannak ugyan a kegyelem állapotában és óvakodnak a halálos büntől; de az ő *szívők* nem áldozta fel magát egészen az Istennek, amiért is az ő imádságukat el nem fogadja. Azon kérdésre, hogy minő büntetések fognak a világra elkövetkezni, így válaszolt a szent-séges Szűz: „Sok büntetés fog következni; de e büntetések közt a legnagyobb az lesz, hogy sok lélek, mely visszaélt a számtalan kegyelmekkel, el fog pusztulni. Ezután még három különös büntetés fog kivetkezni, úgymint a sok hirtelen halál, a hitnek elvesztése, az egyház üldözése. Ez alatt a városokban és falvakban sok rendetlenség fog történni.”

Mindezek a büntetések már legnagyobbbrészt teljesedtek és ma is nyögünk súlyuk alatt. Ugyan mely időben fordult elő több hirtelen haláleset, mint a lefolyt 10 év alatt? Hány millió ember vesztette el hitét egészen és nő fel teljes hitetlenségben! És nem tart-e folyton az egyház üldözése, némely országban iszonyú módon, mint Franciaországban, Olaszországban, Oroszországban és tegyük hozzá: Magyarországon. Múlik-e el csak egy hét is, hogy ne halljunk lázadásokról, merényletekről, vérlázító törvénytelenégekről?

Egy más alkalommal ezt mondotta a boldogságos Szűz: „Minthogy a föld lakói a nekik nyújtott számtalan kegyelmet nem használták, nagyon rájuk fog nehezedni az Úr keze. Ha az ima irgalmat nem nyer, úgy eljő az idő, midőn mindenki szeme előtt mutatkozni fog a kard és a halál és Róma pástor nélkül marad.”

Midőn a bűnösökért imádkoztam, egy írást láttam, a mit én nagy rémülettel olvastam; ebben az iratban ugyanis a pástor elvesztéséről és egy iszonyú *villámcsapásról van szó; láttam az ördögöket nagy számban jönni a földre és a hit romlására közreműködni*. Nagy szomorúságot láttam, és szemlélttem mint üldözik keresett módon a jókat a gonoszok, de nem tudtam, hogy mikor fog ez történni.

Nevezetes, mint hasonlítanak e szavak ama fohász szavaihoz, mit minden szentmise után szent Mihály arkangyalhoz intéz a pap. Ezen fohászban világosan meg van mondva, hogy a Sátán és a többi bilincsekbe kötött gonosz lélek most már kiszabadult; még világosabban ki van ez fejezve abban a nagy könyörgésben, a minek elmondását a pápa a papok lelkére köti.

Mindezen szomorúságok a mai napig csak azt eredményezték, hogy a keresztények egy része buzgóbb lett; de az egyháztól való elszakadás és az istentelenség éppen nem csökkent. Ellenkezőleg, a szakadás mindig élesebb, mindig erősebb, mindig mélyebb; a kinek hite nem szilárd, az elszakad az egyháztól. Ez okból kikerülhetlenül el kell következnie a **nagy világcsapásnak**. E világcsapást a boldog a következő szavakkal jelzi:

Egy napon megmutatta nekem az Úr az országot, mint a milyen kinézése van annak a leg-szigorúbb télen és így szólt hozzám: „Nézd, miként a fák lombjaiktól megfosztva állanak itt, és miként a növények meg vannak fagyva, épp oly szegényül és szomorúan fog Olaszország kinézni, az új világrend elérkezte előtt.”

Egy más alkalommal az Urat pallossal kezében láttam: „E pallossal - mondá - nem csak Olaszországot, hanem a világot is meg akarom büntetni még pedig borzasztó módon, mert azt akarom, hogy a férfiak és asszonyok, a kik csekély számban ez ostorcsapást túl fogják élni, igazi és egyenes szívvel birjanak és jó keresztények legyenek.”

A boldog az *új világot* is látta és a hasonlíthatlanul szép időket szemlélt.

„Egy új világot láttam - úgymond - óh mily szép volt az; de még kevés ember volt benne a másik világról; de ez a kevés ember egészen buzgó volt és egészen el volt telve Isten dicséretével és magasztalásával; nem gondoltak a földi dolgokra és saját érdekekre; csak a megszentelődéssel voltak elfoglalva. Egyszóval: ezen hívők egészen hasonlóak az ősi egyház híveire.”

1852. évi október 24-én ezt írta: „Gyakran hallom az Üdvözítő panaszát; ő így szól hozzám: nem a világosság hiányzik, hanem az emberek visszautasítják az én akaratomat. Nézd a lelkek és a hit állapotát. Nézd Olaszországot és a többi országot. De ezeket a büntetések fogják megtanítani, és az én kezem a papokra is rá fog nehezedni... Óh Róma, én siránkozom fölötted, mint a hogy egykor Jeruzsálem fölött siránkoztam.”

1854. január 26-án ezt mondta neki a bold. Szűz: „Vannak dolgok, melyek nem tetszenek, és a melyeknek nem akar hinni a világ... Jönni fog még egy másik vihar, és azután nyugalom áll be, ekkor mindnyájan vagy majdnem mindnyájan meg fognak ujulni. **Nézd, mint tűnnek el az emberek a föld színéről.**”

1861-ben Steiner Ágnes így szólott Madrigali főpaphoz: „Az Úr megengedte, hogy lássam a megújított világot. **Kevesen, nagyon kevesen fognak megmaradni a régi világból.**”

13. Colomba nővér.

Nizza város melletti Taggia zárdában élte 1847. évi június 7-én halt meg, miután 64 évet töltött a zárdában. A zárda lakóinak nagy épülésére szolgált szerénysége és romlatlan tisztasága. Nevezetesen azon jövődölésekről, melyeket IX. Pius pápáról, III. Napóleon császárról és Garribaldírról mondott. Megerősítette mindazon jövődöléseket, melyek ellőtte elhangzottak: a nagy háborúkról, egész Európa nagy részében, különösen Olaszországban, melyet az oroszok és a poroszok fognak megtámadni; egyház ellen intézett nagy támadásokról. Határozottan megírta, hogy **zárdájából több apáca keresztre fog feszítettni** és meg is mutatja a kertnek azon helyét, mely helyen, az olajfák tövében vértanú halált fognak szenvedni. Még ezeket mondotta: „*Nem fog visszatérni a béke, míg sz. Lajos utódainak fehér virága nem jut ismét a trónra.*” Ez után a vallás nagy virágzásának idejét hirdette, mely idő alatt sok angol protestáns pap és egész Angolország visszatér a katolikus egységbe, valamint kelet is a törökök megtérése által.

14. Tiszteletreméltó Clausi Bernát.

Ferenczrendi szerzetes volt Rómában; meghalt 1850-ben. Nagy életszentség hírében élt. 1849-ben, midőn egész Európában dühöngött a forradalom, azt mondta, hogy a forradalom: „csak rövid ideig tartó tréfa volt, de jönni fog egy másik forradalom, mely mindent fel fog forgatni, és ekkor az Úr maga fog közbelépni, és miként a villám úgy lesz egyszerre minden elvégezve, úgy hogy még a gonoszok is el fogják ismerni, hogy itt Isten keze működik.” - Gyakran ismételte ezt és oly módon, hogy rémületbe ejtett mindenkit, mondogatta e szavakat: „jönni fog egy borzasztó csapás, mely egyedül a gonoszokat fogja sújtani. Ez egészen új csapás lesz, a minő még nem volt; **az egész világon** meg fogják azt érezni; az ég és föld egyesülni fognak annak előidézésében, hirtelen fog támadni és egy pillanat alatt eltűnik; ekkor a nagy bűnösök meg fognak térni, mert fel fogják benne ismerni az Úr kezét. De mielőtt az beütne, annyira szaporodnak a bajok, hogy úgy fog látszani, mintha minden ördög kiszabadult volna a

pokolból; és a jók valóságos vértanúságot fognak szenvedni a gonoszoktól. Óvakodjatok elhinni, ugymond, a mit akkor nektek mondani fognak e csapás minőségéről, mert új dolog lesz ez, mihez hasonlót még nem látott a világ, a mit Isten senkinek ki nem nyilatkoztatott és a minek titkát az Isten magának tartotta fenn... Az igazak kifogják kerülni a boszuló büntetést.”

Eddig a legnagyobbbrészt franczia jósokat idéztünk, és ezeknek nagyobb része Franciaország csapásával kezd és a nagy világcsapását Franciaország jövő sorsával hozza kapcsolatba. De ne gondolja senki, hogy talán csak ott játszódának le egyedül a megjósolt események. Mindenesetre első sorban Franciaország fog bűnhődni nagy gonoszsága miatt, melylyel magát az Istent is trónvesztesnek nyilvánítja és pusztító, irtó háborút visel az Isten ellen. Már az itt érintett jóslatokban is többször láttuk, hogy a csapás az egész világot fogja érni.

De vannak nagyszámú jövőndölések más országok prófétáitól is. Olaszországból is említettünk egynéhányat. Így jövőndöltek Németországban, Ausztriában, Lengyelországban, sőt még Törökországban is. Idézzünk még egy párt.

15. Emmerich Katalin.

Ez a csodálatos szűz soha sem volt a Szentföldön és mégis úgy írja le azt, mint a ki annak minden helyét, minden halmát, völgyét, minden síkságát, patakját, útját a legkisebb részletig külön-külön saját szemeivel látta és tudományosan kutatta. Leírja az emberi nemzet történetét a világ teremtésétől fogva egész a megváltás történetéig. Oly hiven idézi és magyarázza az ó- és új-szövetségi szentírást, hogy nem mérközhetik vele a legnagyobb hittudós sem. Hirneves hittudósok, miután éveken át hiába igyekeztek egy-egy nehéz kérdést megoldani, Emmerich Katalin látomásaihoz folyamodtak és a legbonyolodottabb kérdésekkel is csakhamar tisztába jöttek. Ez a szűz, a ki Üdvöztőnk sebhelyeit hordozta, 1824. évben halt meg Vesztfália tartományban, melynek szülöttje, és mégis oly világosan látta jelen időnk, mintha csak most élne köztünk. Egy pap jegyezte föl szavait, miket a szenvedő szűz elragadtatásai alkalmával mondott. Látomásai egy nagy könyvben vannak leírva. Rendesen képletekben szólt. Az egyház ellenségeinek romboló működését a szent Péter temploma lerombolásának képe alatt írja le; a szabadkőművesek pokoli munkájáról ezeket mondja: „Láttam, ugymond, a szent Péter templomát és roppant embertömeget, mely a templom lerombolásával volt elfoglalva, és láttam másokat, a kik azt ismét helyre állították. A munkások sorai az egész világon átvonultak, és én csodálkoztam azok összhangzó működése fölött. A kik az épületet rombolták, egész nagy darabokat szakítottak le az épületből, és különösen hittévelygők és hitszegők működtek itt. Bizonyos szabály és utasítás szerint végezték romboló művöket azok, a kik kék szegélyű fehér kötényt viseltek, a kötényen zsebek voltak, a kőműves szerszámot pedig kötényeiken hordozták. Egyébiránt különféle ruhát hordtak. Voltak közöttük nagy, vastag alakok, egyenruhában és az egyenruhán csillagokkal; azonban maguk nem dolgoztak, hanem csak vakolóikkal azokat a helyeket jelölték meg, melyeket lerombolásra szántak. Néha, mikor maguk nem tudták, hogy miképen kell végezni a rombolást, egyhez fordultak, a ki közöttük volt egy nagy könyvvel, mintha e könyvben a rombolás egész terve le lett volna írva. Azután vakolóikkal ismét azt a helyet mutatták, a melyet le kellett rombolniok, és ekkor hamar készen voltak a rombolással. Ezek az emberek nyugodtan és biztossággal romboltak, de csak félve és titokban és lesben. Láttam a pápát, a ki imádkozott, és a kit hamis barátok környékeztek, a kik éppen ellenkezőjét tették annak, a mit a pápa nekik megparancsolt. Míg az egyik oldalon minden le volt rombolva, a másik oldal ismét felépült, de nem nagy erélylyel; úgy látszik, hogy nem volt bátorságuk az építéshez, sem kedvök, sem utasításuk, mintha éppen nem tudnák, hogy mi a feladatuk. Valóságos nyomorúság volt az egész! Már le volt rombolva a templom egész elő-

része és már csak a szentély állott még fönn. Ekkor egy főséges női alakot pillantottam meg, a ki a templom előtti téren járt-kelt; nagy köpenyét két kezébe fogta és lassankint a magasba emelkedett. Ekkor a templom kupolájára állott és köpenyét az egész templom fölött kiterjesztette. Köpenye mint az arany tündökölt, fény áradt le róla, mely fény mindig tovább terjedt és hatolt be a sötétségbe; és ahová ez a fény behatolt, ott minden megújult és virágzásnak indult.”

Egy más látomásban a szűz azt szemlélte, hogy ezen ujítást iszonyú szomorúságnak, háborúnak és nyomornak kell megelőzniük, de utánok aztán kimondhatlan szép, kedves idő következik. A győzelmet a boldogságos Szűz és szent Mihály főangyal döntik el.

Ha napjaink történetét megfigyeljük, nem látjuk-e, hogy a jósló halála után úgy alakultak a viszonyok, hogy világháború, és a vele járó nyomor, a szocziálisták rombolása, éhínség és kimondhatlan inség követik egymást? A borzasztó szárazság, a mivel Isten csak pár év előtt a földet meglátogatta, a fel-feltünedező újabb és újabb nagy betegségek, a számtalan balesetek... mi egyebek ezek, mint egy nagy vihar előjelei, mint egy-egy nagy esőcsepp, melynek lehullása a romboló vihart szokta megelőzni. A kegyelem és segítség törvényei szerint a segítséget könyörgésnek kell megelőznie. Ezt jelenti a szűz Mária és szent Mihály főangyal megjelenése.

No de nem akarunk eltérni tárgyunktól, hanem folytatjuk tovább e szűz látomásainak leírását.

Emmerich Katalinnak 1820. évi december 30-án a következő látomása volt:

„*Szent Mihály* főangyal szent Péter temploma fölött állott, fényt lövellve magából, rajta vérpiros ruha, kezében nagy harci zászló. A földön nagy volt a tusakodás. A zöld és kék a fehér ellen harczolt, és úgy látszott, hogy a fehérek, a kik fölött piros színű tüzes pallos lebegett, egészen legyőzetnek; de mindnyájan nem tudták, hogy miért harcolnak. (Az Úr szándéka nem volt előttük ismeretes. A könyvíró megjegyzése.) A templom pedig egészen vérpiros volt, mint az angyal, és én e szavakat hallottam: *Vérben lesz az megmosva!* Minél tovább tartott a viadal, annál inkább távozott a templomtól a piros szín, és mindinkább átlátszóbb lett a templom; az angyal ekkor leszállott és a fehérekhez lépett és én sokszor láttam őt mindenféle tömeg előtt. Ekkor csodálatos bátorság szállotta meg őket, hogy honnét jött e bátorság, nem tudom; ez a bátorság győzte le az ellenséget, a ki minden irányban szétfutott. Ekkor eltűnt a fehérek feje fölött a véres pallos. A küzdelem alatt folyton átszöktek hozzájuk az ellenség táborából, egyszer pedig egy nagy sokaság. A csatázók fölött a levegőben megjelentek a szentek, a kik kezeikkel jelt adtak; mindnyájan különbözők valának és mégis egy szellem hatotta át őket.”

Eddig a látó szavai. Ezen elbeszélésből kiviláglik, hogy a harcz, a mit a hívők (fehérek) ellen folytatnak a hitetlenek (kékek és zöldek, vagyis a liberálisok és szocziálisták) úgy a testet, mint a lelket illetik, hasonlóul a francia forradalomhoz, melyben *sok katolikus* vérét ontotta hitéért; így lesz az a jövő háborúban is; a hitetlenek egy ideig győzedelmeskedni fognak, minden istenitiszteletet lehetetlenné tesznek, a templomokat bezárják, a papokat bebörtönözik és megölik és végül már csak hívők és hitetlenek fognak egymással szemben állani; a hívők vereséget fognak szenvedni, de végre a mennyei karok győzelmet fognak aratni. Hogy valóságos háború és borzasztó pusztítás fog következni, azt Emmerich egy más helyen is említi, a hol azt mondta, hogy iszonyú háborúkat látott Olaszországban és Rómát félig elpusztítva. Itt is az egyház elleneinek élén mindig a szabadkőműveseket látja, az ördögöt pedig szörnyálat alakjában közöttük; a szörnyálatot oly nagy pontossággal írja le, mint szent János evangélista a titkos jelenések könyvében, holott a szűz a szentírást nem is ismerte. Ha pedig meggondoljuk, hogy a szabadkőművesek egyenkint és összesen mily ördögi gonosszággal törnek az egyház ellen, könnyen megértjük akkor a látónak következő szavait:

„Uj vértanukat látok, de nem a mostani, hanem a jövő időből; de már közeledni látom őket. Láttam - így folytatja - a titkos társulat tagjait, a mint a templomot folyton bontogatták és láttam közöttük egy utálatos állatot, mely a tengerből szállott fel. Farka hasonlított a hal farkához, karmai az oroszlány karmaihoz; sok feje volt, mely fejek egy nagy fej körül mintegy koronát képeztek. Szája nagy volt és vörös. Pettyezett volt, mint a tigris és egész bizalmasan járt azok közt, kik a templomot rombolták. Gyakran közöttük feküdt, míg ők dolgoztak; ezek hozzá is mentek a barlangba, a hová néha elrejtőzött. E közben láttam itt és amott, az egész világon gyötörni a jámbor embereket, különösen pedig a papokat, a kiket bebörtönöztek, elnyomtak; és azon érzés támadt bennem, hogy ezek egykor uj vértanuk lesznek. Midőn a templom már jó részt le volt hordva, úgy hogy már csak a *kórus és az oltár állottak* még, láttam, hogy a rombolók az állattal a templomba nyomultak és itt egy nagy és dicső asszonyt láttak. Ugy látszott, hogy igen magas termetű, mert csak lassan lépdelt; az ellenség megijedt tőle és az állat egy lépést sem mehetett tovább. (Az asszony az egyházat jelképezi. A *magas termet* annyit jelent, hogy az egyház szorongattatása idején hatalmas támaszt fog nyerni egy pápában, vagy egy császárbán.) Az állat egész dühösen kinyújtotta fejét az asszony felé, mintha el akarta volna őt nyelni. De az asszony elfordult és arcra borult. Ekkor láttam, hogy az állat a tenger felé fut, az ellenség pedig megzavarodva futott szét; mert láttam a templom körül a messze távolból nagy köröket közeledni, úgy a földön, mint az égen. Az első kör ifjakból és szüzekből állott, a másik minden állapotú házas felekből, királyokból, királynékból, a harmadik szerzetesekből, a negyedik katonákból. Ezek előtt láttam egyet fehér lovon. Ez az utolsó kör polgárokból és parasztokból állott, a kik közt sokaknak homloka vörös kereszttel volt megjelölve. Mig ők közeledtek, megszabadultak a foglyok és üldözöttek és velök együtt haladtak; mindazokat, a kik a templomot lebontották, minden oldalról összehajtották és a nélkül, hogy tudták volna hogyan, egy csomóba lőnek összehajtván és egészen megzavarodva és teljesen ködbe boritva. Azt sem tudták, hogy mit tettek, és azt sem, hogy mit kell tenniük és fejeikkel egymáshoz ütődtek, a mint őket gyakran így látom. Mikor mindnyájan egy rakásban voltak, azt láttam, hogy felhagytak a munkával és a körök közt eltűntek. Ekkor láttam, hogy a templom megint hamar felépült és nagyobb fényben tündökölt, mint valaha, mert a világ minden részéből ide siettek emberek és köveket hordtak össze. Midőn ezek a körök egymáshoz közeledtek, a belső kör mindig többiek mögé vonult. Ugy látszott, mintha az *ima különféle munkáit* jelképezték volna, a katonák pedig a háború művét. E körben együtt láttam minden nemzetből barátot és ellenséget. Csupa katonák voltak a mi harcosaink fajtájából. De a kör nem volt egészen bezárva, hanem annak északi oldalán egy széles sötét hézag volt, mint egy lyuk, vagy szakadás. Így haladt az lefelé a sötétségbe, mint a paradicsomban, a honnét Ádám kisietett. Úgy látszott nekem, mintha mögötte egy sötét ország feküdnék. Azt is láttam, hogy a körből egy rész visszamaradt, nem akart előre haladni és mindnyájan sűrűn egymás mögött állottak a sötétben. Mindezen körökben sok embert láttam, a kik Jézusért vértanuk lesznek, mert még sok gonosz volt közöttük és még egy eldöntésnek kell következnie. De a templomot egészen helyreállítva láttam és fölötte az Isten Bárányát egy hegyen és egy szüzekből álló kört, a szüzek pálmaágakat tartottak kezeikben; épp így öt kört a mennyei seregekből, mint a földön emberekből; ezekkel együtt érkeztek ide és velök együtt működtek. A Bárány körül a Titkos Jelenésben leírt négy állat szent képe volt.”

„Láttam a képben az Isten anyját oly nagyon működni az egyházért, hogy még sokkal nagyobb áhitatot éreztem iránta.”

A nagy sötétség északon Oroszország, melyet még mindig sötétségben lát és megtérés nélkül. Az ifjak, szüzek, házasok, szerzetesek négy csapatja jelenti a négy állapot *imaegyesületeit*. A ki tehát az egyház győzelmében részt akar venni, az igyekezzék gyakorolni magát az imában, különösen pedig a boldogságos Szűz tiszteletében és az Oltáriszentség imáadásában. Hogy

Emmerich az egész templomot lerombolva látja a *kóruson és oltáron* kívül, világosan mutatja, hogy a világiak védő hatalma, a hajó, eltűnt és az állam az egyházat úgyszólván mindenütt szorongatja, üldözi, az egyházi rendeket sanyargatja; és az egyház összes ereje most a papságban (kórus) és az *imádandó Oltáriszentségben rejlik és innét fog kelleni kiindulni minden ujitásnak. Azért az Oltáriszentség titkát most sokkal inkább kell tisztelni, imádni.* Mily dicső fényt vet ez a jövődőlés az Oltáriszentség örök imádásának papi egyesületére, az Oltáriszentség imádására alakult szerzetre, az örökös imádás testvérületére és a diszörségre!

A jóslás azzal végződik, hogy a látó a Bárányt az öt említett körrel körülvéve szemléli, vagyis más szavakkal, látja az Oltáriszentség legfőbb győzelmét, mely ekkor az egész világon mindenütt leirhatlan szeretettel és tisztelettel fog imádtatni.

Hogy az egyházra nézve egykor a béke ideje fog elkövetkezni, a győzelem ideje, midőn minden hamis tan eltűnik és csupán csak katolikusok és hitetlenek fognak egymással szemben állani és egy pásztor lesz és egy akol, arról maga IX. Pius pápa is szól a szeplőtelen fogantatásról szóló bullában: „Legbiztosabb a reményünk - ugymond - és legteljesebb a bizalmunk, hogy a boldogságos Szűz az ő hatalmas közbenjárásával ki fogja eszközölni, hogy a mi szent anyánk, az egyház, minden nehézség eloszlatása és minden tévely szétűzése után minden népnél és minden helyen napról-napra jobban fog virágozni és uralkodni tengertől-tengerig, a folyótól a föld legszélsőbb határáig és egy akol és egy pásztor leszen.” Ime, így szól IX. Pius, az egyház legfőbb tanítója. Most tehát vagy-vagy! Vagy igazat mondott a pápa és valóban el fog érkezni az egyház belső és külső győzelmének ideje, - vagy pedig az egyház győzelmének egész eszméje csak hiú ábránd. Ha igaz, a mit a pápa mondott, a mit minden katolikusnak el kell hinnie, úgy nincs mit kételkednünk a fölött, hogy a nagy világcsapás után az egyház győzelmének ideje is elérkezik.

De halljuk tovább a jósnőt.

1820. évi augusztus 28-án ismét az egyház állapotát látta szent Péter temploma képében és így szólott:

„Egy képet láttam, szent Péter templomát, mintha a föld felett lebegett volna; azután sok ember jött a templom alá, hogy azt vállain hordozza. Nagyok, kicsinyek, papok, világiak, asszonyok, gyermekek, sőt béna öregek is ugyanazt tették. Ezalatt nagy aggodalom szállott meg, mert úgy láttam, mintha a templom mindenütt összeroskadással fenyegetne. Úgy látszott, mintha az alapfalak és az egész alsó rész szét váltak volna. De ekkor az emberek mindenütt vállaikkal támogatták és mikor ezt tették, mindnyájan egyenlő nagyok voltak. Mindenki a maga helyén volt, a papok az oltárok alatt, a világiak az oszlopok alatt és az asszonyok a bemenetnél. Mindannyian nagy terhet hordtak, úgy hogy azt gondoltam, hogy össze kell zuzódniuk. De a templom fölött nyitva volt az ég és a szentek karait láttam, hogy imáikkal és érdemeik erejével fentartották a templomot és a lent fáradozóknak segítséget nyújtottak. Én a két világ közt lebegtem és könyörögtem. De azt is láttam, hogy a hordozók a templomot egy darabig előre vitték és a házak és paloták egész sora a templommal szemben úgy elsüllyedt a földben, mint a búzavetés, ha reá taposnak, a templomot pedig itt letették. Itt ismét egy más képet láttam. Láttam a boldogságos Szűzet a templom fölött és körülötte az apostolokat és püspököket. Lenn nagy körmeneteket és ünnepségeket láttam. Láttam, hogy el lettek üzve mindazon egyházi előljárók, a kik azt hitték, hogy maguktól tehetnek valamit és a kik az ő szent elődeik példájából és az egyház szent edényeiből nem merítettek erőt munkáikhoz; és a kik helyett másokat állítottak oda. Nagy áldásadást láttam leszállani az égből. Láttam a pápát is, a ki mindezt elrendezte. Láttam egészen szegény és egyszerű embereket, ifjakat is felemelkedni.”

Jónak találjuk e jövődüléshez némi magyarázatot csatolni. Hogy a templom *beomlással* fenyegetett, ez minden országban a katolikus pártoknak egyenatlenségét, szétzúllását, tehetlenségét jelenti. Az öregek és ifjak *odasietése* jelenti a sok testvérület, társulat, püspökség, szerzet, plebánia imabuzgóságát. Hogy némelyek majdnem összenyomatnak, jelenti a buzgó-társulatoknak vezetőit, a kik ez óriási munkát is kibírják. Az égne megnyílása azt jelenti, hogy az Úr az emberek működését nagyban előmozdítja és megáldja. Mily szép fényben tűnik fel sok társulatban, szerzetben és egyházi intézetben az örökös imádás, a diszörség, Jézus szentséges Szive ájtatosságok, mely ájtatosságok oly gyorsan elterjedtek.

A *templomok előrevitele* egy új helyre, jelenti, hogy az egyház egészen másképp fogja rendezni az államot; a paloták elsüllyedése jelenti, hogy összeomlanak azon hatalmak, melyek az egyház ellenségei voltak, és *szűz Mária* megjelenése a templom fölött jelenti az ő közbelépését az egyház javára, a mi annyi sok csoda és megjelenés által fog nyilvánulni. A sok *körmenet és ünnepség* azt jelenti, hogy sokan imádkoznak, és sokat kell még imádkozni és hogy nagy imájáratok és körmenetek fognak tartatni. Már a mi napjainkban is bámulatos dolgokat láthatunk. Hány és hány körmenet megy évenként Lourdesba, Pompeiba, Einsiedelnbe, édes hazánk sok kegyhelyére!

Azon pápára vonatkozólag, a kinek uralkodása alatt az egyház győzelme bekövetkezik, így szól a látó:

„Láttam a templomot, mely a kiállott harc után egészen úgy tündökölt, mint a nap; nagy ünnepség volt ez. Sok körmenetet láttam ide jönni. Egy új, igen komoly és szigorú *pápát* láttam. Láttam, hogy az ünnepség kezdetén nagyon sok püspököt és papot elutasított, mert nem voltak jók. Láttam, hogy ezt az ünnepélyt különösen az apostolok tartották. Láttam, hogy nagyon közel van a „Jöjjön el a te országod.” Úgy tetszett, mintha láttam volna mennyei és tündöklő kerteket leszállani és a földön elnyújtott térekkel egyesülni és mindent egy eredeti világosságba meríteni.” (Sok hívő mennyei erényeket és különös adományokat fog nyerni.) „Az ellenség a ki a csatákról menekült, nem üldöztetett, hanem elvált.”

Eddig figyelemmel kísértük az egyház ellenségeinek munkáját, a bekövetkezendő nagy szorongatásokat és a dicső győzelmet, mely az egyházra várakozik. Mindezt Emmerich Katalin látomása nyomán.

De ugyanerre kell jönnünk, ha a bibliai történetet tanulmányozzuk úgy, a hogy azt minden iskolás gyermek ismeri. Istennek kezében vannak az idők, és ő akkor változtat rajtok, a mikor neki tetszik. De az Úr a történelemben épp úgy meghatározott törvények szerint jár el, mint a természetben. A természet törvényét már úgy megszoktuk, hogy *csodálkozunk* azon, ha az Úr néha a törvényeken változtat, például, ha a vaknak hirtelen visszaadja a szeme világát: a miért is ezt *csodának* nevezzük. Épp így jár el az Úr az emberek történetében is. A bűnre természet szerint büntetés következik, az egyház nagy üldözésére annak megtisztítása és győzelme. Isten épp úgy biztosítani akarja az egyházat kegyelme eszközeivel, mint, a hogy biztosítani kívánta a zsidóvallás főnállását az ó-testamentomban. Az egyiptomiak, filiszteusok, amoniták, amalekiták, asszíriusok, babiloniak, görögök iparkodtak szétrombolni a népet és vallását, igyekeztek nagy szorongatásnak kitenni Izraelt, de nem tudták megsemmisíteni. Izrael népe maga hűtlen lett Istenhez, de nem volt képes, dacára minden bálványimádásnak, megsemmisíteni vallásának törvényét. Isten nem engedte meg azt. Addig-addig sujtotta, büntette őket, míg ismét eszökre tértek, ezután az Úr visszaadta nekik ismét a békét és nyugalmat. Továbbá azt is tudjuk, hogy minél tovább várakozott az Isten, minél gyakrabban óvta, intette a népet, minél nagyobb volt a nép gonoszsága, annál nagyobb volt annak büntetése is. Minden csapás

előtt prófétákat küldött hozzája, a kik az utolsó határidőt is megjelölték, a midőn még bűnbánatot lehetett tartani, de rendesen gúnyt, megvetést és üldözést arattak. Ugyanezen törvények szerint jár el az új-szövetségben is. Ugyan mely időben volt nagyobb a keresztény népcsalád gonoszsága, mint ma? Hol az az állam, mely a keresztény egyháznak csak annyi szabadságot is adna mint Törökország? mely pedig a 17-ik századig a kereszténységnek legelkeseredettebb ellensége volt. Mely időben tagadták meg az Isten létét oly szemtelenül, oly gyakran, és oly magas állású egyének? Épp ezért kell oly borzasztó csapásnak következnie a népekre, a minő csapást, még nem láttak az évszázadok. Épp ez által fog a keresztény nép ismét az Istenhez térni és fog az egyházra nagy győzelem fénye áradni. Minél több imádság száll fel az égbe, minél nagyobb tiszteletben részesül a boldogságos Szűz, minél több imádat, szeretetet, elégtételt nyer a megbántott édes Jézus az imálandó Oltáriszentségben, annál rövidebb ideig fog tartani a szorongattatás és annál dicsőbb lesz a győzelem.

16. Holzhauser Bertalan.

Meghalt 1658-ban Bingenben. Jövendölése így hangzik: „Az Úr csodálatos, borzasztó és szeretetreméltó, az ő szájának pallosával fogja bejárni Egyiptomot (vagyis a megromlott világot), és taposni fogja a bor sajtóját, a harag, a búsulás és a szeretet sajtóját népek és nyelvek romlására és megdicsőítésére. Már kezében van a szórólapát és az éles sarlója le fogja aratni az ő vetését. Meg fogja tisztítani az ő buzáját; a pelyvát ki fogja szórni, hogy az olthatlan tűzben elégjen (vagyis ezen büntetése az emberiség nagyobb részét fogja sújtani); a tiszta buzát szérűjébe fogja gyűjteni, a hol öröm és béke, igazság és szeretet, nyugalom és minden jó fog uralkodni örökön örökké. A bálványimádók és bűnösök, a hamis próféták és hamis Krisztusok, a hamis apostolok és politikusok, a kik nem félték az Istent szívökben és terveikben és ajkaikon, az egész világot elcsábító kígyóval egyetemben a pokol kimondhatlan tűzében fogja taszítani, és nagy láncz fog készülni a béke, az igazság, a szeretet és egység összefűzésére, egy nagy és csodálatos láncz, mely az egész világot és annak lakosait egy egyeduralom egységébe fogja összefoglalni. Két trónt állítottak fel (az egyik trónon a nagy és hatalmas császár, a kinek befolyása lesz a világ minden országaira, és egy nagy és szent *pápa*, a ki az egyházat meg fogja tisztítani a méltatlan szolgáktól) e két trónon tartatik az ítélet, mintegy mindenható ítélet, minő a teremtés ideje óta még nem létezett. Egy ember ítélete ezrek és ezrek fölött, egyetlen királynak és hatalomnak ítélete, egy test, egy lélek, egy szellem ítélete sok éven át. (Vagyis azon pápát és császárt annyira egy szellem fogja áthatni, mintha csak egy embert képeznének.) Uralkodni fognak Krisztussal egységben, igazságban, szentségben, szeretetben, tökéletességben és egy akarattal a katholika egyházban és minden országban, szakadás és vetélykedés és meg hasonlítás nélkül, az egység szilárd erősségében úgy az égben, mint a földön. Egy hit (a protestánsok és szakadárok megtérnek), egy szív, egy szellem lesz tevékeny amaz egyetlen gyökér, egyetlen szőlőtő ápolásában, a mi már ki is hajtott, hogy az égnek és földnek minden ereje egyesüljön a béke és egy szeretet kötelékében a bátorság egy szellemének erősítésére, mindannak, a mi jönni fog, megsemmisítésére, mert ti nem ily bátorságot és erőt fogtok birni, ilyen még nem létezett a világ teremtése óta, és a mit önpusztulásánál és romlásánál, az utolsó gyötrelmek iszonyatosságai között a test és lélek szorongatásaiban ki nem birna. Azért fel fog épülni az ég és föld egy védőműve, hogy a kígyó többé el ne csábíthassa a népeket és nemzeteket és a nyelveket a megállapított időig, a midőn egy összeomló háznak ropogása és jajveszékelés és borzasztó pusztulás lesz tapasztalható a siralom völgyében. (Míg az Antikrisztus el nem jön.) Senki sem hitte azt, és mindnyájan el fognak bámulni, mert az Úr dicsőségének, igazságosságának és szeretetének kimenetelére és befejezésére, borzasztó és kedves dolgokat fog végbevenni. Amen.” Ime ez is a többiekkel meg-

egyezőleg, habár némi homály közt, a mit azonban már értünk és fel tudunk deríteni, azon borzasztó világcsapásról jövendöl.

De nem folytatjuk a jövendölések már ugyis hosszúra nyúlt sorát. Már az elsorolt 17 jövendölés is eléggé meggyőzhette az olvasót arról, hogy valami *nagy eseménynek*, nagy világcsapásnak küszöbén állunk.

A ki a jövendöléseket elolvasta és a la salettei *Nagy Ujságot* emlékébe visszaidézte, láthatja, hogy az Isten anyja La Salette-ben nem mond egyebet, mint a mit előtte annyi próféta már megjövendölt. Megengedjük, hogy a jövendölések egyes részekben nem egyeznek meg egymással. Azonban abban mindnyájan megegyeznek egymással és a la salettei jövendöléssel, hogy valami *borzasztó csapás* fog a világra elkövetkezni. És ez a fő, nem pedig a mellék dolgok, például hogy *melyik évben, melyik hónapban* fog elkövetkezni a hirdetett csapás. Egy későbbi fejezetben az isteni *Gondviselés* és *Igazság* törvényeiből kimutatjuk, hogy ez a *világcsapás közel, nagyon közel van, mert annak közel, nagyon közel kell lennie!*

III. A la salettei jövődölés hitelessége a szent írásból kimutatva.

Nincs az az igazság, a mit emberek meg ne támadtak volna. Így vagyunk a la salettei jövődöléssel is. Megtámadták azt még papok, sőt püspökök is. A támadás oka leginkább abban rejlett, hogy több francia pap és püspök nem akarta a papságon száradni hagyni a jövődölésnek azon első részét, mely a méltatlan papokat fenyegeti.

Hogy pedig az olvasó lássa, mi mindent el nem követtek az emberek, hogy e jövődölés hitelét lerontsák, ime, itt rövid pontokban leirom, hogy minő sorsban részesült a jövődölés és a szegény pásztorleány, a ki ma is él Délolaszország Talatina városában és várja, hogy mikor fogják „*az utolsó idők apostolainak*” szabályzatait kihirdetni és ezek alapján az új szerzetet megalapítani.

1846. szeptember 19-én, a hétfájdalmú Szűz szombatján megjelent a bold. Szűz és közölte titkát.

1846. október hónapban hírét vette ennek a lyoni érsek és már előre ellenséges állást foglalt el. Hogy miért? azt kimutatta egy jeles író. Ugyanis La Salette helység a grenoblei püspökséghez tartozik, a grenoblei püspökség pedig a lyoni érsekséghez. Minthogy pedig a lyoni érsek maga pénzt gyűjtött a lyoni fourvièri kegyhely diszitására, nem óhajtotta, hogy Lyon közelében egy másik kegyelemhely is létesüljön, a mi elvonná vagy legalább csökkentené a hívők adományát a templomra.

1847. márczius hóban Fülöp Lajos francia király vizsgálatot rendel a leány ellen, de a vizsgálatot be nem fejezheti, mert a forradalmi királyt maga a forradalom elkergeti.

1847. nov. Miután a grenoblei püspökség területén végbement esemény ügyében csakis a megyés püspök indíthatta meg a vizsgálatot, azért a püspök kinevezett egy 16 tagból álló bizottságot az ügy megvizsgálására.

1848. Depéri, gapi püspök, sürgeti a grenoblei püspököt, hogy fejezze be a vizsgálatot.

1850. ugyanez a püspök ellensége lesz a la salettei jelenésnek.

1850. augusztus 20-án Melánia zárdába megy Corenc-be, Grenobje mellett, a hol irni-olvasni tanítják.

1850. szeptember 24-én Makszimin, a pásztor-gyermek, meglátogatja az árszi szentéletű plébánost, a ki kételkedni kezd most a jelenés valósága fölött; mert Makszimin nem szűz Máriáról, hanem a *szép asszonyról* beszél.

1851. márczius 20. A lyoni érsek minden áron tudni akarja, hogy minő titkot bizott a szűz Anya a két pásztor-gyermekre és felhívja a grenoblei püspököt, hogy a két gyermeket kihallgassa.

1851. márczius 23. a grenoblei püspök behivatja a két gyermeket, de ezek a titkot nem akarják elárulni.

1851. június 4. A grenoblei püspök IX. Pius pápának ír és utasítását kéri.

1851. július 3-án a két pásztorgyermek megírja a titkot; a két zárt levél Rómába megy.

1851. július 12-én a lyoni érsek személyesen meglátogatja a grenoblei püspököt és a két pásztorgyereket látni akarja. Hasztalan faggatja őket, a titkot el nem árulják. Aztán a leírt titkot kívánja, de azt a feleletet veszi, hogy már Rómába vitték.

1851. szeptember 19-ért kihirdeti a grenoblei püspök a vizsgálat eredményét, mely 12 szavazattal 4 ellen igazolja a la salettei jelenést. Megkezdí az építkezést a kegyelemhelyen.

1851. október 10-én Melánia apácának beöltözik a corenc-i zárdában, a hol iskolát vezet.

1852. augusztus 6. A lyoni érsek hivatalos körlevélben megtámadja a grenoblei püspököt, hogy az ő beleegyezése nélkül kihirdette a la salettei jelenést.

1852. deczember hóban Napóleon, a ki e hó 2-án államcsiny folytán császár lett, üldözni kezdí a la salettei jelenést. És első lépése is az volt, hogy nyugalomba helyezte az agg grenoblei püspököt és egy más püspököt nevezett ki.

1853. május. A lyoni érsek kegyébe fogadja a hivatalától felfüggesztett papot, a ki szintén ellensége lesz a la salettei jelenésnek, melyet azelőtt pártolt.

1854. január. Melániát levegő változtatás végett más zárdába küldik.

1854. május. A cospsi szegény zárdába küldik, a tanítást kiveszik a kezéből. (Corps a la salettei hegy tövében van.)

1854. Sok nehézség után fogadalom letételére bocsátják, a hosszú halasztást azzal indokolva, hogy meg kell alázni a leányt!

1854. szeptember. Melániát a grenoblei új püspök kivéteti a corenc-i zárdából és Angolországba küldi a karmelita apácákhoz. Napóleon keze működött itt, a ki szabadulni akart Melániától, hogy ne közölhesse 1858-ban a titkot, a mitől Napóleon félt, habár nem ismerte.

1854. november 4. Az új grenoblei püspök egy levelet ír Napóleon császárnak, biztatva őt, hogy nincs mitől félnie.

1854. november 4. Az új grenoblei püspök körrendeletet bocsájt ki. Folytatja az építkezést La Saletten, de a jelenés ellen ír, mint egy jeles író, Nicolas, megjegyzi, élvezni akarja a gyümölcsöt, de magát a fát támadja.

1854. deczember. Egy Lamerlière nevű kisasszonyról azt híresztelik, hogy ő jelent meg La Saletten. Így akarták lehetetlenné tenni a la salettei jelenés hitelét.

1855. február 23. Melániát sietve beöltöztetetik, nem várva be a rendes 6 havi határidőt; Melánia megvakul.

1855. Egy ravatalon fekvő karmeli apáca életszentsége mellett az apácák jelt kérnek és abban a jelben állapodnak meg, hogy Melánia felgyógyulását kérik. Melániát a halotthoz vezetik, a halott ujjával Melánia szeme környékét megérintik, a mire rögtön visszanyeri szeme világát.

1855. május 2. A hirbe hozott Lamerlière kisasszony igazolni akarja magát és ki akarja mutatni, hogy azon a napon, midőn a la salettei jelentés történt, ő La Salettől 120 kilométernyi távolságban volt. De Napóleon császár nem akarja mentségét elfogadni.

1855. szeptember 19. Az új grenoblei püspök La Saletten az új templomban a jelenés ellen prédikál.

1857. A francia főtörvényszék, a hová Lamerlière ügyét föllebbezte, nem engedi meg a kihallgatását.

1857. IX. Pius pápa ismét elismerőleg nyilatkozik La Saletteről.

1858. június 21. A lyoni érsek, a kit a la salettei jelenés érdekében kedvezőbb hangulatra akartak bírni, azt feleli, hogy ő is elhiszi a la salettei jelenést, ha az árszi plébános szintén megváltoztatja kedvezőtlen véleményét.

1858. szeptember 22. Az árszi plébános szívvel-lélekkel a la salettei jelenést hirdeti két csoda folytán, melyet a jelenés megerősítésére Istentől kért és kinyert. A lyoni püspök azonban hajthatatlan maradt haláláig.

1860. szept. 38. Melánia minden ellenzés dacára ott hagyja az angolországi zárdát és Marseillesbe érkezik, hogy az Isten anyja rendeletéhez képest a titkot hirdesse. A grenoblei püspök gondoskodik arról, hogy Melánia Marseillesben egy karmelita zárdába rejtessék.

1860. Melániát egy másik zárdába küldik tanítani, a részvétről nevezett zárdába.

1860. Melániát Cefalonia görög szigetre küldik.

1860. Melániát Korfu szigetére küldik.

1860. Melániát visszaküldik Marseillesbe a részvétről nevezett zárdába, de más nevet adnak neki. Depéry, gapi püspök, hisz a la salettei jelenésben.

1860. Melániát eddigi helyéről más helyre teszik, mert a plébános itt behozza a la salettei ájtatosságot és nem akarják, hogy Melánia itt magát elárulja.

1867. Melániát tébolyodottnak híresztelik.

1867. Melániát, a ki a marseillesi új püspöktől engedélyt akar kérni a titok közlésére, Marseillesből kiűzik.

1867. július. Melániát Olaszország Castellamare városába küldik, a hol *Zola*, jelenleg leccei püspök, vezetése alá kerül.

1870. január. A titok közlése megkezdődik.

1873. Ujabbán hirdeti egy nyomtatvány, melyet a nápolyi bibornok-érsek megerősített.

1878. október. A titkot Melánia átadja XIII. Leó pápának.

1878. november. Melániát XIII. Leó pápa Rómában audiencián fogadja és megbízza őt, hogy dolgozza ki a jelenésben nyert szabályokat az *utolsó idők apostolai* nevű rendről, Melánia 5 hónapot tölt Rómában egy apácza zárdában, a hol e szabályokat kidolgozza, azután visszatér Castellamareba.

1879. augusztus 21. Leó pápa rendeletet ad ki a la salettei Mária-szobor megkoronázására és a la salettei templomot kisebb bazilika rangjára emeli.

1879. november. Melánia maga adja ki röpirat alakjában a titkot, a leccei püspöki helynök jóváhagyásával.

1880. XIII. Leó megbízza Nicolas marseillesi ügyvédet, hogy népszerűen dolgozza ki a la salettei jelenést és titkát.

1880. január. Több francia pap kiközösíti Nicolast e műveért; Zola, a leccei püspök mint Melánia vezetője ennek védelmére kel.

1880. augusztus. Új vihart támaszt egy püspök, a troyesi, a la salettei titok ellen és Melánia ellen pert támaszt.

1882. Nyolczvankét francia egyházi lap közöl tizenkettő a la salettei jelenést támadja; a többi pedig helyesli.

1895. január. Melánia leírja, hogy 1879-ben öszentsége Rómába hívta őt, a hol öszentsége megbízásából Ferrieri bibornok elnöklete alatt tanácskozmány tartatott, melyben jelen volt az elnökön kívül annak titkára, Bianchi és Fava, a mostani grenoblei püspök. Tanácskozás után a bibornok felhívta a grenoblei püspököt, hogy hozná be a la salettei férfi és női zárdába „*az utolsó idők apostolai*” szabályait, a mint azokat az Isten anyja Melániával közölte és Melánia kidolgozta. Azonban a grenoblei püspök így felelt: „*Nem fogadom el Melánia szabályait mindaddig, míg az egyház nekem be nem bizonyítja, hogy ezek a szabályok az Isten Anyjától származtak.*”

Ime ez a La Salette története! a mai napig.

A csodálatos jelenésnek és Melániának ellensége magának La Selettenek két püspöke, a kik azonban még is azon fáradoznak, hogy a La Selette hegyen épült új templom, férfi- és nő-szerzetesek háza virágozzék.

Ellensége La Salette-nek érseke, a ki nem szívesen látta, hogy az érseki székhely közelében másik templomra, gyűjtenek.

Ellensége egy püspök, a ki mint csalót kétszer bevádolja Melániát a római szent széknél.

Ellensége egy felfüggesztett pap, a ki köpenyegváltoztatással La Selette pártfogójából, La Salette ellensége lesz, érseke kedvéért.

Ellenségei némely papok, a kik még azt is kiközösítik, a ki La Salette mellett írni merészel.

Ellensége egy szerzetese, a ki rendfőnökének határozott tilalma ellenére növeli a támadók zaját irataival.

Ellensége tizenkét franczia egyházmegyei ujság.

Ellensége az akkori franczia császár.

És kik vannak mellette?

Mellette van az első megyés püspök, a ki megvizsgáltatta az ügyet és a csodát kihirdette.

Mellette van egy püspök, a ki azelőtt ellene volt, mellette van egy szent plébános, a ki kettős csodás jelt nyert a jelenés beigazolására. Mellette van hetven egyházmegyei ujság. Mellette van egy püspök, a ki Melániának éveken át gyontatója volt. Mellette vannak mindazok, a kik körében Melánia élt a mai napig és a kik jámborságát csodálták.

Mellette van több egyházfejedelem, bibornok, a kiknek beleegyezésével lett a titok közhirrétévé.

Mellette volt IX. Pius pápa, a ki több brevét adott ki La Salette érdekében.

Mellette van XIII. Leó pápa, a ki maga óhajtotta a Melánia által kidolgozott szerzetesi szabályokat La Saletten behozni a két zárdába.

De mellette van a Szentszék, mely egy időben csakis időszerűnek nem találta a titok terjesztését, de magának a titoknak valósága ellen soha kifogást nem tett.

Most talán azt kérdezhetné valaki, ha öszentsége maga kívánja e csodálatosan nyert szerzetesi szabályok behozását, nem áll-e jogában valamely püspököt, engedelmesség parancsa alatt erre kényszeríteni!?

A pápa csak oly dolgokban rendelkezhetik, melyek a hit és erkölcs kérdéseit illetik, és betilthat oly szerzetet, melynek szabályai a hit és erkölcs-tanításaival ellenkeznek, de nem kötelezheti a püspököket arra, hogy bizonyos szabályok szerint, ha mindjárt csodálatos módon is létesültek e szabályok, szerzetesházakat rendezzenek.

Hogy az „*utolsó idők apostolai*”-nak szerzete még nem létesült, annak okát nem az emberekben kell keresni. Az emberek csak eszközök. Majd ha az isteni gondviselés jónak látja, létesülni fog az, akárki is tiltakozzék ellene.

E kitérést azért engedték meg magunknak, hogy ebből is láthassa a szives olvasó, hogy a la salettei jelenés *valóság és Melánia sem nem tébolyodott, sem nem hazug.*

A la salettei jelenésnek épp ezen sokszerű, de célzévesztett üldözése a titokszerű csoda mellett szól.

Most pedig állapítsuk meg a la salettei nagy ujság tekintélyét a *Szentirtás* szavaival.

Feltételezzük, hogy a ki e könyvecskét olvassa, az már átolvasta a „*Nagy Ujságot*”, mert az ott közölt jövendölés szavaira támaszkodunk és e szavakat magyarázzuk. És azt is tanácsoljuk, hogy a ki e könyvet olvassa, az a „*Nagy Ujság*” című művecskét is maga előtt tartsa, hogy annál biztosabban tudja magát tájékozni.

Kezdjük a *bevezetésnél*.

1. Az Isten anyjának első szavai ezek voltak: „Ha az én népem nem akarja megadni magát, kénytelen leszek fiam kezét rája bocsátani. Oly nehéz, oly súlyos e kéz, hogy már nem tudom többé visszatartani.”

Megfelel e szavaknak Izaiás XXIV. f. 1. verse, „Ime az Úr elpusztítja a földet és üressé teszi és fölforgatja annak színét és elszéleszti annak lakóit.”

2. Az Isten anyja a vasárnap megszegésről panaszkodik. A szentírásban egész hosszú sorát látjuk az Úr óvó figyelmeztetéseinek, hogy a vasárnapot megszenteljék.

Ime egypár idézet:

Mózes II. könyve XVI. fejr. 23. v. „Holnap, a szombat nyugodalma, az Úrnak van szentelve.”

29. v. „Lássátok, az Úr rendelte nektek a szombatot és azért adott nektek kétannyi eledelt a hatodik napon; kiki maradjon otthon és senki helyéről ki ne menjen a hetedik napon.”

XX. fejr. 8. v. „Megemlékezzél, hogy a szombat napot megszenteljed.”

10. v. „A hetedik napon pedig a te Urad Istened szombata vagy, ne tégy akkor semmi dolgot, se te, se fiad és leányod, se szolgád és szolgálód, se marhád, se a jövevény, ki kapudon belül vagy.”

11. v. „Hat nap alkotta az Úr az eget és a földet, de a hetedik napon megnyugodott; azért áldotta meg az Úr a szombatnapot és megszentelte azt.”

XXXI. fejr. 13. v. „Azon legyetek, hogy szombatnapomat megtartsátok; mert ez jel közöttem és közöttetek, a ti nemzedékeitekben, hogy tudjátok, hogy én vagyok az Ur, a ki titeket megszentellek.”

14. v. „Tartsátok meg szombatomat, mert szent az nekem.”

XXXV. fejr. 2. v. „Hat napig dolgozzatok; a hetedik nap legyen szent szombatotok és az Úr nyugodalma; a ki ezen valami dolgot tesz, ölessék meg.” De fejezzük be a következő idézettel.

Mózes IV. könyve XV. fejezete 32. s köv. verseiben ez áll:

„Lőn pedig, midőn Izrael fiai a pusztában valának, egy embert találának, ki fűt szedegetett szombat napon; és elvivék őt Mózeshez és az egész sokasághoz, kik tömlőczbe zárák őt, nem tudván, mit kell vele cselekedni. És mondá az Úr Mózesnek: halállal haljon meg ez ember, kövezzék meg őt az egész nép a táboron kívül. És midőn kivitték őt, megkövezték őt és meghala, a mint az Úr parancsolta vala.”

Idézzük most Szűz Mária szavait: „Hat napot adtam nektek a munkára, a hetedik napot magamnak tartottam fenn és nem akarjátok azt nekem adni. Ez az, a mi annyira súlyossá teszi Fiam kezét.”

3. Panaszodik az Isten anyja a *káromkodók ellen*. „A kik a szekeret hajtják - ugymond - nem tudnak úgy beszélni, hogy beszélgetésekbe bele ne vegyítsék Fiam nevét.”

Ez ama két dolog, (t. i. a vásárnapszegés és a káromkodás.) „Fiam kezét oly súlyossá teszi.”

Mózes III. könyve II. fejezete 16. verse így szól: „A ki káromolja az ur nevét, halállal haljon meg, kövesse meg őt az egész sokaság, akár polgár legyen, akár pedig jövevény. A ki káromolja az Úr nevét, halállal haljon meg.”

23. v. „És kivivék azt, a ki káromkodott vala, a táborból és megkövezték.”

Mózes IV. könyve XVI. fejj. 30. v. „Ha új dolgot cselekszik az Úr, hogy a föld felnyitván száját, elnyelje őket és elevenen mennek le pokolba: tudjátok meg, hogy káromlották az Urat.”

De legyen ennyi elég a nagyszámu szentírási idézetből.

4. Azzal fenyegeti az Isten anyja a bűnös világot, hogy vetések el fog pusztulni. „Ha megsemmisül a vetés - ugymond - az csak miattatok történik.”

Izaiásnál pedig ezt olvassuk: (XXIV. 3.) „Pusztulással elpusztíttatik a föld, és dülással földulatik; mert az Úr mondotta ez ígét!”

5. Szűz Mária bevezető szavaiból a „*Nagy Ujságban*” tévedésből ki lett hagyva ez utolsó mondat:

„A diók megromlanak, a szőlők megrothadnak.”

Izaiásnál pedig ezt olvassuk: (XXIV. 7.) „Bús lesz a szüret, elfonnyad a szőlő.”

Már 2600 év előtt fejezte ki az Úr fenyegetését Izaiás prófétánál. A földet megfertőztették lakói, mert ártalagták a törvényeket, elferdítették az igazságokat, feltörték az örök szövetséget. (XXIV. 5.) „Ez okból átok fog szállani a földre és lakóira. Átok emészti meg a földet és bűnsúly lesz annak lakóin.”

Aztán a próféta a fenti idézetet a bús szüretre még e sorokkal egészíti ki: „Megszűnik a dobok öröme, elcsendesedik a vigadók zengése, megnémul a czipora gyönyörűsége. Nem isszák a bort énekszóval, keserű az ital ivóinak.” (8. 9. v.)

„Jajkiáltás lesz a bor miatt, az utcákon eltűnt minden vigasság, elköltözött a földnek minden öröme.” (11. v.)

Nem-e napjaink szomorú állapota van itt leírva?

Néhány év óta pusztít a fillokszéna világszerte. Egész szőlőtermő vidékeket elpusztított; a lakosok koldusbotra jutottak, részben pedig kivándoroltak Amerikába, hogy ott éhezzenek és nyomorogjanak.

Uj szőlővesszőket szerzett be más országból sok ezer és ezer szőlőgazda. De im! mi történik? Egy uj betegség támadja a szőlőket és pusztít mindenütt. Az istentelen tudomány mindenféle orvosságokat próbál a szőlő ezen uj betegsége ellen. Uton-utfélen támadnak tudósok, a kik mindenféle eszközt ajánlanak. Így hazánkban is. De nem látjuk hasznát. Reánk az Isten büntetése nehezedik, különösen ama két iszonyú bűn miatt, a miről az Isten Anyja panaszkodik. *A vasárnap megszegése* és a *káromkodás*... ez hozta reánk a csapást, a mivel nem az emberek látogatnak, hanem az Isten sujt; azért az emberek tudománya itt nem is segíthet! Hanem egyedül a mi jobbulásunk!

Ennyit a bevezetésből.

Most lássuk *a titok szavait*, a mik ma már közhirre vannak bocsájtva.

Most követni fogjuk a titok számozott sorrendjét, a hogy ezt a „*Nagy Ujságban*” találjuk.

1. „Melánia, a mit most neked mondani fogok, azt nem lesz mindig elrejtve; 1858-ban közhirré teheted.”

Azt már tudjuk, hogy mindkét pásztorgyermek külön titkot nyert az Isten Anyjától. Makszimin titka rövid vala, Melániáé pedig jóval hosszabb. Ezt maga Makszimin is igazolta.

Most már tudja az olvasó azt is, hogy a szegény Melánia egész élete küzdelem és üldöztetés közt folyik le, a miatt, hogy ő *mindenáron* hirdetni akarja a titkot s így teljesíteni az Isten Anyja akaratát.

Mily tökéletesen alkalmazhatók ide a próféta szavai: „*Az én titkom, az én titkom! Jaj nekem*” (XXIV. 16.) Mintha csak e jajkiáltással az Úr azt a fájdalmat akarta volna kifejezni, a mit sokan a la salettei kettős titok támadásával, üldözésével okoznak az emberek.

Melánia is méltán felkiálthat a próféta szavaival: „*Az én titkom, jaj nekem.*”

Ezután az Isten Anyja a papokról mondja el fenyegető jövőndölését, a mit a „*Nagy Ujságban*” nem közöltünk és jelen könyvecskénkben is csak latinul hoztunk, mert csupán a papokat illeti.

„Jaj a papoknak és az Istennek szentelt egyéneknek.” E mondatot csak kiszakitottuk azon latin idézetből, melyet már közöltünk.

Ezzel kezdődik a tulajdonképi titok.

A *papokról* szól az Isten Anyja midőn a 8. pont alatt Olaszországról szóló jövőndölését „Olaszország bűnhődni fog...” sat. elmondotta. A „*Nagy Ujságban*” kihagytuk azt a jövőndölést, most ide igtatjuk, a mint az eredetiben a 8-dik pont végén van közölve.

„Sokan elhagyják a hitet és nagy lesz azon *papok és szerzetesek* száma, a kik el fognak térti az igaz hittől. Az ily egyének közt püspökök is lesznek.”

A 10-ik pont után, mely így kezdődik: „*1864-ben Luczifer nagyszámú ördöggel kiszabadul...*” szintén a szerzetesekről is szól a jövőndölés.

A 13. pont után így szól az Isten Anyja: „*Jaj az egyházfejedelmeknek.*” A többi latinul hoztuk e kikezdéssel: „*Vae principibus...*”

Végre miután a bold. Szűz a *polgári kormányok* gonoszságáról beszélt, megemlíti az 1865. évet, mely szintén a szerzeteseknek szól. E szerint latin idézetét közöltük ily kikezdéssel: „*Anno 1865...*”

Legutoljára, pedig ott van szó a papokról, a hol az Antikrisztus születése van megjövőndölve.

Ezek után most már mondhatjuk, hogy a la salettei titkot *teljesen* hoztuk, részint magyarban, részint pedig *latinul*, a szerint, a mint az a világiakat, vagy a papokat illeti.

Azt kérdezi talán valaki tőlünk, mért említünk *világiaknak papokról* szóló jövendölést? Ezt azért teszszük, mert a *teljes jövendölést* akartuk hozni, habár nem is annak teljes szövegét.

Szűz Mária jövendölése nemcsak a *világiakat*, hanem a *papokat* is illeti.

Ezzel épen nem akartuk a papság iránti tiszteletet csökkenteni.

Ha az Isten Anyja *méltatlan* papokról panaszkodik, azt neki felróni nem lehet, sem pedig kárhozottatni azt, a ki erről megemlékezik.

Aztán nem vethetnek reánk ezért a *magyar* papok; hiszen szűz Mária nem a *magyar* papokról szól, hanem egyáltalán a *papokról*. Aztán nem is az egész papságról, hanem annak egy *csekély* részéről.

Hogy pedig az Isten a *papokat* említi legelőször, azt könnyen megmagyarázza magának a dolognak a természete. Hiszen *egyetlen egy pap egy egész népet* képvisel. Azért kimondhatlanul fontos a *pap* állása. Ő róla mondja az Isteni Üdvözítő, hogy „*a világ világossága*”: „*Ti vagytok a világ világossága*”. (Máté V. 14.) Sónak nevezi az Üdvözítő a *papot* „*Ti vagytok a föld sava, hogy ha a só megromlik, mivel sóznak?*” (Máté V. 13.) Egyetlenegy papnak romlása ezer embernek vagy még többnek romlását idézheti elő.

Ebből megérthetjük, miért akarja a boldogságos Szűz különösen és első sorban a *papokat* óvni minden rossztól, és miért fenyegeti Isten büntetéssel a méltatlan papokat.

Ezen bevezetés után tudom, hogy édes magyar hazám papságának egyetlenegy tagja sem fogja tőlem rossz néven venni, hogy a la salettei jövendölés ezen részére is kiterjeszkedtem.

Hogy pedig egy jó pap kimondhatlan áldás a népre, azt éppen úgy érzi és tudja a nép gyermeke, mint megérzi egy hivatásáról megfélelmező pap káros működését és fájdalom! a legtöbb bajt ily papok okozzák az egyházban.

Egy-néhány ténynyel világítjuk meg ezt az igazságot.

Pap volt Arius, a ki az egyházba, mely az üldözések alatt is oly szépen virágzott, szakadást hozott Jézus Krisztus istenségének és a Szentháromság titkának tagadásával. Ő vetette el a mohamedán vallás első magvát.

Pap volt Maczedónius konstantinápolyi pátriárka, a ki tagadta a Szentlélek istenségét.

Pap volt Nesztórius, konstantinápolyi pátriárka, a ki tagadta szűz Mária istenanyaságát, Jézusban külön isteni és külön emberi személyt állítván.

Pap volt Eutiches, az efezusi zsinat tagja, a ki Nesztóriust támadván, a másik hibába esett.

Papok voltak Sergius konstantinápolyi pátriárka, valamint Pyrrhus és Cyrus pátriárkák, a kik a szakadást tovább vitték.

A képüldözők közt is számos keleti *pap* vala. A 9-ik és 11-ik században Photius és Czerularius Mihály, konstantinápolyi pátriárkák, *papok* voltak, a kik a keleti egyház szakadását létesítették és magok után vonták a püspökök, papok és a keresztény népek egyharmadrészét, a mint azt már a Jelenések könyvében is látjuk jelezve: És „láttaték más jel is az égen... és ime egy nagy vörös sárkány... és farka maga után voná az ég csillagainak harmadrészét.” (Jel. XII. 4.)

A 15-ik században Wicleff és Huss János, *egyházi méltóságok* létesítették azokat a nagy szakadásokat, melyeket a konstánzi egyházi zsinat kárhozottatott.

Nemsokára ezek után megjelent *Luther* szakadása, folytatta azt Zwingli és módosította Kálvin, mindnyájan papok. Angolországban a reformációt VIII. Henrik királyon kívül az *angol papság fejei* mozdították elő. A reformáció elterjedt Németországban, Svájcban, Hollandiában, Dániában, Svédországban, Norvégiában, Angliában, és Skóciában. Mindenütt világi és szerzetes papok hozták be.

1789-ben nagyszámu hitehagyott pap segítette elő a nemzeti vallást Franciaországban.

Az ókatholikus vallást *Döllinger* kath. pap teremtette a 70-es években.

Ha tehát a kereszténység minden századában akadtak *kath. papok*, a kik hivatásukat feledve, romlást okoztak, *nem fordulhat-e elő ilyesmi napjainkban is?*

És napjainkban is ép úgy árthat egy pap Isten ügyének, mint azelőtt ártott; *a minő a pap, olyan a népe*, ilyen kifejezést már Izaiásnál is olvasunk: „*És mint a nép, úgy jár a pap.*” (XXIV. 2.)

Ez okból igyekszik a szent atya is minden adandó alkalmat felhasználni, hogy a világi és szerzetes papokat isteni hivatásuk magaslátán megőrizze.

És e roppant befolyásnál fogva, mit a pap viselete a népre gyakorol, a hit ellenségei is első sorban a *papokat* igyekeznek a maguk részére megnyerni és nemsikerülés esetén első sorban a *papokat üldözik*.

Most pedig vegyük sorra a többi jövendöléseket, melyek a „Nagy Ujság”-ban közölve vannak.

Nem minden pontot magyarázunk meg, mert ez nem is szükséges. A sorok elején látható számok fogják jelezni, hogy a jövendölés melyik pontját tárgyaljuk.

3. *Jaj a föld lakóinak*. Izaiásnál pedig ez áll: (XXIV. 1.) „*Ime az Úr elpusztítja a földet és üressé teszi.*”

4. *A nép vezetői elhanyagolták az imát és a bűnbánatot, az ördög elhomályosította értelmüket*. Izaiásnál pedig (XXIV. G.): „*Bűnsúly lesz annak lakóin, azért esztelenkednek annak lakói.*”

„Isten megengedi a vén kigyónak, hogy szakadást hozzon az uralkodók közé, a társulatokba és a családokba.”

Nyissuk fel most a Jelenések könyvét; ott találjuk a XII. fej. 9. versében e szavakat: „És levettetik ama nagy sárkány, a régi kigyó, a ki ördögnek és sátánnak neveztetik, ki elcsábítja az egész világot.”

„Isten magukra hagyja az embereket és büntetésekkel sújtja.” Izaiásnál pedig ez áll (XXIV. 6.): „*Átok emészti meg a földet.*”

5. „Készen kell lenni arra, hogy vasvessző fog kormányozni és az embereknek az Isten haragjának borából kell inniök.”

Izaiásnál pedig (XXIV. 3.): Pusztulással elpusztíttatik a föld és dulással földulatik, mert az Úr mondotta az ígét.

14. „A polgári és az egyházi hatalom el lesz törölve, minden rendet és igazságot lábbal fognak tiporni.”

Izaiásnál pedig ez áll (XXIV. 4.): „*Megerőitlenül a föld népének magassága*” - más szavakkal: földre lesz tiporva minden tekintély.

18. „A polgári kormányok mind ugyanegy tervvel állanak elő, mely abban áll, hogy minden vallási elv töröltessék, hogy az anyagelviség, az istentagadás, a spiritizmus és mindennemű bűn uralkodjék.”

Megfelel ennek Izaiás XXIV. 3. verse: „*Dulással földulatik a föld.*” Valóban mindez, a mi az itt idézett jövődőlésben foglaltatik, egyet jelent a föld feldulásával, mert a hol nincs vallás, a hol nem ismerik az Istent, a hol szabad fékre van eresztve a bűn, ott nem látható egyéb rombolásnál és pusztításnál, dulásnál. „*Dulással feldulatik a föld.*”

De világosabban látjuk e jövődőlés értelmét kifejezve szt. János titkos jelenéseiben, a hol a polgári kormányokról ez van mondva: „*Ezeknek egy szándékuk vagyon, és erejüket és hatalmukat az indulatnak adják.*”

(Jel. XVII. 13.) Hogy kit kell értenünk a *vadállat* alatt, azt már tudja az olvasó. Ez a pokol hadának vezére, a kinek a polgári kormányok rendelkezésére adják magukat.

21. Párist fel fogják égetni és Marseille megsemmisül.

Megfelel ennek Izaiás XXIV. f. 10. verse a hol ez foglaltatik: „*Romlott a hiuság városa, bezárva minden ház, senki sem megyen bele.*”

„Több nagyváros megrázkódik és a földrengés következtében elsüllyed,” így szól tovább a jövődőlés az említett 21. pont alatt.

Megfelel ennek Izaiás XXIV. f. 12. verse.

„*Pusztaság marad a városban - ugymond - és a nyomoruság elnyomja a kapukat.*”

Hogy a jövődőlés Párist említi első sorban mint a jövődőlő pusztulás városát, ezen nem lehet csudálkozni. Hiszen e városra lehet különösen alkalmazni a Titkos jelenések XVI. XVII. és XVIII. fejezeteit, melyekben a *parázna asszonyról* van szó. Páris és Marseille városok azonban csak példakép vannak itt említve és nemcsak e két város fog bűnhődni, hanem mindazon fővárosok és nagyobb városok, a hol a vallástalanság, az erkölcstelenség uralkodik. Midőn Párisról van szó, ne feledjük el szegény hazánk fővárosát sem, melynek bűnei az égbe kiáltanak. Ujabb időben azonban a szépen terjedő örökös imádás örvendetesen fejleszti a jók vallássosságát.

A világcsapás csak most következik.

E világcsapásról több, sőt sok helyen találunk említést a szentírásban. Izaiásnál a XXIV. fej. 6. és 13. verseiben írva van: „Átok emészti meg a földet és bűnsúly lesz annak lakója... kevés ember hagyatik meg. Ezek lesznek a földön a népek között, mint mikor a kevés olajbogyók, melyek megmaradtak, leveretnek az olajfáról és mint szőlőgerezdek, midőn a szüret már befejeztetett.” De folytassuk a jövődőlést: „Akkor Jézus Krisztus igazságosságának és az igazak iránti nagy irgalmasság egy ténye által megparancsolja angyalainak, hogy öljenek meg minden (bűnbánat nélküli) bűnös embert és a föld pusztaságga változik.”

Nem tagadjuk, hogy a **világcsapás** mi módon fog végbemenni? Vajjon pestis fogja-e elpusztítani az emberiséget, vagy pedig gyilkolások és mészárlások? vagy pedig halálhozó sötétségek? Nem tudjuk, hogy minő módon fog történni, de annyit tudunk, hogy **meg fog történni**. Hiszen meg van írva a Jelenések könyve XVII. fej. 8. versében, hogy: *A vadállat, melyet láttál, volt és nincs,* - a mi annyit jelent, hogy *rohamosan, hamar* fog érkezni a csapás és elpusztítani minden ellenséget. Vagyis más szóval: a gonoszok éppen akkor fognak megsemmisülni, midőn azt hiszik, hogy a sátán segítségével már mindent tehetnek Isten és az ő egyháza ellen.

A világcsapás megtörténvén, új helyzet fog beállani, mely helyzetet a jövődőlés a következő szavakkal írja le: „Aztán béke áll be és az emberek kiengesztelik az Istent. Jézus Krisztust fogják szolgálni, őt imádni és dicsőíteni, mindenütt felvirágozik a szeretet, az új királyok jobbik karjai fogják képezni az egyházak,” sat.

A titoknak ez a része úgy látszik a jelenések könyve két idézetében találja megerősítését. Ugyanis a XII. fej. 5. versében ezt olvassuk: „És szüle fiu-magzatot, ki vasvesszővel vala kormányozandó minden pogányokat.” Ez idézet nyilván ama nagy *uralkodóra* vonatkozik, a ki az egyháznak jobb keze lesz. A XIV. fejezet 14-16. verseiben pedig ezt találjuk: „És láték, és ime egy fehér felhő, és a felhőn hasonló ül vala az ember fiához korona lévén fején és kezében éles sarló. És más angyal jöve ki a templomból nagy szóval kiáltván a felhőn ülőnek: Ereszd neki sarlódat és arass; mert eljött az aratás órája, mivel megért a földnek aratni valója, és a felhőn ülő megereszté sarlóját a földön és a föld learattaték.”

Hasonlót olvasunk Dániel prófétánál is a VII. fejezet. 13. 26. és 27. versében: „Nézek tovább az éjjeli látomásban és ime az ég felhőiben jöve egy, mint az ember fia és az ős-öreghez közeledék és az ő színe elé vivék őt.” „És leül az ítélet, hogy elvétessék - a Sátánnak - hatalma és megrontassék és elveszen mindörökké.” „Az ország pedig és a hatalom az ország dicsősége, mely az egész ég alatt vagyon, adassék a fölséges szentek népének... és minden országok szolgálnak és engedelmeskednek neki.”

Ezt a győzelmet látjuk leírva Izaiás próféta XXIV. fejezetében a 15. és 16. versben: „Ezért dicsőítsétek az Urat tanítás által, a tenger szigeteiben Izrael Ura Istene nevét. A föld határaitól hallunk dicsőítést, az igaz dicsőítést.”

De a mi különösen megmagyarázza a jövődőlés említett kifejezését, az különösen Izaiás XXII. 15-25 verseiben találjuk: „Ezeket mondja a seregek Ura Istene: Eredj, menj be ahhoz, ki a hajlékban lakik, a templom gondviselőjéhez, Szobnához és mondd neki: mit mivelsz itt, vagy miképen vagy itt, hogy sirt vágatsz itt magadnak, nagy gonddal vágatsz emléket a magas helyen, a kősziklán hajlékot magadnak? Ime az Úr elvitet téged, mint elvitetik a kakas.”

E szavak különösen Franciaország pusztulására vonatkoznak. (A *kakas* latinul *gallus* Franciaországnak a neve, mely *Galliának* is neveztetik.) Azon hatalmas király, a ki az egyháznak jobb keze lesz és a gonoszok országát megsemmisíti és a béke trónját felállítja, a *francia király* lesz. Ugyancsak Izaiásnál e királyra nézve a következő kifejezéseket találjuk: „És leszen az napon, hogy szólítani fogom az én szolgámat Eliáczimot, Helcíás fiát és felöltöztetem őt a te köntösödbe, és öveddel megerősítem őt és kezébe adom hatalmat és atya gyanánt leszen... És Dávid háza kulcsát vállára teszem, ő megnyitja és nem lesz ki bezárja, ő bezárja és nem lesz ki fölnyissa. És szegül ütöm be őt erős helyre és a dicsőség királyi székéül leszen atyja házának.”

„Az evangeliumot - ugymond a jövődőlés - mindenütt hirdetni fogják és az emberek nagy előhaladást tesznek a hitben, mert egység fog uralkodni Jézus Krisztus munkásai közt és az emberek isteni félelemben fognak élni.” E kifejezéseket a következő magyarázatok világítják meg.

A nagy uralkodó ideje alatt az egyház nagy mértékben fel fog virágozni, különösen pedig az által, hogy eddig ismeretlen népek fognak megtérni.

Közép Afrikáról sok ideig azt hitte a világ, hogy lakatlan, míg az újabb kutatások azt bizonyítják, hogy közép Afrika nagyon is be van népesedve. E népek is megfognak térni, a nagy uralkodó alatt, miként szent Máté evangéliumában is olvassuk. Ugyanis a XXIV. fej. 14. versében ez áll: „És egész világon hirdettetni fog az ország ezen evangeliuma bizonyágul minden nemzetnek; és akkor eljön a végzet.”

Hogy miért van itt szó a *végzetről*, azt megmagyarázza viszont a la salettei jövődőlés, melyből tudjuk, hogy az egyház békéje csak 25 évig fog tartani és azután megint megkezdődik a Sátán óriási harcza Isten egyháza ellen, vagyis az *Antikrisztus* negyedfél évi uralkodása és ez után a végítélet.

Ezen békeidőben tehát nagy mértékben fog hirdettetni az evangélium, a mint azt sz. Máté evangéliomának egy másik helyén is (XXII. 2-14.) és Lukácsnál (XIV 16-24. v.) látjuk, az előbbinél a király *menyegzős vendégsége* czim alatt, az utóbbinál pedig *nagy vacsora* név alatt; mindkét idézet az evangélium hirdetését jelenti. De ez szent János Jelenéseiben még világosabban van megmondva, ugyanis a V. fej. 8-11. versben ez áll: „És ismét hallám a szózatot, mely nekem szóla az égből és mondá: Menj és vedd át a fölnyitott könyvet a tengeren és a földön álló angyal kezéből” stb... különösen pedig a 11. vers szól világosan, a hol ez áll: „És mondá nekem: Ismét jövendőlnöd kell a pogányoknak és népeknek, a nyelveknek és sok királynak.”

E szavak eszünkbe hozzák okvetlenül a la salettei jövendölés ama részét, mely az *utolsó idők apostolairól* szól és mely apostolságnak szabályait az Isten anyja megadta Melániának, de mely szabályok dacára a szenvedő Melánia minden törekvésének, a mai napig nem érvényesültek, a mint olvasóink már tudják. Talán éppen abban az időben fog ez a szabályzat valamely szerzetes házban érvényre emelkedni, midőn már közel lesz a *nagy uralkodó* ideje. Az isteni gondviselés talán éppen azért engedi meg, hogy a la salettei jövendöléssel ez a részlet is üldözésnek legyen kitéve, mert még nem érkezett el a békeidő.

Olvasóink bizonyára óhajtanák tudni, ismerni a szabályokat. Megnyugtatójukra azt írhatjuk, hogy megtettük a lépést azon szabályok megszerzésére, és nemsokára eredményt remélünk.

Hátha talán éppen Magyarországon fog létesülni az *utolsó idők apostolai*-nak *első zárdája*?!

De folytassuk tovább a jövendölés magyarázatát.

22. „Ez a béke az emberek közt nem sokáig fog tartani: a huszonötévi gazdag aratás el fogja feledtetni velök, hogy az emberek bűnei képezik mindazon bajok okát, melyek a földet érik.”

Tehát vissza fog esni 25 év eltelte után az emberiség előbbi bűneibe! Erről a visszaesésről szól szent János jelenéseinek könyve XIII. fejezete. Az 1-6 versben le van írva a Sátán első harcza az egyház ellen. „És nagy jel tűnik fel az égen, így szól a jövendölés. Egy asszony, kinek öltözete vala a nap, lábai alatt a hold, és fején tizenkét csillagú korona... És látszik más jel is az égen; és mire, egy nagy vörös sárkány, hét feje lévén és tíz szarva és fejein két korona. És farka maga után voná az ég csillagainak harmadrészét és a földre veté azokat...” szent Pál apostol a thessalonikaiakhoz írt II. levelében (VI. fej 3. versben) *első szakadásnak* nevezi e harczot. „Előbb - ugymond - az *elszakadásnak* kell jönni s a bűn emberének, a kárhozat fiának megjelenni.”

De az az első harcz még nem lesz az *Antikrisztus harcza*. Ez csak előkészület lesz ama nagy harczra, mely az Antikrisztus uralmát 3 ½ évre megerősíti. Ujabb harcz fog keletkezni, melyről a jövendölés 23. pontja szól, a mit itt idézünk:

23. „Az Antikrisztus egy előhírnöke, több nemzetből gyűjtött csapatok segítségével harcolni fog az igazi Krisztus, a világ Megváltója ellen, sok vért fog ontani és azt fogja kívánni, hogy Istenként imádják őt.”

A jövendölés e szavaiból látjuk, hogy még mindig nem jelent meg az Antikrisztus, hanem egy ördögi fajzat, a ki szintén istentiszteletet fog követelni magának.

De ha nem is az Antikrisztus idejére esik e háborúskodás, mindenesetre a béke 25 évének végén fog az történni, a miről a jövendölés 24. pontjában ezt olvassuk:

24. *Ennek megtörténte* - vagyis az Antikrisztus tíz királyainak harcza - előtt egy bizonyos neme a hamis békének lesz a világon: az emberek csak mulatságra fognak gondolni. Itt tehát már világosan látjuk, hogy a Sátán megint mozog, hogy előkészítse azon nagy harczot, a

melynek vége az Antikrisztus bukásával együtt az ő bukása lesz, mint ezt a Jelenések könyve XVII. fejj. 8. versében olvastuk. E hamis béke alatt is, habár nem oly nagy rohammal, dúl a Sátán harca Krisztus ellen. De ez még mindig *nem az Antikrisztus* harca lesz.

A hívek ismét szenvedni fognak sokféle üldöztetést.

„A földet mindennemű csapás fogja sújtani a pestisen és éhínségen kívül, a mely rettenetes lesz; háborúk lesznek az utolsó háborúig, a melyet az Antikrisztus tíz királya fog folytatni” stb.

A jövődőlés ezen része is előbb fog végbemenni, mint *Antikrisztus* jövedele, a mit már magából a szövegből is megérthetünk.

Folytassuk a jövődőlés magyarázatát.

26. „Reszkess föld és ti, a kik azt valljátok, hogy Jézus Krisztusnak szolgáltok, azonban valójában bensőtökben magatokat bálványozzátok” stb. Mily világosan magyarázza meg e szavakat szent Pál a rómaiakhoz írt levelében. Ugyanis is így ír ott: Tudjuk ugyanis, hogy minden teremtmény fohászkodik és vajudik mindaddiglan (22. v.), mivel minden teremtmény mulandóságnak van alávetve (20.); mert a teremtményeknek várakozása az Isten fiainak kijelentését várja.

Valóban a hamis béke ez utolsó idejére lehet csak érteni az apostol e szavait, melyek az *Isten fiainak kijelentésére* vonatkoznak, a mi nem jelent egyebet, mivel hogy közbelép az Úr, hogy a sok *képmutatásnak* vége legyen.

Ezen hamis béke és sok keresztény megromlása és sok jóknak üldöztetése után fog aztán fellépni az *Antikrisztus*, hogy a rombolásnak már két nagy harczban megkezdett művét befejezze.

28. „Az *Antikrisztus* csak tisztátalanságokkal fog táplálkozni. Lesznek fivéréi, a kik tizenkét éves korukban hatalmas győzelmekkel tűnnek ki.”

Erről szól szent János a Jelenések könyvében (XIII. fejj. 11.) „És láték más vadállatot feljönni a földből, két szarva volt, ugyan hasonló a Bárány szarvához, de úgy szóla, mint a Sárkány.” Nem hiven magyarázza-e ez idézet a jövődőlés eme szavait: „*rémes lármát fog hallatni.*”

„És az első vadállatnak minden hatalmát cselekvé az ő színe előtt és megtevé, hogy a föld és ennek lakói imádják az első vadállatot, melynek halálos sebe meggyógyula.” (Jel. XIII. 12.)

Ezen idézet megerősíti azt, a mit fönnebb *Antikrisztus előhírnökéről* mondotta a jövődőlés, t. i. hogy ez az előhírnök háborukat fog viselni és magának isteni tiszteletet követelni.

29. „Az évszakok megváltoznak, a föld csak rossz gyümölcsöt terem, a csillagok elvesztik szabályos pályafutásukat,” stb.

Ugyanezt mondja Izaiás próféta a XXIV. f. 19. versében: „Töréssel megtöretik a föld; rontással megrontatik a föld, rendüléssel megrendítettik a föld.”

Miután az egyház már csak homályos fényt fog szétárasztani, azért még nem fog megszűnni létezni. Egy pápa vértanuságot fog szenvedni. Csak láthatatlan angyalok fogják még fentartani az egyházat, mert ezeken a Sátán erőt nem vehet. Miután pedig *Róma elveszti hitét és Antikrisztusnak* lesz székvárosává, mint a jövődőlés mondja, szükséges volna azt is tudnunk, hogy melyik város lesz az egyház székvárosa? Más város nem lehet, mint *Jeruzsálem*.

34. „*Jaj a föld lakóinak*” stb. Ezt a borzasztó fenyegetést a szentírás sok helyén látjuk megerősítve. Idézzük itt első helyen a Jelenések könyvéből a XVI. fejj. 1-11. verseit, melyek éppen ide illenek. „És nagy szózatot hallék a templomból, mely ezt mondá a hét angyalnak:

menjetek és öntsétek ki az Isten haragjának hét csészéjét a földre és fájdalmas és igen gonosz fekély ütött ki az embereken, kiken a vadállat bélyege vala (vagyis a kik a Sátán szolgálatában állottak) és azokon, kik annak képét imádták. És a második angyal kiönté csészéjét, a folyókba és vízforrásokba és minden vérré lőn. És hallám a vizek angyalát: Igaz vagy uram! a ki vagy és voltál, szent, hogy így ítélte, mivel a szentek és próféták vérét kiontották: vért adott inniok, ezt megérdemelték... És hallék mást az oltártól szólni: Igen is mindenható Ur Isten! tökéletesek és igazságosak a te ítéleteid. És a negyedik angyal kiönté csészéjét a napra és adaték neki, hogy hőséggel és tűzzel kinozza az embereket, és égtek az emberek a nagy hőség miatt; s mégis káromlák az Isten nevét, kinek hatalma van e csapásokon, és nem tartanak bünbánatot, hogy dicsőséget adjanak neki. És az ötödik angyal kiönté csészéjét a vadállat székére; és az ő országa sötétté lőn és rágták nyelvöket a fájdalom miatt és káromlák a mennyeknek Istenét fájdalmaik és sebeik miatt.”...

Ki bírná ezt elviselni, ha Isten meg nem rövidíti a megpróbáltatás idejét? - így folytatja a jövődőlés. A szentírás pedig így szól e jövődőléshez: „Nagy szorongatás lesz akkor, minő nem volt a világ kezdetétől mindeddig, s nem is lesz. És ha meg nem rövidítették azok a napok, egy ember sem szabadulna meg.”

A pogánynya lett Róma el fog tűnni - mondja a jövődőlés. A Jelenések könyvében pedig (XI. f. 13. v.) ez áll: „és azon órában nagy földindulás lőn és a város tizedrésze leomla és megöleték a földindulásban névszerint hétezer ember, a többiek megrettenvén, dicsőséget adának a menny Istenének.”

Az egész világot rémület fogja sujtani, így szól a jövődőlés. A szentírásban pedig ezt olvasuk: „És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán feloldatik tömlöczéből, és kijő és a nemzeteiket, kik a föld négy szegletén vannak, Gógot és Magógot, és összegyűjti azokat viadalra, kiknek száma mint a tenger fővénye. És feljönnek a föld területére és körül veszik a szentek táborát.” (Jel XX. 7-.) *A főangyal győzelmes harczát* az Antikrisztussal szintén számos helyen említi a szentírás, de miután erről már előbb is szövegtünk, azért ismétlésbe nem akarunk bocsátkozni. És úgy is oly közismeretű dolog, annyira gyökeret vert az összes emberiség hitében, hogy arról többet szólni fölöslegesnek tartjuk.

* * *

Ime! bemutattuk a la salettei jövődölést a szent írás fényénél. A ki talán kételkedett volna annak valóságában, az most nem fog kételkedni benne, látván, hogy a jövődölés nem foglal magában egyebet, mint a minék már a szentírásban meg van a szilárd alapja.

Az események sorrendje.

A la salettei jövődölés nem tartotta meg azt az időrendet, a mit a mélyebben kutató az egészben feltalál. Azért jónak láttuk röviden felsorolni az eseményeket úgy, a mint azok egymásután bekövetkeztek, vagy a jövőben teljesedésbe fognak menni. Itt is a jövődölés egyes pontjaihoz ragaszkodunk, csak hogy azok számát az időrend végett más sorban adjuk.

- I. 6. IX. Pius ne távozzék Rómából.
- II. 7. A pápa ne bízzék Napóleonban.
- III. 14. Az én Fiam helytartója sokat fog szenvedni.
- IV. 16. A szent atyának sokat kell majd szenvednie.
- V. 17. A gonoszok gyakran fognak élete ellen törni.

- VI. 9. Óvakodjék a pápa a csodacsinálóktól.
- VII. 11. A rossz könyvek nagy számban terjednek el a földön.
- VIII. 12. Egyeseket a gonosz lelkek egyik helyről a másikra visznek.
- IX. 13. Halottakat fognak feltámasztani.
- X. 4. Isten megengedi a vén kígyónak, hogy szakadást hozzon az uralkodók közzé; a társulatokba és a családokba az emberek testi és lelki szenvedéseket fognak kiállani stb.
- XI. 5. A társadalom a legborzasztóbb ostorcsapások és a legnagyobb események előestéjén áll.
- XII. 15. Minthogy az Istenben való hit feledésbe megy, azért kiki önmagát fogja igazgatni.
- XIII. 18. A polgári kormányok mind ugyanegy tervvel állanak elő.
- XIV. 8. Olaszország bűnhődni fog elbizakodása miatt.
- XV. 20. Franciaország, Olaszország, Spanyolország és Angolország a háború színhelyei lesznek.
- XVI. 21. Az Isten villogó pallosának első ütése a hegyek és az egész természet meg fog rendülni az ijedelemtől.
- XVII. 21. Jézus Krisztus igazságának és az igazak iránti nagy irgalmasságának egy fénye által megparancsolja angyalainak, hogy öljék meg minden ellenségeit.
- XVIII. 21. Akkor béke áll be és az emberek kiengesztelik az Istent.
- XIX. 21. Az evangéliomot mindenütt hirdetni fogják.
- XX. 22. Ez a béke az emberek közt nem sokáig fog tartani.
- XXI. Ennek megtörténte előtt (vagyis az Antikrisztus harczai előtt, melyek később fognak bekövetkezni) egy bizonyos neme a hamis békének lesz a világon.
- XXII. 23. Az Antikrisztus egy előhírnöke több nemzetből gyűjtött csapatok segítségével harcolni fog az igazi Krisztus, a világ Megváltója ellen.
- XXIII. 24. A földet mindennemű csapás fogja sújtani.
- XXIV. 25. A természet boszút kíván az emberekért.
- XXV. 26. Reszkess föld!
- XXVI. 29. Az évszakok megváltoznak.
- XXVII. 28. Ezen időben fog születni az Antikrisztus.
- XXVIII. 30. Róma elveszti hitét és az Antikrisztusnak lesz székvárosává.
- XXIX. 31. Az ördögök a levegőben és a földön látszólagos csodálatos tetteket visznek végbe.
- XXX. 33. Az egyház elhomályosul, a világ rémületébe esik.
- XXXI. 34. Hénokot és Illést megölik.
- XXXII. 34. A pogánynya lett Róma el fog tűnni.
- XXXIII. 34. Az egész világot rémület fogja sújtani.
- XXXIV. 35. Itt az idő, megnyílik az örvény.
- XXXV. 35. Ekkor a víz és tűz megtisztítja a földet.

* * *

Az események idősorrendjében tehát a XIII. számig jutottunk, a hol a 18. pont alatt az van jövődölve, hogy a *polgári kormányok mind ugyanegy tervvel állanak elő*.

Itt vagyunk **ma**. Még pedig szóról-szóra, betűről-betűre így történik.

Magyarország *polgári* kormánya eddig csak rejtegette tervét. Most azonban már nyíltan előáll tervével és azt kérlelhetlenül keresztül is hajtja. Ma már a Sátán szolgálai vetek erőt az Isten szolgálai. És tekintsünk bármerre szét, azt fogjuk látni mindenütt, hogy a *polgári kormányok ugyanegy tervvel állanak elő*.

Legközelebb a mint az idők sorrendje mutatja, a XIV. pont fog teljesedni, vagyis *Olaszország bűnhődni fog elbizakodása miatt*.

Nem teljesült-e be ez a jövődölés? Még nem egészen. A távol afrikai vad nép csúfosan meg-szégyenítette az erejében bizakodó olasz hadsereget. De ez még csak a kezdet... még pedig csak kezdete a kezdetnek. Olaszországra nagyobb büntetés várakozik. Talán nemsokára meg is fogjuk látni az olasz uralkodó család bukását. De ezzel sem lesz vége Olaszország bűnhődésének. Nagyot vétett ez a hálátlan nép, nagy bűnhődésnek kell érnie. De nem fejtegetjük tovább a legközelebb beállandó eseményeket, csak általában foglaljuk össze még egyszer azt, a mi ezután fog következni, tudniillik az emberek folyton növekedő gonoszsága a Sátán befolyása alatt. Azután a *gonosz világ bűnhődése egy nagy világcsapással*; azután a béke 25 éve; de már ez idő vége felé ismét hatalomra kezd vergődni a Sátán és szolgáltatja az *első csatát*. Isten és az egyház ellen az *Ántikrisztus* előhírnöke adja majd a *második csatát*. Azután következik maga az *Ántikrisztus*; ennek rövid uralma után következik szent Mihály arkangyal győzelme *Ántikrisztus* és a segítségül hívott Lucifer ellen és erre a *végítélet* és az *ujvilág*.

* * *

A nagy világcsapásnak okvetlenül be kell következnie. Ezt akarjuk a jövő fejezetben kimutatni.

IV. A nagy világcsapásnak okvetlenül be kell következnie.

Azokból, a miket eddig mondtunk, világosan kitűnik, hogy a közel bekövetkezendő időknek nagy eseményeket tartott fenn az isteni gondviselés. Ebben a fejezetben ki akarjuk mutatni, hogy nemcsak megegyezik a józan észszel ily nagy világcsapás bekövetkezése, de e csapást maga a józan ész **követeli**. Még pedig két okból követeli a józan ész a világcsapás mielőbbi bekövetkezését.

1. tekintettel az isteni Gondviselésre, mely az egyházat el nem hagyhatja.
2. tekintettel az Isten igazságosságára, mely a gonoszsgot büntetlenül nem hagyhatja.

Mit kíván az isteni Gondviselés?

Az egyház az Isten ígéreteit bírja. Ez ígéretek örökké valók, változhatlanok. De már maga a józan ész belátja, hogy az egyház egy különös segítség nélkül sokáig fenn nem állhat amaz iszonyú háborúk közepette, melyeknek az egyház folyton ki van téve; vagyis *emberileg szólva*, e különös segítség nélkül az egyháznak el kell vesznie.

Nincs az az emberi erő, mely már fel tudná tartóztatni azt az iszonyu rohamot, melylyel az emberi társadalom minden irányban támadja az egyházat. Ez a roham ma már teljesen rendszerezve van. Alig van katolikus nemzet a világon, mely ne volna már belevonva ez általános támadó harciba. Mert jegyezzük meg jól: az egyházat nem annyira a hitetlenek, hittévelygők borítják sebekkel, mint inkább saját gyermekei. Hiszen ha az a pár száz millió katolikus összetartana, nincs az a hatalom, mely az egyháznak árthatna. De épen az összetartás hiányzik.

De hát lassankint *nagykörüakká* lettek az egyes népek. Elejénte csak apróbb hibákba estek. Az egyház ilyenkor fölemelte tiltó szavát; és azonnal lecsendesült minden nyugtalanság, minden egyházellenes mozgalom.

Oly viszony volt ekkor még az egyház és az egyes katolikus népek közt, minő viszony a szülő és a szülő tekintélyétől főlő, de rakoncátlanságra hajlandó gyermek között, ki nem egyszer eltér a helyes utról; de mindannyiszor vissza tudja terelni őt az atya, az anya tekintélye.

Ez a gyermekkor az egyes népeknél ma már megszűnt. Felnőtt ifjává erősödött a gyermek és követeli szabadságát!

Minő szabadságot?

Azt a szabadságot-e, hogy sorsát önmaga kormányozhassa, intézhesse?

Nem erről a szabadságról van itt szó, hanem ama szabadságról, mely készül megtagadni a szülői jogokat, melyek pedig a természet törvénye szerint is bizonyos tekintetben elévülhetlenek, változhatlanok.

Ebben a szabadságot követelő korban kezdték érvényesíteni magukat az egyes népek is. Ők is szabadságot kezdtek követelni az egyháztól.

Minő szabadságot?

Talán azt a szabadságot, hogy nemzeti nagyságukat szabadon fejleszthessék?

Nem ezt! Ennél többet követeltek.

Hiszen nincs a világon az a hatalom és tekintély, mely oly nagymérvű szabadságot engedett volna az alattvalóknak, mint a minőt az egyház, ezen csodálatos jóságú anya engedett gyermekeinek. Minden tekintetben szabad fejlődést engedett a nemzeteknek, csak azt az egyet nem engedte meg és nem is engedheti meg, hogy az örökkévalóság érdekeit lábbal tapossák, hogy a lelki élet erkölcsi törvényeit szándékosan támadják.

De e népek éppen azt a szabadságot követelték, melynél fogva tultehetik magukat az egyház törvényein. A népek, melyek a szabadságukat követelték, épp a *közöny*, a *hithidegség* szabadságát értették.

Felnőtt az ifjú. Férfisorba magasodott.

Most már többet kívánt. Eddig csak rejtegette szándékát, de most már nyíltan szülője ellen támad. Meg akarja fosztani a szülőt az ő elévülhetlen jogától.

Ebbe a korba és állapotba jutottak a nemzetek.

Most már nem arról van a szó, hogy az Isten mellett az emberek szívében az ördögnek is oltár emeltessék, ma már tovább mennek és azt követelik, hogy a szív egészen az ördögé legyen és az Isten trónjáról letaszíttassék.

A szülő midőn kisdéd gyermeke kezét emeli föl ellene, félre vonja fejét az ütés elől és aztán egyet mosolyog a gyermek esztelenségén.

A népek nem a gyermek korát élik ma. Ütésre emelik kezöket, de nem egy esztelen gyermek módjával, hanem előre kiszámított tervvel! Az egyház ellen saját hivei egy jól szervezett hadsereg erejével támadnak, hogy megsemmisítsék.

Sok századon át volt már kitéve az egyház különféle támadásoknak. De e támadások majdnem kivétel nélkül kívülről jöttek és nem az egyház kebelén belül dultak. És ha akadtak is egyes támadók magában az egyházban, úgy ezek ha az igaz utra vissza nem tértek, csakhamar elváltak teljesen és láthatólag elkülönültek hiveikkel egyetemben az egyháztól, úgy hogy ujjal reájok lehetett mutatni, hogy ime, ezek a fától, az életerős fától elvált száraz gallyak.

Ma másképp áll a dolog.

Ma már egyetemes lett a harcz az egyház kebelében az egyház ellen. Úgy, hogy már ha szét-nézünk, alig tudjuk tájékozni magunkat a sok ellenség közepette. Katholikusoknak mondják magukat azok, a kik épen az egyház megdöntéséhez szolgálatják az erőt. És a mi a legveszedelmesebb, titkos uton ássák alá az egyházat, midőn oly jelszavakat hangoztatnak a vezetők, melyek könnyen tévutra vezetik a lelkeket.

Humanizmus, felvilágosodás stb. ezek a csalogató szavak, melyek lépre vezetik a lelkeket és mikor már lépre kerültek, tovább vezérlik... saját anyjok, az egyház ellen.

Ott vannak a szabadkőművesek egyházellenes üzelmei.

Világszerte ádáz harcz dül a hívő lelke ellen. És ez a legborzasztóbb neme a harcznak... elcsábítani, hitetlenekké tenni a hívő lelkeket!

És ez a harcz mindinkább pusztít, különösen 1870. óta, midőn a római pápa világi hatalmát romba döntötték a Sátán harczosai.

Intézményeink egyre-másra dőlnek halomra. Nem szent már a természet törvénye sem. A házasság közönséges emberi szerződéssé aljasult, a mit minden órában meg lehet semmisíteni. A nevelés el van pogányosítva, a papok üldöztetnek. A hűséges katolikusok mindenféle zaklatásnak vannak kitéve.

Szomorú bizonyítékot szolgáltatnak a francia, német és más országbeli *ujságírók*. A francia ujságírók, a kik a kath. nevet viselik, odáig jutottak az egyházi tekintély támadásában, hogy 1893. augusztus 3-án Leó Pápa őszentsége egy külön levelet intézett a bordeauxi érsekhez, mely levélben a többi közt ez áll:

„Nem tudjuk eltávolítani magunktól az érzelmet, mely arra késztet, hogy neheztelésünknek és szigorú helytelenítésünknek adjunk kifejezést némely embernek, a ki a katolikus névvel és ősei vallásához való ragaszkodással dicsekszik, vakmerősége miatt, a kik nem áttallanak az ő nyilvánosság elé bocsátott irataikkal jogtalanul megtámadni az egyház legfőbb méltóságait és nem kimélik magát a legfőbb papot sem... Szerencsétlen és egyszerűen esztelen dolog, hogy akadnak olyanok, a kik azzal dicsekszenek, hogy nagyobb gondjuk van az egyházzal, mint minékünk... és a kik azt a jogot követelik maguknak, hogy saját nevökben beszéljenek annak utasításai és rendeletei ellen, a ki ugyanegy időben az egyház védnöke és feje.”

Igy ír a római pápa némely katolikus szerkesztőről.

Az egyház tehát, mint látjuk, minden oldalról támadásnak van kitéve, ép saját gyermekei a támadók. Sőt azok is, a kik az ő védelmében látszanak fáradozni, annyi sok emberi gyarlóságot vegyitenek működésükbe, hogy valóban inkább ártanak, mint használnak a szent ügynek.

Ha a világtörténelem lapjait forgatjuk, azt találjuk, hogy az egyház csak háromszor volt kitéve oly támadásoknak, melyek létét fenyegetni látszottak. Az első támadást *Julián*, a hitehagyott császár intézte az egyház ellen, a midőn is arról volt szó, hogy a hatalmas császár kiirtja az egész katolika vallást, mely akkoron leginkább csak az ő birodalmában volt elterjedve. A második támadást az egyház ellen *Photius* intézte, a kit koronás fejedelem támogatott. És e támadásnak eredménye a keleti egyház elszakadása. Akkor is már ijesztő módon terjedt az egyház bekövetkezendő bukásának híre. A harmadik nagy támadást *Luther* és követői intézték az egyház ellen és e támadás eredménye annyi millió lélek elszakadása lett. De mindezen támadások korántsem hasonlíthatók azon támadásokhoz, melyeknek az egyház napjainkban van kitéve.

A támadás ma annál nagyobb és annál veszedelmesebb, mert fegyverének éle oda irányul, hogy csökkentse és ha lehet, megsemmisítse a tanító egyház tekintélye iránti bizalmat a hívők millióiban. Minden kigondolható módon azon vannak, hogy népszerűtlenné tegyék a papságot. Kiveszik a papok kezéből az oktatást és nevelést; pogány nevelést adnak az ifjúságnak. Tehát istentelen nemzedék nő fel.

Sokan talán nem hiszik, a mit mondunk, talán sötétnek találják a képet, a mit festettünk?

De nem gondolják meg, hogy azok, a kik Istent le akarják taszítani trónjáról és felforgatni az egyházát, sokkal jobban látnak a dolog mélyébe... a kik a Napóleon herczeggel már azt mondogatják, hogy: *ha most megmenekszik az egyház, akkor hiszünk neki*.

De ne kérdezősködjünk jobbra-balra, hogy vigasztaló-e, vagy szomorú az egyház helyzete. Csak kísérjük figyelemmel magának az egyháznak aggodalmait, félelmét, intézkedéseit, melyekkel szembe akar nézni a közeledő nagy viharok. Volt-e tapasztalható valaha hasonló aggodalom az egyházban? Hol találjuk a történelemben feljegyezve, hogy az egyház külön imát rendelt, mely imát minden szent mise végén el kell mondania a papnak és a népnek, és a mely imában arra kérjük az Istent, hogy parancsolja meg Mihály főangyalnak, hogy taszítsa poklokra a Sátánt és a gonosz lelkeket, melyek most a világon körüljárnak?

Hol van tehát az egyház biztonsága!? Felkiálthatunk, hogy: „Elveszünk!”

Hogy el ne vesszen az Isten egyháza, a mely isteni alapítójának szavai szerint nem is vesztet el, most már itt az ideje, hogy közbelépjen Jegyese védelmére.

A nagy világcsapásnak nemsokára be kell következnie; a **nagy világcsapás** nemsokára be következik. Ezt már IX. Pius pápa hirdette ki 1871. évi június 22-én tartott beszédében, midőn még a veszély nem volt oly nagy.

„Az Úr - ugymond - segítségünkre fog jönni... Ugy látszik, hogy már előkészíti azt a nagy csodát, mit az isteni bölcsesség által megjelölt pillanatban végbe is fog vinni, azt a csodát, mely oly magasztos lesz, hogy bámulatba fogja ejteni az egész világot”... Ugyanekkor egy keleti püspökhöz e szavakat intézte: „A világ elmerült a gonoszságban, ez így tovább nem mehet; emberi kéz képtelen azt megmenteni, szükséges, hogy az Isten keze láthatólag mutassa meg magát és én azt mondom, hogy meg fogják látni az Isten kezét a test szemeivel.”

Az isteni törvény követeli e nagy *világcsapást* egyháza védelmére.

Mit kíván az Isten igazságossága?

Az Isten *igazságossága* is követeli a világ bűnhődését.

A történelem igazolja, hogy minden gonoszság, midőn már egyetemesen elterjedt, mindenkor keményen bűnhődött. Lactantius író jeles könyvében megemlékszik a keresztényüldöző római császárok nyomorult haláláról és ebből azt a következtetést vonja le, támogatva ezt egyéb történeti tényekkel, hogy mindenki, a ki nagy befolyásra téve szert, az egyház ellen intézi hatalmát, hasonló módon fog elvégeződni. De midőn a tömeg is belevegyül e támadásba, a tömegnek is kell bűnhődnie. Emlékezzünk csak vissza Luther és Kálvin korára. Mennyi vallásháború, mennyi tűz pusztította egész Európát! De mit mondjunk a jelen idők *istentagadásáról, anyagimádásáról, spiritizmusáról?*

Nem vég nélkül gonoszabbak a mi napjaink az összes századok tévtanai idejénél?!

A mai kor tévelyei borzasztó módon egyesülnek egy pontban, mely azt mondja Lucziferrel: *nem szolgálok! hasonló leszek a Magasságbelihez!*

Az istentagadás saját nevében bírja egész gonoszságát. Nem ismeri el az Istent. Neki nem kell Isten, elég ő magának. Isten nélkül... Majd ismét azt hangoztatja, hogy van ugyan Isten, de le kell őt taszítanunk a trónusáról, hogy ne legyen. Ezt határozta a nagy francia nemzetgyűlés.

Az anyagimádás azt mondja, hogy nincs nekünk lelkünk, mi csupa anyagból állunk, mint akár egy kődarab. A lélek üres szó, bolond beszéd. Ezt tanítják, ezt hirdetik ma az iskolákban.

A spiritizmus azokról a pokoli szellemekről beszél, a kik a világot kormányozzák. Az Isten e szellemek uralma alatt áll és tehetetlen önmagával.

Ezekkel a borzasztó gonoszságokkal szemben tétlen maradhat-e az Isten!? Nem! leküldi szűz Anyját többször a földre, hogy óvja a világot és hirdesse a bekövetkezendő veszedelmeket az embereknek, ha nem akarnának megtérni!

Megjelenik a földön nem egyszer és nem egy helyen. Megjelenik Franciaországban, Cseh-, Német-, Olaszországban és másutt. Megjelenik mindannyiszor bánatba borult arczczal, a legtöbbször könyes szemekkel. - A többi közt könyeket hullat La Saletten, szomorkodik Lourdesban. La Salette-ben hirdeti a borzasztó eseményeket, a melyek a gonosz világra a 35 éven túli időben el fognak következni. Hirdeti a *nagy világcsapást*, mely el fogja söpörni a

gonoszságba merült népeket, elpusztítja a városokat. Megmondja, hogy kiben kell és kiben nem kell biznunk, *apostolokat* akar küldeni, a kik az *utolsó időkben* hirdessék az első apostolok lángoló lelkesedésével Krisztus igaz evangéliomát. Lejön maga az Isten Anyja, a ki hivatva van szétzúzni a kigyó fejét. Lejön, hogy hirdesse, mily nehéz küzdelmébe kerül neki visszatartani az Úr sujtó kezét.

És mi történik?

Talán megrémül a világ? Talán bűnbánatot tart? Óh nem! Hanem üldözi a titok hirnökét, minden áron el akarja némítani. Szó sincs arról, hogy valahol napvilágot lássanak az *utolsó idők apostolainak* szabályai. És ezt nem pogányok, nem eretnekek, hanem keresztény katolikusok teszik és közreműködnek akarva nem akarva, hogy az egész la salettei jelenés gúnytárgyává tétessék.

Az áldott istenanya menteni jó, de kigúnyolják, a helyett, hogy bűnbánó szívvel fogadnák jóakaró tanácsát.

Megengedheti-e Isten, hogy áldott Anyja, leánya, jegyese így kigúnyoltassék?

Nem követeli-e az Isten igazsága, hogy bosszút álljon egyházának, papjainak e meggyalázásáért!

Igen, a ***világcsapásnak el kell jönnie, a világcsapás el fog következni*** nemsokára. És hogy mindenki megtudja, hogy *kicsoda* az, a ki büntetni fog, itt közöljük egynéhány fenyegető szavát:

„Ime az Úr haragjának forgószele kimegyen és rohanó fürgeteg száll az istentelenek fejére. Nem tér vissza az Úr haragja míg nem megcselekszi és mignem beteljesíti az ő szive gondolatát.” (Jerem. 23. 19-20.)

„Lángoló tűz az én haragom, és égni fog mind a pokol fenekéig.” (Móz. XXXII. 22.)

„Isten a bosszuállás ura.” (Zsolt. 93, 1.)

„Bosszuálló Isten a te Urad Istened közepetted.” (V. Mózes VI. 15.)

„Felöltözik a bosszuállás ruházatába, és mint paláستtal befödi magát buzgó haraggal, a ki bosszuállásra megyen, haragjával megfizet ellenségeinek, és a kölcsönt visszaadja ellenkezőinek... eljő, mint a sebes folyóvíz, melyet az Úr szele hajt.” (Iz. LIX, 17-9.)

„Ha megélesítem kardomat, mint a villámlást, és kezem ítélethez fog, bosszúmat töltöm ellenségeimen, és azoknak, kik engem gyűlölnék, megfizetek.” (V. Mózes XXXII. 41.)

„Enyém a bosszuállás, én megfizetek annak idején.” (V. Mózes XXXII. 35.)

V. A nagy világcsapás kimutatva az ó-testamentomból.

Szent Pál apostol biztosít minket arról, hogy az ószövetség minden eseményével és intézményével az újszövetséget jelképezte. Az első századok egyházatyái ezt a gondolatot szorgalmasan fejtegették és még a látszólag parányi eseményekben is nagy jelentőséget találtak az újszövetség magyarázatára. Minden keresztény tudja, hogy mily jelentőséggel bírt Ábrahám, Izsák, Jákob és tizenkét fia, Mózes és Dávid.

Ugyanily jelentőséggel bír Izrael történetének hét ideje az új-szövetség történetének hét idejére nézve.

Izrael története, annak keletkezésétől Jeruzsálem végleges elpusztításáig hét külön időszakot foglal magában. Ezen időszakokat, mint később látni fogjuk, világosan meg lehet különböztetni. Hogy a katolika egyház történetében hét korszakot különböztetünk meg, azt szent János Jelenéseiből tudjuk, a hol az apostolnak meg van hagyva, hogy hét egyháznak írjon; az Úr hét gyertyatartó közt áll. Szent Ágoston és más szent atyák magyarázata szerint a hét gyertyatartó és a hét egyház jelenti azt a hét időt, melyet az Egyház át fog élni. A hét egyháznak mindegyike külön-külön megfelel a hét időnek. Tehát e szerint már bírjuk a hetes szám titkos kulcsát. Két kulcs van kezünkben a hét idő magyarázatára, az egyik kulcs a zsidók története, a másik kulcs a Jelenések könyve. Az első kulcs könnyebb, a másikkal jelentősége mélyebb, de az olvasó megértheti ezt is.

Bámulattal olvassa a szíves olvasó a mi magyarázatunkat és látni fogja, mint ment teljesezésbe eddig, vagyis a mai napig az öt első korszak és velünk együtt meg fogja tudni fejteni, hogy minőnek kell lenni ama két korszaknak, mely ezután fog következni. Most vegyük sorra a korszakokat.

I. időszak. Jákob és tizenkét fia megalapítják Izrael nemzetségét. Egyedül ők őrzik meg a hit tisztaságát, az Istenben való hitet; Egyiptomba költöznek a pogány sötétség országába és ott is megőrzik hitüket és annak dicsőséget szereznek.

Ezen időnek megfelel az újtestamentomban Krisztus és a tizenkét apostola; ők őrzik meg egyedül az új testamentum, a katolika egyház hitét, ők terjesztik szét az egész világon a hit igaz világosságát és mozdítják elő Isten dicsőségét és az emberek lelki üdvösségét.

Ennek az időnek felel meg a világ teremtésének első napja, a vasárnap, a midőn Isten a világosságot teremtette.

II. időszak. Izrael népe 300 évet tölt Egyiptomban, ott nagy néppé szaporodik, megőrzi az igaz hitet a pogányok közt; nagy üldözéseknek van kitéve, sőt Fáraó parancsot ad ki az egész nép kiirtására. Azonban Isten megszabadítja népét és csodálatos módon átvezeti a vörös tengeren, büntetéssel sújtja az egyiptomiakat és Fáraót és seregét a tengerbe fullasztja.

Ezen időnek megfelel az újtestamentomban a három első évszázad, vagyis azon idő, mely az apostolok halálától Konstantin császár idejéig terjed. A római katolika egyház ez idő alatt a romlott erkölcsű pogány birodalomban terjed, óriási módon növekszik, tisztán megőrzi a hitet és az erkölcsöket, nagy üldözéseket szenved, a tiz szörnyű üldözést, sőt maguk a római császárok ki akarják irtani a katolika hitet. Végre közbelép csodálatos módon maga az Úr; egy kereszt tűnik föl az égen, a keresztre fel van írva ragyogó betűkkel, hogy a ki e jelt használja, *e jelben győzni fog*. Konstantin császár a jel láttára a keresztény hitet fölveszi, a kereszt jele alatt indul Makszenczius császár ellen. Makszencziusz és serege a tengeren elpusztul.

Ez időnek megfelel a teremtés második napja, a *hétfő*. Ekkor alkotta az Úr az *égboltozatot* és elválasztotta a vizeket a száraztól. Az égboltozat másként *erősségnek* is nevezetik. Ebben az időben különítette el az Úr az ó-testamentomban a pogányságtól a zsidóságot, az új-testamentomban pedig a pogányságtól a kereszténységet. Úgy az ó-testamentomi zsidóknak, mint az új-testamentomi keresztényeknek nagy erőt, szilárdságot és kitartást adott az üldöztetések közepette.

III. időszak. Az egyiptomiaktól megszabadított Izrael népe a pusztában vándorol; csodálatos módon világosítja meg az Úr az ő népét Mózes és Áron által, a Sinai hegyen adott törvénnyel; ekkor állítják föl a szent sátrat a törvényszerű áldozatokkal. De ugyanekkor zúgolódik a nép, fellázad; lázítók ütök föl fejüket ismételten, de a kik mindnyájan tönkre mennek; a nép nagy tömegekben pusztul el, pogány néptörzsek, majd ismét pestis és háborúk üldözik. Izrael népéből csak a fiatal nemzedék lépi át a Jordánt és jut az ígért földre.

Ennek az időnek megfelel a keresztény katolika egyház történetében a Konstantin császártól Klodvig frank királyig terjedő idő (312-től 495-ig.) A katolika egyház ez időben a római emlékekkel, szokásokkal és a római birodalom népeinek bűneivel fődött pusztaságban folytatja életét. Az Isten csodálatos módon világosítja meg egyházának népét a négy nagy egyházi zsinat által, valamint a nagy egyház-tanítók, szent Atyák: Ágoston, Gergely, Leó, Jeromos, Bazil, aranyhajó szent. János szent. iratai által. A hit ez által nagy világosságot nyert és még jobban megszilárdult. De másrészt számos zúgolódó, lázadó találkozott, a kik hittévelygőknek is nevezetnek, a keresztények nagy része föllázadt a katolika egyház ellen, és Árius, Nesztorius, Eutiches, Pelagius szent. tévelyét követte; a nagy népvándorlás a pogány népek egész hullámát zúdítja az egyházra; borzasztó mirigyhalál és háborúk a népek nagy részét elragadja, lassanként elvesz Ázsia és Afrika; csak az *ifjabb* népek, úgymint a *germánok* és *szlávok* érik meg az újabb időt.

Ezen időnek megfelel a *teremtés harmadik napja*, a *kedd*. Az Úr elválasztva a száraz földet a vizektől, mely a növényeknek adott életet. Így választotta el az Úr ez időben az ó- és új-testamentum tévelyétől az igazságot, az eretnekségtől az igaz kereszténységet. Eközben virágzásnak indultak az ó-testamentomban a papok, leviták, nazireusok szent. az új-testamentomban pedig a szerzetes-rendek, templomok, kórházak szent.

IV. időszak. Izrael népe bevonul az ígért földre, egyik vidéket a másik után foglalja el, legyőzi minden ellenségét, az ország urává lesz. Nagy birái vannak, minők: Gedeon, Sámson, Sámuel; királyai kitűnők, mint minők Saul, Dávid, Salamon; nagy papjai, nagy művészei, hősei vannak. Nagy dicsőségnek és hírnévnek örvend. A pogányok nem egyszer támadják ugyan a népet, de mihelyt Izrael fegyvert ragad, mindig győztes marad. A templom építése, a frigszekevény áthozatala a templomba, dicső isteni szolgálat. A benső lázadások mindenkori elnyomatnak. Ez idő Izrael fényének és dicsőségének ideje. Ez idő Józsuétól, Roboámig, Salamon király fiáig terjedt.

Ez időnek megfelel az új-testamentomban a Klodvigtól a reformációig terjedő idő (496-1517) vagyis ezer esztendő. Az egyház meghódítja egész Európát, vagyis bevonul az ígért földjére. A germánok és szlávok országa egy békés hadjáratban a szent kereszt hatalma alá kerül; minden állapotbeli hivek közt nagy szentek támadnak; szent királyok, mint Nagy Károly, IX. Lajos, II. Henrik, ausztriai szent Lipót, csehországi szent Venczel, magyarországi szent István, Alfréd, Kanul, Oszkár, Erich, Ferdinánd... továbbá nagy pápák, művészek, óriási templomok építői. Igaz ugyan, hogy a törökök, tatárok néha szorongatták a népeket, de mihelyt az Urat hívja segítségül a kereszténység, biztosan számít a győzelemre. A benső lázadások (tévtanítások) mindannyiszor elnyomatnak. Számptalan óriási templom, zárda, kórház épül. Ez időben rendelte el az egyház az Úrnapja megünneplését. Dicső fényt nyer az isteni tisztelet,

nagy vagyon, nagy pompa mindenütt. Ez idő a katolika egyház fényének ideje, az ezeréves országa.

Ennek az időnek megfelel a teremtés negyedik napja, a szerda, a mely napon a nap, a hold és csillagok kezdték terjeszteni fényüket. Ezek fénye hirdeti ama fényt, melyet Krisztus Urunk, szűz Mária és a szentek terjesztettek, a kiket ezen időben maguk az államok is nagy tiszteletben tartottak. Azért ez időben minden jó virágzott, a mi napjainkban létező szegénységet nem ismerték abban az időben. De a dudva is növekedett.

V. időszak. Roboamtól Cyrusig. Izrael tizenkét nemzetségéből tíz elvállik az uralkodó családtól; elhagyja Istent és az ő templomát, hamis isteneket imád, háborút kezd Judával a hűségben maradt országrészszel; sokáig fentartja magát, de végre fogságba jut. Juda megőrzi templomát és istenitiszteletet a régi vallással, de lassankint ez is megromlik; Isten a prófétái szavával bünbánatra inti. Háborúk, pestis zaklatják. Háborút visel a pogány népekkel és az elszakadt tíz törzsszel. Nabukodonozor babiloni király háromszor támadja meg Judát; először a gazdagokat fosztja meg kincseiktől, elrabolja a szent edényeket, szétdúlja a templomot és az egész népet a babiloni fogságra hurcolja. E fogság 70 évig tart, mely idő alatt a nép megjavul és Istentől szent férfiakat nyer, minők Dániel stb.

E korszaknak megfelel az új-testamentomban azon idő, mely a reformációval kezdődik. Ez időben élünk ma is. Ez idő *az új átalakulásig* fog tartani, a mely átalakulás *már nincs messze tőlünk*. Sok nép szakad el az egyháztól, elhagyja a legszentebbet és az áldozatot a papsággal együtt; külön vallást csinálnak Luther, Zwingli, Kálvin s mások alatt, folytonos háborút viselnek az egyház ellen, sokáig tartják magukat; egészen az állam szolgátságába kerülnek. Mitől egészen megsemmisül és penitenciátlanok maradnak, mint Izraelnek tíz elszakadt törzse. A katolikusok megtartják, megőrzik a Legszenetebbet és az egész vallást, azonban lanyhákka lesznek. Isten bünbánatra inti a trienti szent zsinat által, nemkülönben bünbánatot hirdetnek szent Ignác, Ligouri szent Alfonz stb. Háború folyik a törökökkel és a protestánsokkal. A forradalom három hadjáratban megsemmisíti a jézustársaságot, azután a zárdákat, azután az egyház szabadságát és a pápa világi hatalmát. I. Napóleon leigazza az egyházat és Nabukodonozorhoz hasonlóan meghódítja a félvilágot és végre oly gyalázatosan bukik, mint Nabukodonozor. Az egyház az állam nyüge alatt marad, az állam pedig mindinkább szorosabban veszi körül és hajtja rabszolgátságba. Ez elnyomatások közepett lassankint öntudatra ébrednek a katolikusok, javulnak, buzgóbbak lesznek; az Isten szent férfiakat küld hozzájuk, minő egy IX. Pius pápa, Manning, Angolország érseke, Don Bosco stb. voltak.

Ez az idő megfelel a teremtés ötödik napjának, a csütörtöknek, a midőn az Úr a lég madarait és a víz halait teremtette, a teremtmények ama két fajtát, melyek feltétlen szabadságot akarnak és az embernek nem akarnak szolgálni; ezek jelképezik az eretnekeket, a kik teljesen vágyaikat követik és megtagadták az egyháznak az engedelmességet.

Olvasóink látják, hogy eddig feltűnően hasonlitanak egymáshoz az ó- és új-testamentum; minden egyes vonásuk tökéletesen megegyezik. Ebből az következik, hogy valamint az ó-testamentum két utolsó ideje, úgy a jelen idő is egy nagy *világcsapással* fog végződni, mely megtisztítja a földet. Most nem vízőzönnel, mint első alkalommal, mert az Isten megígérte, hogy többé vízzel nem pusztítja el a földet, hanem valószínűleg tüzzel. Ezután pedig következik a hatodik időszak, vagyis az egyház győzelmének ideje, azután az utolsó üldözés és a világ vége. De folytassuk tovább a fejtegetést.

VI. időszak. Judaország visszaállítása. Cyrus, a perzsák királya iszonyú háborúban meghódította egész Ázsiát. Minden emberi várakozás ellenére Isten parancsára szent Mihály főangyal közbeveti magát a világ nagy bámulatára, midőn már minden elvesztve látszott,

megparancsolja Cyrus, hogy Jeruzsálemben a templom újra felépíttessék, valamint a szent város is, és a zsidó népet hazatérésre bátorította. *Esdrás*, a nagy főpap és *Nehemiás* a nagy hadvezér, megkezdik és szerencsésen befejezik az építkezést, daczára a szamaritánusok és a pogányok akadályozásának. Sok papot szentelnek, a szent tüzet feltalálják; a zsidók és pogányok közötti házasságok megszűnnek és szigorúan eltiltatnak. Ismét fellépnek a próféták. A zsidóknak ellenségeit, Ámánt és követőit megszégyenítik Eszter és *Mardokeus*, a kik a legnagyobb méltóságra emeltetnek. A zsidók nagy tekintélynek örvendenek; sok pogány megtér. *Oniás*, a szent pap, zárja be ezt a boldog korszakot. Ezen időben úgy tartatnak az istenitiszteletek, az áldozatok és a szent énekek, mint régen. A templom visszanyeri összes elrablott kincseit, Cyrus visszaadja azokat és a zsidók ismét folytatják a templom látogatását az egész országból.

Épp így fog végződni az egyház rabszolgasága és leigáztatása. Egy véres háború fogja a világot az ötödik idő végén elpusztítani. „Az egyház ellenségei azt hiszik, hogy már egészen megsemmisült; de egyszerre, minden emberi várakozás ellenére, midőn minden elveszettnek látszik, szent Mihály főangyal a vén kigyót megint a pokolra taszítja. Egy hatalmas uralkodó az egyházat mindenben támogatni fogja, egy szent pápa és egy egyházi zsinat ismét rendezni fogják az egyházi fegyelmet és dicső intézkedéseket fognak tenni. A zárdák és az egyházi intézetek mindenütt fel fognak virulni. Nagyon sokan lesznek papokká, és a szent tűz, vagyis az első keresztények buzgalma, ismét fellobban, a vegyes házasságok el lesznek tiltva és nagy szentek és csodatevők fognak fellépni. Isten ellenségeinek, a szabadkőműveseknek és eretnekeknek minden terve szégyent fog vallani a boldogságos Szűz és szent József hatalmas közbelépésével, a kik nagy tiszteletnek örvendenek. Az egész világon hatalmasok a keresztények, az eretnekek megtérnek, vagy pedig egészen hitetlenekké lesznek, sok pogány nép megtér, egy akol és egy pásztor lesz egy szent pápa alatt, a ki a jövődölésekben angyali pásztornak nevezetik. Ezen időben dicső módon fog tartatni az istenitisztelet, az Oltáriszentséget az egész földkerekségen éjjel-nappal imádni fogják; a szent áldozáshoz a hívők legnagyobb része fog járulni; az egyháztól elrablott vagyon visszatérül; ideiglenes jólét fog uralkodni ezen rövid, de boldog idő alatt, és senki sem fog szükségét szenvedni.”

Ezen idő, megfelel a *teremtés hatodik napjának*, a midőn az Úr az állatokat és végül az embert teremtette; az állatok az írás nyelvén jelképezik a pogány népeket, a kik mindnyájan be fognak lépni a katholika egyházba; az emberek pedig jelképezik a kereszténységet, mely ebben az időben a legnagyobb tökéletességét fogja elérni.

VII. időszak. A zsidók a béke szép ideje alatt ismét lanyhákka lesznek és elvilágiasodnak, sokan elszakadnak a vallástól és a görögök pogány szokásait sajátítják el. Oniást, a szent papot, elűzték, ő számkivetésben hal meg, a pogányok egy barátja lesz főpap. Antiochus király ki akarja irtani a zsidóságot, a zsidókat ezrivel öleti meg hitők miatt, sokakat kegyetlenül megkinoztat, egy nap alatt 40.000 zsidót megölet, megszünteti az igaz Isten áldozatát és tiszteletét, megöleti a papokat, bálványimádó papokat állít be a templomokba, a templom előcsarnokait fű veri föl; minden hű zsidó menekül a pusztába Matatiászhoz és annak fiaihoz; de oda is elér Antiochus üldöző keze; három és fél évig marad pusztán a templom. *Matatiász és fiai* az angyalok látható védelme alatt harcolnak Antiochus seregei ellen, végül győznek és egymás után elhullanak. Antiochus borzasztó véget ér. A templomot megtisztítja Makkabeus Judás, és az áldozatot újból behozza. Júda oly nagy kiterjedéssel bír, mint a milyennel azelőtt soha.

Ennek az időnek megfelel az *Antikrisztus* ideje, a kit az isteni Megváltó, szent János és szent Pál apostolok és számtalan egyházatyák és szent oktatók megjövendölnek. A keresztények lassankint lanyhákka lesznek a dicső békeidő és a föld túltermékenysége folytán, nem külön-

ben az összes találmányok legnagyobb kifejlődése következtében. Végre betelik a kereszténység bűneinek mértéke és az Úr megengedi, hogy Antikrisztus, minden csábító közt a legisten-telenebb, legrosszabb, legkegyetlenebb és leghatalmasabb, az egész föld felett uralkodjék. *Antikrisztus*, az ördög segítségével a legnagyobb csodákat (látszólagos csodákat) fogja művelni, úgy hogy ha azon napok meg nem rövidülnének, egyetlenegy ember sem üdvözlne. Antikrisztus az embereket minden kigondolható kínzásokkal milliószámra öli meg és minden templomban imádás végett saját képét állíttatja föl. Szent misét már csak a pusztaságokban mondanak és elrejtett helyeken. E pusztaság negyedfél évig fog tartani. De a jó Isten Antikrisztus ellen két férfiút küld, ugymint *Hénokat* és *Illést*, a kikről tudjuk, hogy még nem haltak meg. Ezek nagy jeleket és csodákat fognak végbevenni és számtalan elcsábítottat ismét Krisztushoz visszavezetni, végre azonban ez ő idejük is betelik és Antikrisztus hatalmat fog nyerni Istentől, hogy őket megölje, ezek megöletését az egész világon nagy ünnepséggel fogják megörökíteni, és ekkor fog még igazán magának isteni tiszteletet követelni. Ezek időnek megfelel a teremtés hetedik napja, a midőn is az Úr megpihent, vagyis új lényt nem teremtett. Az egyház fejlődése is be van fejezve, itt az aratás.

A régi Izrael országának története *Jeruzsálem elpusztulásával* végződik; ez az istenítélet legborzasztóbbja. Az új-testamentom utolsó, vagyis hetedik ideje az *egész világ elpusztulása*, melynek borzasztóságáról az ádvent előtti és ádventi első vasárnap emlékszik meg az egyház: Ez idő vége az *utolsó ítélet*.

Nevezetes, hogy ezen hét időnek megfelel a *Miatyánk hét kérése* is.

1. *időszak*. Krisztus és az apostolok ideje. *Megszenteltessék a te neved*. Ekkor kezdődött Isten nevének dicsőítése az egész világon.

2. *időszak*. A 300 évig tartó keresztényüldözés. *Jöjjön el a te országod*. Épp ezen időben nyerte az egyház a legnagyobb kiterjedését és jutottak a legtöbben a mennyországba.

3. *időszak*. Az egyházatyák, egyházi zsinatok és tévtanítók ideje. *Legyen meg a te akaratod, miképen mennyben, úgy a földön is*. Isten tanítása ezen időben világosan meg volt állapítva és magyarázva.

5. *időszak*. Az ezeréves ország, vagyis a középkor. *Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*. Ez időben ismeretlen az a nagy inség, a mit az előbbi és az utána következő idők láttak; nagy jólét uralkodik. A mennyei kenyeret, vagyis az Oltáriszentséget senki sem támadja meg és a legnagyobb tekintélyben áll; az Úrnap ünnepe behozatik.

5. *időszak*. *És bocsásd meg a mi vétkeinket stb*. A szomorúság, visszaesés, háborúk és szolgaság ideje. Az egész kereszténység a keresztények bűnei miatt, *büntetést szenved*, az ima egyre buzgóbb és buzgóbb lesz és végre kieszközli a szép boldog időt.

6. *időszak*. Az egyház győzelmének és boldogságának ideje. Előkészület az *Antikrisztus* fogadására: *Ne vigy minket a kísértésbe*. Sok kegyelmek nyújtásával és sok szentek közreműködésével megerősíti az Úr övéit a nagy kísértésekre.

7. *időszak*. Antikrisztusnak ideje. *Szabadíts meg a gonosztól*. A földet majdnem pokollá teszik a sok testi és lelki szenvedések, bajok.

A vég; világítélet. *Ámen*. Az idők befejezése, örök jutalom, örök büntetés.

VI. Az Antikrisztus.

A vigasz és az egyház virágzásának e szép ideje után az Úr leszedi a mennyei mustárfáról a gyümölcsöt; hogy a befejezés teljes legyen, az Úr oly kemény megpróbáltatást küld a földre, a minő még soha nem volt. E megpróbáltatás az *Antikrisztus*. Megengedi az Úr, hogy a dudva, a gyom is megérjék és megteremje gyümölcsét és megengedi, hogy a Sátán a földön a legnagyobb hatalomra jusson és teljes szabadsággal rombolhasson. És mikor úgy a jó, mint a rossz a fejlődés minden fokozatán áthaladt és az Isten és a Sátán az emberekre minden befolyását felhasználta, akkor fog csak be következni a nagy *világítélet*.

Mielőtt az *Antikrisztus* megérkeznék, egy nagy szakadásnak kell történnie a világon, a miről szent Pál apostol is ír. Ez a nagy szakadás kezdetét vette a reformációval, mert a protestánsok elvetették az imádandó Oltárszentséget és ezzel magát Krisztust, a vallásnak szívéét és lelkét, és csak egy üres burkolatot tartottak meg. A francia forradalom és az abból származó hitetlenség eldobta ezt a burkolatot is. 21 millió szabadkőműves, csupa gazdag és iskolázott ember igyekszik mindenütt terjeszteni a hitetlenséget és a bűnöket. A *szocializmus* végül lerántja az utolsó korlátot is, mert 20 év alatt 30 millióra szaporodott hivei már nemcsak az Istent, az örökkévalóságot, a lelket veszik el egészen, hanem felforgatják már a természet rendjét is, a mit még a pogányok is tiszteletben szoktak tartani, megtámadják tulajdonjogot, felbontják a házasságot, megsemmisítik a tekintély elvét. E szám pedig folyton erősödik, és mindent el fog nyelni, a mi nem szilárdan katolikus. Ez az óriási harc a vallás ellen nem fog megszűnni akkor sem egészen, midőn az egyház győzelmét fogja ünnepelni. Mert valamint Jézus az *Oltárszentség* köré fogja csoportosítani az ő hiveit, úgy a Sátán is maga köré csoportosítja az ő hiveit, a romlás fiait.

Erről a nagy szakadásról szólt Krisztus Urunk és az apostolok, még pedig nem egyszer jelezvén, hogy az utolsó napokban csábító gunyolódók fognak jönni, a kik saját kényők-kedvők szerint fognak élni. Szent Pál apostol azt mondja, hogy ezek az emberek telve lesznek önzéssel; kapzsisággal dicsekvők, kevélyek, káromkodók, szülők iránt engedetlenek, hálátlanok, bűnökkel szennyezve, szeretetlenek, kegyetlenek, továbbá felfuvalkodottak lesznek és saját kéjeiket jobban fogják szeretni, mint az Istent stb.

Midőn ez a rothadás a hitnek és természetnek minden korlátait szétrombolta, akkor fogja *Lucifer* az ő országát, a Sátánimádás országát a földön megalapítani. Ez az ország épen ellentéte lesz az *Oltárszentség* országának.

A dicsőség királyát, az igazi Urat és Megváltót a legmélyebb önmegsemmisülés és legnagyobb szolgaság állapotában követni fogják övéi tisztaságban, szelidségben, békeségben és éjjel-nappal imádni fogják; az emberek hasonlóak lesznek az angyalokhoz; ellenben az ős idők-től fogva gyilkos, a kegyetlen, a szivtelen vén Sárkány hallatlan kevélységében, pompájában és szemvakító fényében, fajtalanosságában és vérengzésében és gyilkosságában szintén kifogja maga részére eszközölni az imádást, és az emberek, a kik őt imádni fogják, az Isten elleni gyűlöletökben az ördögökhöz fognak hasonlítani.

A Sátán e győzelmét az *Antikrisztus* fogja előmozdítani. Az Antikrisztus a lehető legnagyobb ellentétet fogja képezni Krisztus Urunk ellenében. Krisztus Urunk a jónak legfőbb képviselője, mert ő Isten, a legfőbb jó, a ki nem teremtett, egyszersmind pedig a legszentebb ember. Ellenben az *Antikrisztus* a rossznak legfőbb képviselője és személyesítője, mert ő ember ugyan, de Luciferrel a legbensőbbben egyesül. Krisztus Urunk az összes *erényeket* a legfőbb fokban egyesíti magában, az alázatosságot, bőkezűséget, tisztaságot, szeretetet, szelidséget,

mértékletességet. Ellenkezőleg az *Antikrisztusban* minden bűn oly borzasztó mértékben lesz kifejlődve, mint egy emberben sem; ő a leggonoszabb ember lesz, a minőt a világ soha a hátán nem hordott. Krisztus Urunk a szüzi tisztaságnak győzelme, a Szentlélektől fogantatva, szűz Máriától született. *Antikrisztusnak* pedig egészen ördögi az eredete; anyja egy képmutató, kevély és teljesen az ördög vezérlete alatt álló rossz nő. Krisztus Urunk szegényesen, munkálkodva és megvettetve élt; az embereknek szolgált, megmutatta nekik az üdvösség útját és Isten erejével gyógyított; soha saját dicsőítésére, vagy feltűnési vágyból nem tett csodát.

Ellenben az *Antikrisztus* a földön a legnagyobb gazdagságokat, a legnagyobb hatalmat és legnagyobb tekintélyt fogja bitorolni, kegyetlenül fog uralkodni, az embereket iszonyú módon fogja elcsábítani és saját dicsőségére a Sátán segítségével oly nagy jeleket és csodákat fog művelni, hogy mint az Üdvözítő mondja, még az igazakat is tévútra fogja vezetni, ha ez lehetséges volna. Krisztus Urunk a legkeserűbb halált szenvedte, hogy nekünk az örökkévaló örömeket megszerezze és minket a pokoltól megszabadítson; ellenben *Antikrisztus*, minden bűnös földi örömet a legnagyobb mértékben fog élvezni, minden embert az élvezetre felhívni, hogy mindenkit elvonjon az örökkévaló jótól; a kik pedig ellene fognak szegülni, azokat minden kigondolható kínzásokkal fogja gyötörni és milliószámra megölni. Krisztus Urunkat gyűlölték és megölték, holott a legnagyobb tiszteletet és szeretetet kiérdemelte; ellenben *Antikrisztus*, a ki minden kigondolható büntetésre és a legmélyebb megvetésre érdemes, annyi sok tiszteletben, hatalomban és szeretetben fog részesülni, mint senki a világ teremtése óta. Egy szóval: *Antikrisztus* mindenben ellentéte lesz Krisztus Urunknak.

De mért fogja megengedni az Úr, hogy *Antikrisztus* uralomra jusson? Az Úr meg fogja neki engedni ez uralmat, mint megszokta engedni a pestist, éhínséget, háborúkat; mint megengedte Luther Márton, Voltaire féktelenségeit; mint megengedi azt is, hogy az ördög az embereket elcsábíthassa. Mindezt az Úr megpróbáltatás okáért, a jóknak megdicsőítésére, a gonoszoknak pedig büntetésére engedi meg. És ez természetes dolog. Ha az emberek nem akarnak Istennek szolgálni, holott ő véghetetlen szeretetét kimerítve és az alázat csodájaival *eledelül* adja magát nekik, nagyon természetes dolog, hogy igazságos büntetése lesz ezeknek, hogy a Sátán uralkodjék fölöttük, hiszen úgy is ennek szolgálatában állottak mindenkor. Az Úr nem fogja elhagyni övéit a legnagyobb szorongattatások közt sem, sőt leküldi hozzájuk a paradicsomból Énokot és Illést.

Most csak annyit mondok minden keresztény léleknek, hogy ha meg akarja magát menteni, *szeresse Jézust az Oltáriszentségben!* Tégy meg, jó lélek, mindent az ő dicsőségére, *imádkozzál* buzgón, hogy *magyar testvéreid szívét ez a szeretet* szintén áthassa, hogy ez a szerencsétlen ország megmenekedjék az ideiglenes és örökké való veszedelmektől. *A magyar népet már csak a mindenható Isten fogja megmenteni. De meg is menti, csak mi akarjuk.*

* * *

Szóljunk még az *Antikrisztusról*. Az *Antikrisztust* nem kell a Lucziferrel összetéveszteni. Az *Antikrisztus* valóságos ember lesz. A szent atyák egyetemes véleménye szerint zsidó lesz. Ezt jelezte az isteni Megváltó, midőn azt vetette szemökre a hálátlan zsidóknak, hogy őt nem fogadták be, holott ő mennyei atyja nevében jött; míg egy másikat, *a ki saját nevében fog jönni*, be fogják fogadni.

Az *Antikrisztus* közönséges ember lesz, a ki az összes istentelenek élén fog állani. Az istengyűlölő szabadkőművesség előkészíti az *Antikrisztusi* országát, és annak útját egyengeti. Minden szabadkőműves már magában egy kis Antikrisztus.

Az Ántikrisztus szent Pál apostol tanúsága szerint Istennek fogja magát mondani, Isten templomában lesz a széke és mindazokat üldözni fogja, a kik nem akarják őt imádni. Ő a Sátánnal a legszorosabban egybe lesz fűzve és annak készséges eszköze leszen. Az ő eljövetele, mint az írás mondja a Sátán közreműködése folytán mindennemű csodás erők, jelek, hamis csodák és csábítás közt fog történni. Ezek a csodák oly feltűnőek és oly szemkápráztatók lesznek, hogy még a kiválasztottak is elcsábíttatnának, ha lehetséges volna. Mivel ekkor az Úr teljesen szabad kezét fog engedni a Sátánnak a gonoszok nagyobb büntetésére, azért könnyű lesz az *Ántikrisztusnak* tévedésbe vinni az embereket. Mert a Sátánnak sokkal több esze van, mint egy közönséges embernek; aztán bámulatos az ügyessége; 6000 évi tapasztalat is támogatja; emellett semmit sem feledett el, ismeri a természet összes erőit, képes a villamosság, hang, fény, levegő segítségével bámulatos dolgokat létesíteni. Ha ezelőtt hat-száz évvel ismerte volna valaki a telefon, villamos fény, gőz stb. titkát, úgy nyilván csodátevőnek mondták volna. A Sátán pedig mindezt ismerte már akkor és képes a természet erőit oly módon működésbe hozni, hogy csodálatra ragadja az embereket, és a mire az emberek sohasem volnának képesek. De a jók azért nem fognak megtévedni, mert ők könnyen meg fogják különböztetni az álcsodákat az ördög ámításától. Mert Isten nem hagyja el övét.

Az *Ántikrisztus* gyorsan nagy pártot szerez magának. A *zsidók* előtt úgy fogja magát bemutatni, mintha ő volna az ígért Messiás, a ki szűztől született; ugyanis az ő anyja úgy fogja magát viselni, mint valami szent és az embereket a leggonoszabb képmutatással csalódásba fogja vinni, és az egész világ előtt életszentségével fog kérkedni, holott nem más ő mint az ördög eszköze és nyomorult romlott nő. Az Ántikrisztus minden népekkel háborút fog kezdeni és az ördög segítségével e népeket mind le fogja igázni. A *törököknek* úgy fogja magát bemutatni, mint az a nagy próféta, a kire várakoznak és mindnyájan nagy lelkesedéssel fognak hozzá csatlakozni. A hitetleneknek és istenteleneknek azt fogja ígérni, hogy a legmerészebb terveiket is végrehajtja, az egész kereszténységet ki fogja irtani és mindenkinek a legnagyobb érzéki kéjt megengedi. A *keresztények* előtt úgy fogja magát bemutatni, mint az igazi Krisztus, a ki most újra jön. Maga az Úr Jézus Krisztus figyelmeztette erre tanítványait e szavakkal: „Akkor ha valaki mondja nektek: Ime, itt a Krisztus, vagy amott; ne higgyetek, mert valamint a villámlás napkeleten támad és látszik napnyugatig; úgy leszen az ember fiának eljövetele is”. - Ántikrisztus azonban csak a lanyha és hitnélküli keresztényeket bírja elcsábítani.

Követőinek nagy gazdagságot, tiszteletet és élvezetet fog szerezni; mert hiszen a Sátán tudja, hogy hol van az arany a földben és a tengerben és azt el is fogja hozni az Ántikrisztusnak; minthogy pedig az emberiségnek legnagyobb része odarohan, a hol gazdagság, hatalom, tisztelet és élvezet uralkodnak, azért hozzá fog szegődni a világ. Mások pedig a büntetésektől való félelemből fognak hozzácsatlakozni; sokakat a hamis csodák fognak elkábítani.

Ántikrisztus székhelye szent János apostol jelenései szerint Jeruzsálem lesz, mely a legnagyobb pompában fog kiemelkedni újra. A legszebb és a legragyogóbb templom ott lesz; ott fogja felállítani trónját az Ántikrisztus és onnét fogja az egész világra szétterjeszteni uralmát.

Kéjtelensége és kegyetlensége miatt szent János *vadállatnak* nevezi őt. Minden templomot megfoszt az isteni tisztelettől és azokat az ördögi tisztelet és minden utálatosság helyeivé alacsonyítja, minden papot megöl, a ki csak keze ügyébe kerül; a szent mise már csak kevés és egészen elrejtett helyeken mutattatik be.

Miután a papokat leölte, minden hívőt iszonyú kínzásokkal kényszeríteni akar, hogy hitőket elhagyják, vagy pedig meg fogja ölni azokat; vérfürdőt fog készíteni a földön, a mihez hasonló Diokleczián pogány császár óta nem volt. Maga *Ezekiel* próféta azt mondja róla, hogy a Legfőnségesebb ellen fog beszélni és a *Magasságbelinek szentjeit* megsemmisíti és azt fogja vélni, hogy megváltoztathatja az időt és a törvényt. Szent János pedig ezt mondja róla a

Jelenések könyvében: „És adaték neki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj; és hatalom adaték neki cselekvésre negyvenkét hónapig. És fölnyitá száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és hajlékát és azokat, kik mennyben laknak. És adaték neki, hogy harczoljon a szentek ellen és meggyőzze őket. És hatalom adatott neki minden nemzetségen és népen, nyelven és nemzeten. És imádák őt mindnyájan a föld lakói, kiknek nincs beírva nevök a Bárány életkönyvébe.” (Jel. XIII. 5. 8.)

Az *Ántikrisztus* különösen az imádandó *Oltáriszentség* ellen fogja gyűlöletét irányozni és a hol csak egy szent Ostyát talál, a leggyalázatosabb módon fogja megsértetni. Ez lesz a legszomorúbb idő a földön.

Igen szépen ír egy kath. író e tárgyról az „*Idők vége*” című művében. Az anyaszentegyház - ugymond - Krisztusnak titokszerű teste; az egyház élete Krisztus életének utánzata. Krisztus urunk már gyermekkorában ki volt téve az emberek üldözésének és menekülnie kellett és el kellett rejtőzködni, mialatt számtalan ártatlan gyermek vérént ontották. De mi volt a gyermekkori szenvedés ahhoz képest, a mit élete végén kellett kiállani? Az egyházat is üldözték már keletkezése első éveiben és évszázadaiban. Az első üldözők voltak a zsidók, aztán következtek a pogányok. Krisztus hiveinek a földalatti rejtekekben kellett a szent áldozatot bemutatniok. Ez a szenvedés, a mely rettenetes volt, csak csekélység ahhoz képest, a melyet földi életének végén kell kiállania, a midőn az isteni Mesterével a keresztre kell lépnie, hogy aztán, mint az, feltámadjon az örök győzelemre. Akkor az egyház, ép úgy mint isteni alapítója, megostoroztatik, keresztre feszítettetik és mintegy eltemettetik. Némely gyermekei elpártolnak, a hives pedig megöletnek s csak kevés marad életben. A minden tekintélytől és ékességtől megfosztott egyház szomorkodni és gyászolni fog. Valóban az egyházra fognak illeni Jeremiás próféta siralmainak szavai: „Miképen ül magában a város, mely néppel volt tele; özvegygyé lett a népek asszonya... Sión utai szomorkodnak azért, mert nincsenek, kik az ünnepre jönnek”... a kik pedig azelőtt oly örömetst jöttek. Mert leölték őket, a megmaradott kevesen pedig megközelíthetetlen helyekre rejtőztek.

Hol mutatják be akkor az új szövetség áldozatát? Talán itt-ott földalatti barlangokban. Ah, a harang édes szava nem hívogat a templomba. Nem ünneplik többé a boldog karácsonyét, a feltámadás dicső emlékűnnepén nem hangzik fel az örvendetes alleluja. A hívők imája megszűnt a templomban, nem hangzik fel a templomi ének, az orgona magasztos hangja elnémult. Pap nem áll az oltárnál egyházi ruhában, a szószékről nem hangzik le az Isten ígéje, az oltárhoz sem lép senki, hogy áldozzék. A község buzgó pásztorát halálra hurczolták, vele haltak meg hitükért a hives. A templomok feldulva, az oltárok és oltárszekrények szétrombolva, az egyházi edények szétzúzva, megszenségtelenítve, az egyházi ruhák széttépvve, összetiporva, az egyházkincsei elrabolva... Gyász, pusztulás és rombolás mindenfelé. Az igazság legyőzve, a bűn magasztalva. Az Istent gyűlölik és imádják a Sátánt.

Mintha csak az összes gonosz szellemek felszabadultak volna, hogy egymással kezét fogva támadják az egyházat. Ó kihez hasonlitsalak egyház? Kihez mondjalak hasonlónak, hogy megvigasztaljalak? Nagy mint a tenger a te fájdalmaid, ki gyógyíthat meg téged?...

És minő fegyverei lesznek az egyháznak ez ádáz harcz idején? Nem más, mint az *ima* és a *béketűrés* fegyvere. „Itt a szentek béketűrése, a kik megtartják az Isten parancsolatait és Jézus hitét”. (Jel. 14. fej.) Tehát az ima és a béketűrés lesznek Krisztus szolgáinak fegyverei.

Kettőztessük meg buzgóságunkat, omoljunk le a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt s imádjuk minden tőlünk kitelhető módon. Hiszen tudjuk, mennyi megbántásnak van kitéve a gonoszok részéről, tudjuk azt is, hogy mi fog következni.

Meddig fog uralkodni az Ántikrisztus?

Dániel prófétánál, továbbá Ezekiel jövődölésében és szent János jelenései könyvében 1290 napra van téve az *Ántikrisztus* uralkodásának ideje. Az összes szentatyák kivétel nélkül szó szerinti értelemben veszik ezt az időt. Ez rövid idő, az igazakért lesz így megrövidítve, mert maga a Megváltó mondja, hogy ha e napok meg nem rövidítették, senki sem üdvözlne!

De e rövid idő alatt is könnyű lesz a Sátánnak nagy hódításokat tenni. Hiszen rendelkezésére fognak állani a roppant közlekedési eszközök, a távirda, telefon, a távollátó, a mit nemrég fedeztek fel. Tehát ennyi ideig fog tartani az *Antikrisztus* uralma, de egyszersmind az egyház üldöztetése is.

Habár az Úr szabad kezet enged a Sátánnak, mindazonáltal a kiválasztottak az Úr látható segítségével fognak részesülni. Ha a papok mind le lesznek ölve, a templomok elpusztítva, a keresztek és a szent képek szétrombolva, akkor az Úr leküldi két nagy prófétáját, *Énokot és Illést*. Ezt maga a szentírás is kétségen kívül helyezi. Énok Noénak volt egyik öse, tehát a vízözön előtt élt az ősidőben. Az van róla feljegyezve Mózes első könyvében, hogy 65 éves korában Mathuzalát nemzette, továbbá hogy Isten színe előtt járt és miután Mathuzalát nemzette, még 300 évig élt, és Énoknak minden napjai 365 esztendőök valának és Isten színe előtt járt és nem volt többé látható, mert Isten őt magához felvette... Jézus Sirak fia könyvében pedig az vagyon írva róla, hogy Énok tetszett az Istennek és a paradicsomba lett áthelyezve, hogy a népeket bűnbánatra intse.

Szent Pál apostol is megerősíti a fennebb mondottakat, midőn azt írja róla, hogy Énokot hite vitte át, hogy nem látta a halált és nem találták, mert Isten magához vette őt. Énok tehát sok éven át élt Ádámmal és így tőle sokat hallhatott a paradicsomról, a bűnbeesésről és az első időkről. Minthogy a vízözön előtt a föld sokkal egészségesebb és az emberek sokkal erőteljesebbek voltak, azért igen nagy kort értek el; hozzánk képest valódi óriások voltak. Mily nagyszerű látványt fog tehát nyújtani Énok megjelenése; mily szépen fogja ő oktatni az utolsó idők embereit a bűn eredete és annak rombolásai felől! Ezen ösatya által az Úr csodálatos módon összeköti az emberi nemzetség első idejét annak utolsó idejével!

Illés tüzes szekéren vitetett át a mennyekbe az istentelen Ákáb király uralkodása alatt. Ezt mindnyájan tudjuk. Malakiás próféta azt írja róla, hogy az Úr fogja küldeni, mielőtt az Úr napja elérkeznék, a nagy, a borzasztó nap! E próféta az atyák szíveit a fiakhoz és a fiak szíveit az atyákhoz fogja fordítani. De maga az isteni Üdvözítő is azt mondotta, hogy Illés el fog jönni és mindent helyreállít. E szerint tehát Illés prófétának eljövetele minden kétségen kívül áll.

Hogy hol van most a paradicsom és hogyan élnek abban Énok és Illés, azt nem tudjuk. Emmerich Katalin látta őket a paradicsomban járni-kelni. Illésről e szavakkal emlékezik meg: „Ő nagy nyulánk ember volt, arcza piros és beesett volt, éles és fényleő volt a tekintete, szakállá vékony és hosszú, feje kopasz és fején hátul egy koszorú volt hajból fonva. Fején három vastag csomó volt, majdnem olyan mint a vöröshagyma. Az egyik a fej közepén, kettő pedig inkább elül.”

E két próféta működéséről szent János apostol a Jelenések könyvében így ír: És az én két tanumnak hagyom, hogy jövődöljenek ezerkétszázhatvan napig szörzsákba öltözve. Ezek a két olajfa és a két gyertyatartó, kik a föld Ura előtt állanak. És ha ki azoknak ártani akar, tűz jő ki szájukból és megemészti elleneiket, és ha ki meg akarja őket sérteni, szintugy meg kell annak öletnie. Ezeknek hatalmuk van az eget bezárni, hogy jövődölésök napjaiban eső ne

essék és hatalmuk van a vizek fölött azokat vérré változtatni és sujtani a földet mindennemű csapással, a hányszor akarják. (Jel. XI. rész 3-6. v.)

Ami pedig ez után következik, azt a szentatyák legnagyobb részt szószerint értelmezik, és a nagy tudós Suarez oly világosan magyarázza meg, hogy fölösleges minden egyéb felvilágosítás. Szent János a bekövetkezendő dolgokat így írja le: „És mikor a próféták elvégzik bizonyítételeiket, a mélységből feljövő vadállat hadat indít ellenök és legyőzi őket és megöli. És testeik feküdni fognak a nagy város utcáin, mely lelkiképen Sodomának és Egyiptomnak nevezetik, hol az ő urok is megfeszítettet. És látni fogják a nemzetek és népek, a nyelvek és pogányok közül valók az ő testeiket negyedfél napig, és a testeket nem engedik sirba tenni. És a föld lakói örülnek majd azokon és vigadnak, mivelhogy e két próféta zaklatá a földön lakókat. De negyedfél nap mulva az élet lelke beléjük mén az Istentől és lábaikra állanak, és nagy félelem szálla azokra, kik látták őket. És nagy szózatot hallanak az égből, mely így szól nekik: Jöjjetek fel ide! És fölmennének az égbe a felhőkön és ellenségeik látták őket.” (Jel XI. 7-12.)

Eddig az apostol jövendölése. Minthogy az *Antikrisztus* ideje 1290 nap, a próféták ideje pedig 1260 nap, ebből az következik, hogy az Antikrisztus, a vadállat a két prófétát harmincz nappal fogja csak túlélni. A két próféta nagy csodatevő hatalommal fog birni, minővel egykor Mózes birt, az Antikrisztust mint hazugot és csalót fogják mindenki előtt megbélyegezni; számtalan elcsábított meg fog térni és vértanúságra szólíttatni, a keresztények csodálatos módon meg fognak erősödni. Isten, hogy nekik a vértanúság kegyelmét adhassa, meg fogja engedni *Antikrisztusnak* 1260 nap mulva, hogy a két prófétát megölje. A nagy város, a hol a holttestük feküdni fog, nem más, mint Jeruzsálem, mely Szodomának és Egyiptomnak is nevezetik azon borzasztó fajtalanúság miatt, melyet ott üznek. Ekkor az Antikrisztus hatalma a legnagyobbra fog hágni, mert most már senki sem fog ellene föllépni. Ő hirdetni is fogja az egész földkerekségén, hogy neki senki ellent nem állhat, és hogy ő az egyedüli Isten. A föld lakói, a kik legnagyobb részt Antikrisztus hivei lesznek, örvendeni fognak, hogy a két próféta meg van ölve, és mindenütt nagy ünnepséget fognak rendezni. De egyszerre csak mindnyájuk szemeláttára ezek feltámadnak és az égbe fölmennek. Antikrisztus ekkor újra meg lesz szégyenítve, és a jók, a kik már meginogtak, ismét megerősödnek. Az Antikrisztus most az egész világ előtt le lesz álcázva mint minden idők legnagyobb gonosztevője, és neki most akarva nem akarva meg kell ígérnie, hogy fel fog menni az égbe, hogy onnét a két prófétát lehozza. Ez is csak arra fog szolgálni, hogy bukása még borzasztóbbá legyen.

Az Antikrisztus vége.

Az ó- és uj-szövetségi könyvek tele vannak az Antikrisztus szomorú végének leírásával. Soha a mióta a világ áll, még oly borzalmas lény nem létezett, mely annyi iszonyatosságot elkövetett volna és az embereket úgy fellázította volna Isten ellen, mint az *Antikrisztus* fogja tenni. Azért az Úristen is soha semmi féle ellenségén olyan elégtételt nem vett, mint a minőt Antikrisztus ellenében fog venni. A pokol és annak hűséges szolgálói, a szabadkőművesek minden lehetőt megtesznek, minden cselt fölhasználnak, hogy az *Antikrisztust* magasba emeljék. De az Úrnak elég lesz csak egy lehellet, hogy összezúzza ez ellenségét. Már Dávid próféta megírta, hogy Isten az ő szájának lehelletével meg fogja ölni az ő ellenségét. Szent János evangelista pedig a jelenések könyvében azt mondja az *Antikrisztus* végéről, hogy összeül az ítélet, hogy az ő hatalmát elvegye és őt teljesen szétzúzza és megsemmisítse.

Ezekiel próféta egy iszonyú földrengésről beszél, mely meg fogja reszketetni az egész földet; ekkor a hegyek mind meg fognak inogni, a falak mind összeomlani. Ezenkívül még egyéb büntetések is fognak következni: pestis, vérrengés, zivatar, iszonyú jégverés, tűz és kéneső fognak hullani az *Ántikrisztusra* és az ő hadseregére és arra a sok népre, a melyek vele fognak tartani. Szent János a Jelenések könyvében azt mondja, hogy az Ántikrisztus körül fogja venni a szentek seregét (az egyházat) és a kedves várost. De Isten tüzet fog rájuk küldeni, mely meg fogja őket emészteni. Szent Pál apostol pedig azt írja, hogy az Úr Jézus Krisztus megöli őt az ő szájának lehelletével, jövetelének fénye által.

Szent Hildegárda, nagy jósnő, ezeket mondja: Midőn a romlásnak fia terveit végrehajtotta, össze fogja gyűjteni imádóit és azt fogja nekik mondani, hogy ő fel akar menni a mennyekbe. De abban a pillanatban, midőn felszáll, lesújtja őt a villám. A hegyet, melyről Ántikrisztus fel akar szállani, oly felhő fogja borítani, mely iszonyú bűzt fog terjeszteni. Ez sok embert tévedésének beismerésére fog vezetni.

Ekkor az egyház hasonlíthatlan szépségben fog tündöklenni és mindnyájan vissza fognak hozzá térni.

A szent jósnő azzal a figyelmeztetéssel végzi, hogy az *emberek készüljenek elő a nagy ítéletre*. Senki sem tudja ez ítélet napját meghatározni. Az Atyaisten magának tartotta fenn e titkot.

Sz. Mihály főangyal és az Ántikrisztus.

Már egyszer említettük, hogy az Ántikrisztust nagy gyalázat és megszegyenülés fogja érni, a midőn Énok és Illés feltámadnak és a mennyekbe fölmennek.

Midőn Ántikrisztus ezt a gyalázatot megboszulandó az egekbe akar fölszállani, hogy letaszítsa onnan a két prófétát, ezt nem a maga erejéből fogja tenni, hanem a Luczifer segítségét fogja igénybe venni, a kinek az Isten meg fogja engedni, hogy kötelékeitől szabadulva, fölszálljon a pokolból. Luczifer tehát felszáll a pokolból, és Ántikrisztust a légbe emeli. Ekkor megjelenik sz. Mihály főangyal és egy villámmal lesújtja mindkettőt és egyenesen a pokolba taszítja őket.

Sz. János ev. titkos jelenéseiben az Ántikrisztus hamis prófétának is neveztetik. Másutt meg *Góg* és *Magóg* néven neveztetik az Ántikrisztus és Luczifer.

Ez lesz tehát az Ántikrisztus csúfos bukása és vége.

* * *

Ekkor lesz a világ borzasztó ítélete. Ekkor jön el Jézus az ég felhőiben nagy hatalommal és fönséggel, hogy megítélje az embereket. Így tehát az Ántikrisztus bukása egyik jelene lesz azon borzadalmas jelenségeknek, a melyek közepette vége szakad a mostani világnak.

* * *

Némelyek számítása szerint az 1962-ik évben kezdi meg az Ántikrisztus a maga istentelenségeit.

Ez azonban mind csak emberi számítás, mely tévedésen alapulhat, miként már eddig is sokan tévedtek, a kik a mennyből jövő jóslathoz a maguk eszétől csatoltak valamit. Benne vagyunk a számígtatásban, azért nem is találtuk fölösleges dolognak az Ántikrisztus korát is megközelítőleg jelezni.

Ránk nézve azonban egészen mindegy, hogy mikor fog születni és mikor fog uralkodni az *Ántikrisztus*. Ezt az időt mi már meg nem fogjuk élni.

Hanem fontos, igen fontos reánk nézve a *nagy világcsapás*, a melyet talán - ha számításainkban nem csalódunk - megérhetünk.

VII. Az új világ.

Most egy szebb, vigasztalóbb képet akarok előtted lerajzolni, kedves olvasóm. Az *új világot* próbálom lerajzolni előtted. Hirneves tudós könyvét² tanulmányoztam át és abból, mint a méh a virágok kelyhéből az édes mézet, úgy szedegtettem ki e nevezetes könyvből azon boldogító dolgokat, a miket most eléd adok.

1. Az én országom nem e világból való.

E szavakat mondotta Jézus Pilátusnak. És midőn ezt mondotta, nem a *mennyországot* értette, hanem a földön leendő *új világot*. Ő ugyan mennyei király is, hanem ez alkalommal nem a mennyei királyságáról beszélt, hanem arról a boldog földi királyságáról, mely az Antikrisztus és Lucifer pokolrataszítása és az ítélet megtartása után veszi kezdetét. Ezen ország létesüléseért imádkozunk akkor, a midőn a Miatyánkban imádkozzunk: „*Jöjjön el a te országod.*” Ez az a boldog ország, a melyért úgy a szent Szűz, mint a többi szentek imádkoztak. Ezen ország királya és főpapja Jézus Krisztus lesz. Így fog teljesedni Izaiás próféta szava (XI. 9.) „*Nem ártanak és nem öldökölnek az én egész sz. hegyemen, mert betelt a föld az Úr isméréstével, mint a tenger elborító vizeivel.*”

2. A béke országa még nem érkezett el.

Ezen boldog korszakban a kardot ekevassá alakítják át. Ma ellenkezőleg az ekevasból is fegyvert akarnak verni, mindenkit katonává tenni, mert a népek mint ellenségek állanak egymással szemben.

Nagyon természetes, hogy az ilyen háborús hangulatú világban hiába keresnők a boldog békét, azért előbb tűz fogja megemészteni a földet. Noé idejében az emberiség egészen elszakadt az Istentől, azért a vizözön pusztította el a földet. Ma egy másik elszakadás idejét éljük, azért eljő a világcsapás. De megmenekülnek az Isten szíve szerinti emberek, a kik benépesítik a megújult boldog világot.

3. Nem mondunk újat.

Sokan talán, hallván az új világra vonatkozó szavainkat, hitetlen Tamásként rázzák fejüket. Azok vegyék figyelembe a pápa azon kijelentését, hogy annál több kincsre akadunk a szentírásban, mentől nagyobb figyelemmel olvassuk. Vannak a sz. írásban olyan tételek, a melyeknek értelme már meg van alapítva, de van még sok hely, a melynek értelme a sz. Atyák állítása szerint még nincs egyházilag kifejezve. Sokan nem tudják, hogy milyen fontos dolgok vannak a szentírásban letéve. Az egyház időről-időre közbelép, hogy a helyes felfogást szentesítse. Így történt ez a bold. Szűz szepl. fogantatásának és a pápa tévmentességének megalapításakor. Így fog az egyház még más tanokat is előírni, a melyekről most csak homályosan tudunk. Ilyen lehet az új világról szóló is.

² Der Zukunftsstaat von Dr. A. Rohling, Canon in Prag.

4. Némelyeket hív az Úr a szentírás értelmezésére.

Az Isten támaszt kíváló szellemeket, a kik rámutatnak a szentírásban foglalt, de még ismeretlen igazságokra. E tekintetben megszívlelendők Lerin Vincze következő szavai, a melyek a papokhoz vannak intézve: Ó, pap, ó tudós, ha téged az isteni hivatal alkalmassá tett... hadd legyen érthetőbbé a te tanításod által, a mit eddig homályosnak véltek; hadd gyönyörködjék az új kor annak megértésében, a mit a hajdankor nem értett.

5. Az új világ nem ellenkezik az egyház tanításával.

Hirneves egyházi tekintélyek foglalkoznak e kérdéssel. Így a többi közt a poitiersi híres egyháztudós püspök engedélyével Chabauty kanonok egy 1500 (nagy nyolczadrétű) lapon foglalkozik az új világ eszméjével. De a tudós jezsuita írók is azt állítják, hogy nem ellenkezik az egyház tanításával a szentírásnak olyatén magyarázata, s mely *új igazságok* felismerésére vezet. A hirneves Hurter, az insbrucki jézustársasági tanár is hasonló szellemben nyilatkozik, a midőn állítja, hogy ezt sem az egyház határozatai, sem pedig a hagyomány nem ellenzik.

A) A földi boldog ország örökké fog tartani.

1. Semmi sem enyészik el a világon.

Nincsen az a parányi porszem, a melyről azt mondhatnók, hogy teljesen megsemmisül. Az átalakulást látjuk, de a *megsemmisülésről* nincs tudomásunk. A szén ép úgy mint a gyémánt a tűzben elég, de semmivé nem lesz. Valami más lesz belőle, de nem semmi. A búzaszem a földben elrothad, de abból zöld sás nő ki, a mely búzaszemeket hoz, a búzaszemek táplálnak minket, bennünk vérré változnak.

2. Csak az alak változik.

Sz. hitünk is azt tanítja, hogy a világ nem lesz semmivé, hanem csak átváltozik. Ezt bizonyítja sz. Pál apostol is (I. kor. VII. 31.): „*Elmúlik e világ alakja.*” Tehát csak az *alak*, de nem a *lényeg*, jegyzi meg sz. Jeromos. A szentírás számos helye bizonyítja, hogy a *tűz* a világnak csak az alakját fogja megsemmisíteni, nem pedig a lényegét. Ugyanez érthető sz. Péter szavaiból is (II. lev. III. fej. 7. v.): „*Az egek pedig és a föld, melyek most vannak, ugyanazon igével **meghagyattak** fenttartván a tűzre az ítéletnek és az istentelen emberek elvesztésének napjára.*” Ezt a tüzet maga Dávid is hirdeti (96. zs.): „*A hegyek mint a viasz megolvadnak. Hallja ezt Sion és örül és Juda leányai örvendeznek a te ítéleteidben, Uram.*”

3. Krisztus Urunk második eljövetele és a földi ország.

Sz. Pál apostol írja (Zsid. I. 6. v.): „*És midőn ismét bevezeti első szülöttjét e föld kerektségére, azt mondja: És imádják őt az Isten minden angyalai.*” A szentírás egy másik helyén azt mondja az Úr, hogy a bálványok meghajolnak előtte és imádni fogják őt, kényszerítve lesznek erre az ördögök, a kiket az Írás bálványoknak nevez. A tűz megemészti utolsó ítéletkor az Isten ellenségeit.

4. Ez a tűz különbözik a pokol tüzétől.

Ugyancsak a 96. zsoltárban olvassuk, hogy az Úr előtt, midőn meg fog jelenni az ítéletre, *tűz jár*. Ebből láthatjuk tehát, hogy e tűz alatt nem a pokol tüze értendő. Továbbá még azt is megtudjuk ezen idézetből, hogy az utolsó ítélet első ténye lesz a világ felégetése és a gonoszok elhamvasztása.

5. Előbb lesz a tűz, aztán a halottak feltámadása.

Ez tanítja sz. Pál is (Tessz. I. lev. II. fejj. 8. v.): „*És akkor megjelen ama gonosz, kit az Úr Jézus megöl az ő szájának lehelletével és semmivé lesz az ő eljövételének fényességével*”. Jézus második eljövételénél tehát legelőször is a gonoszok serege vezetőjével, a Sátánnal és angyalaival meg fog bűnhődni. E levél I. fejj. 7-8. verseiben ezt olvassuk: Jézus meg fog jelenni az égből hatalmának angyalaival a tűz lángjában, boszút áll azokon, a kik nem ismerik az Istent és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. És csak azután következik a jutalom, a melyről később szól az apostol.

6. Különbség van a világot pusztító tűz és a pokol tüze közt.

A tűz tehát, a mi a világot elpusztítja és a gonosz embereket felégeti, egészen más természetű lesz mint a pokol tüze. A világot felégető tűz csak rövid ideig fog tartani, a pokol tüze pedig örök és a pokoli tűz természete is egészen különbözik amattól, a pokol tüze természetfölötti, előttünk ismeretlen, éget, de el nem hamvaszt. Természetfölötti tulajdonságánál fogva a lelket is gyötri, azért az ördögök is, a kiknek testök nincs, szenvednek és örökké fognak szenvedni a pokol tüzeiben.

7. A tűz után a föltámadás.

Az egyház egy meghatározó énekben, mely a magyarban így kezdődik „*A haragnak napja*”, világosan kifejezi, hogy előbb tűz pusztítja el a világot és a bűnös embereket és azután következik a föltámadás, mert ez éneknek utolsó előtti szakaszában az van mondva, hogy a megítélendő bűnös ember *fel fog a hamuból támadni*, vagyis más szóval: előbb el fog égni, azután föltámadni.

8. Új föld fog keletkezni.

Miután a halottak feltámadtak, következik az *ítélet*. De fontos arra a kérdésre megfelelni, hogy hát meg fognak-e halni az *igazak* is, a kiket az Úr második eljövetelekor a földön talál? *Ezek nem fognak meghalni*. Tehát a világot érő tűz nem fogja őket megemészteni. Isten csodálatos módon meg fogja őket őrizni a tűz közepette. A feltámadottak közül a jók Isten színe látására jutnak, a gonoszok pedig a pokolba. Azok az igazak pedig, a kiket az Úr *a földön talál, a földön fognak maradni*, még pedig az *új földön*. Mert az elhamvasztás után átváltozik a föld és lakhatóvá lesz megint. Erről ír Izaiás próféta a LXV. fejj. 17. versben: „*Ime én új egeket és új földet teremtek*”... A LXVI. fejj. 22. versében pedig: „*Mert mint az új egek és az új föld,*

melyeket én állandókká teszek előttem, ugymond az Úr, úgy áll meg a ti ivadékok és nevetek.” Azért mondja szent Péter is (II. lev. III. fej. 13. v.) a próféta e szavaira hivatkozva: „*Mi pedig az ő ígérete szerint új egeket és új földet várunk, melyekben igazság lakik.*” Tehát ez az új föld oly boldog hazát ad nekünk, a hol igazság fog lakni. Ugyanezt találjuk a Jelenések könyve XXI. I. versében: „*És láték új eget és új földet.*”.... Ezt tanítják a szent Atyák is. Szent Jeromos ezt mondja: „*Nem más eget és nem más földet fognak látni, hanem a régit jobbra változva.*” Nagy szent Gergely pedig így ír: „*Nem lesz más teremtvé, hanem a jelenlegi megújul.*” Hogy a világ örökké fog tartani, hogy annak jelenlegi alakja a rajta lakó gonoszokkal elhamvad és átváltozik, e három pont fölött kétkedni nem lehet, azok kinyilatkoztatott igazságok.

B) Az új világon élő emberek.

1. Mit mondanak a szent atyák?

A jelenlegi világ végén élni fognak igazak, a kik nem fognak a világgal elhamvadni, hanem elevenen fogják meglátni az Úr második eljövételét és hallani az ítéletet. Aquinói szent Tamás azt mondja, hogy ezen állítás nem rejt magában tévelyt és nem ellenkezik a hittel. Suarez azt mondja, hogy könnyelműség e véleményt könnyelműnek nevezni.

Mabauty kanonok, a kiről már megemlékeztünk, mondja az „Egyház jövője” című könyvben, hogy a szent atyáknak és a régi íróknak tüzetes tanulmányozása arról győz meg minket, hogy lesznek igazak, a kik a halottak feltámadásakor még élnek, egy bizonyos természetes földi életnek fognak örövendezni. Azon 28 szent atya közül, a kik e kérdéssel foglalkoznak 25 e véleményt nyilvánítja.

2. Nem halunk meg mindnyájan.

Sz. Pál a korinthusiakhoz írt I. levelében (XVI. 51.) *titokról* beszél, „*Ime, titkot mondom nektek: nem mindnyájan fogunk aludni, de mindnyájan át változunk. Rögtön, egy pillanat alatt a végharsonára, mert megriad a harsona, és a holtak feltámadnak rothadatlanul és mi elváltozunk.*”

Ez idézetet sz. Jeromos az eredeti görög szövegből vette át.

Tehát e szerint nem minden ember fog aludni, vagyis meghalni, a midőn elérkezik az ítélet napja, hanem némelyek életben maradnak és úgy változnak át.

3. Az igazak nem halnak meg.

Az előbb idézett sz. írási szakasz szerint nem mindnyájan halunk meg. A kik megmaradnak, ezek az igazak lesznek, mint ezt azon egész fejezetből kiolvashatjuk. Azért mondja az apostol, hogy *mi* mindnyájan nem fogunk aludni, vagyis az apostol magát is azok közé számítja, a kik az igazak csoportját alkotják. De sz. Pál, mint mindnyájan tudjuk, meghalt, tehát azon állítást, hogy nem mindnyájan fogunk meghalni, csakis azon igazakra kell érteni, a kik az ítélet napján életben lesznek.

Szép és világos magyarázatát látjuk ezen állításnak az apostolnak a tesszalonikaiakhoz írt I. levele 4. fejj. 13-17-ik verseiben, a hol a következők olvashatók: „*Mert ha hiszszük, hogy Jézus meghalt és föltámadott: így Isten azokat is, kik elaludtak Jézusban, előhossa ő vele; mert ezt mondják nektek az Úr igéjével, hogy mi, a kik élünk, kik élni maradunk az Úr eljöveteleig, nem előzzük meg azokat, kik aludtak. Mert maga az Úr parancsszóra az arkangyal szavára és az Isten harsonájára leszáll az égből, és a halottak, kik a Krisztusban vannak, először támadnak fel. **Azután mi, a kik élünk, kik meghagyattunk, együtt ragadtatunk el azokkal a felhőkbe Krisztus elé a levegő égbe, és így mindenkor az Úrnál leszünk. Annak-okaért vigasztaljátok egymást ez igékkel.***”

Ezen idézetből a következő igazságok folynak:

- a) A holtak feltámadása pillanatában lesznek emberek, a kik még meg nem haltak. Azért mondotta az apostol a korinthusiakhoz írt és az imént idézett levelében, hogy *nem mindnyájan halunk meg*. A titok, a mit az apostol említ, azt magyarázza, hogy bizonyos számú ember ki lesz véve a halál hatalma alól.
- b) Az életben maradtak mindnyájan csak *igazak* lesznek. Ugyanis azt mondja az apostol, hogy *együtt ragadtatunk el*, tehát a *magához hasonló igazakról beszél*.

4. A meghalt és az élő igazak.

Sz. Pál a fentebbi idézetben világosan kétféle igazakról szól, ugyanis azt mondja, hogy Krisztus elé ragadtatnak el *a halottak, kik Krisztusban vannak és mi, a kik meghagyattunk*. Szépen kiviláglik tehát sz. Pál több idézetéből, hogy az elváltozás, vagyis a megdicsőülés *minden igazra* be fog következni, még pedig úgy azokra, a kik már meghaltak, mind azokra, a kik az ítélet napján élni fognak.

5. A holtak és az igazak.

A Hiszekegyben imádkozzuk, hogy az Úr eljövendő lesz ítélni *eleveneket és holtakat*. Kiket értünk az *elevenek* alatt? És kiket a *holtak* alatt? Sok kátémagyarázó az elevenek alatt az igazakat, a kik üdvözülnek, a holtak alatt a gonoszokat, a kik elkárhoznak, érti.

E magyarázat azonban nem helyes. Itt az *elevenek* alatt azokat kell érteni, a kik az Úr eljövetele alkalmával még emberi testben élni fognak; a holtak alatt pedig azokat kell érteni, a kik már meghaltak, a kiknek tehát az ítéletre fel kell támadniok. Az *elevenek* alatt tehát olyan igazakat kell érteni, a kik az ítélet napján még nem haltak meg.

A *holtak* alatt pedig azokat kell értenünk, a kik már testben nem fognak azon a napon élni, hanem az ítéletre feltámadnak. Az elevenek alatt tehát csupán az *igazakat* kell értenünk, és pedig azokat, a kik az Úr jövetelekor életben lesznek; a *holtak* alatt pedig értenünk kell úgy az *igazakat* mint a *gonoszokat* tudniillik mind azokat, a kik az Úr jövetelekor már nem lesznek életben.

Ugyanezt látjuk igazolva az ap. cselekedete X. fejezetében, a 42. versében a hol ez áll: „*És megparancsolá nekünk: hirdessük a népnek és bizonyítsuk, hogy ő az, ki Istentől az **elevenek és holtak** birájává rendeltetett.*” Hogy itt a *holtak* alatt nem a *lelki* halottakat, vagyis bűnösöket kell értenünk, hanem azokat, a kik *testileg* meghaltak, kitűnik ugyanezen fejezet 40. verséből, a hol Krisztus Urunkról ez áll: „*Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon*” Krisztus

Urunkról szent Pál ezt írja a rómaiakhoz írt levélben (XIV. f. 9. vers.) „*Mert azért halt meg és támadott fel Krisztus, hogy a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.*” Ez a vers oly világosan mondja meg nekünk, hogy itt csakis a *testben* élőkéről és csakis a *testben* holtakról van szó, hogy azt kétségbevonni nem lehet, mert ugyanazon versben csak nem vehetjük két különböző értelményben a *meghalt* szó.

Tehát bizonyos, hogy az ítéletet olyanok is meg fogják látni, a kik *nem haltak meg*.

6. *Az igazak nem égnek meg.*

Ezt már magától is kitalálja az olvasó. Mert ha az van írva a szent írásban, hogy a kik életben maradnak, azok Krisztus elé ragadtatnak, úgy ezek az élők nem éghetnek meg; mert ha megégnének, okvetlenül meg is kellene halniok, mint ahogy meghalnak a gonoszok, a kiket a tűz elhamvaszt. Isten tehát csodálatosan meg fogja az életben maradt igazakat óvni a tűz pusztító hatásától.

7. *Az élő igazak nem a mennyországba ragadtatnak.*

Ezt a pontot is jól fel kell fognunk. Nem kell összetévesztenünk azon igazakat, a kik halottakból feltámadnak, azokkal az igazakkal, a kik az ítélet napján Krisztus elé ragadtatnak. Mikor az ítélet az egész világ fölött kimondatott, akkor azon igazak, a kik feltámadtak, egyenesen a mennyországba vitetnek, a hol az Úr színe látásának örökre örvideni fognak. De azok az igazak, a kik elevenen Krisztus elé ragadtatnak, az ítélet kimondása után visszatérnek a földre, mely ez alatt teljesen megújul és boldog lakhelylyé változik.

8. *Az igazak nem halnak meg.*

Szent Lukács evangélioma 21. fejezetében a 25-36. versben az utolsó ítéletről szolván, ezeket mondja: „*És jelek lesznek a napban és holdban és csillagokban és a földön a népek szorongatása kétségbeeséssel a tenger és habok zúgásakor: elszáradnak az emberek azok félelme és várása miatt, mik az egész világon következnek. Mert az egek erői megindulnak; és akkor látják az ember fiát eljöni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. Midőn pedig ezek elkezdődnek, tekintetek föl és emeljétek föl fejeiteket, mert közelget a ti váltságotok... **Vigyázatok pedig magatokra, nehogy elnehezédjék szívetek mámor és részegség és az élet gondjai által, és rátok jöjjön hirtelen ama nap; mert tőr gyanánt jön az mindazokra, kik az egész föld színén laknak. Ébren legyetek tehát, minden időben, imádkozván, hogy méltók lehessetek elkerülni mindezeket, a mik következendők és az ember fia előtt megállani.***”

Mindenki, a ki ez idézet fölött komolyan gondolkozik, ismét csak arra fog jönni, hogy az igazak, a kik az utolsó ítélet napján a földön élni fognak, nem fogják meglátni a halált.

Hiszen ha meg kellene halniok nekik is, úgy fölösleges és értelemnélküli az Üdvözítő ama mondása, hogy *vigyázatok...* hogy méltók lehessetek *elkerülni mindezeket*.

Ha nekik is meg kell halniok, úgy fölösleges minden *vigyázat* és nem is *kerülhetik el* a veszedelmet.

9. Az átváltozás vagy elváltozás.

Azt már tudjuk a mondottak szerint, hogy az igazak meg nem halnak Krisztus Urunk jövelekor, de azt is tudjuk a szentirási idézetekből, hogy *mindnyájan átváltozunk*, vagyis azok is át fognak változni, a ki életben maradván, Krisztus elé fognak ragadtatni. Most tehát az a kérdés áll elő, hogy mi módon fog végbe menni ezen *átváltozás vagy elváltozás*? Annyi bizonyos, hogy ez az átváltozás bizonyos *boldogabb állapotba való jutás* lesz, mint erényeink jutalma. Ez a boldogabb állapot pedig kétféle, úgy mint: *a mennyország boldog állapota* és az *eredeti paradicsomi* boldogság állapota. Már fönnebb említettük, hogy az igazak, a kik elevenen Krisztus elé ragadtatnak, nem jutnak a mennyországba, hanem visszatérnek a földre. Részőkre tehát, az a paradicsomi boldogság lesz fentartva, melyben Ádám élt a bünbeesés előtt.

Hogy az életben maradt igazak sorsa nem lesz egy a feltámadt igazak sorsával, az világosan kitűnik szent Pálnak a korinthusiakhoz irt első levele 15. fejezetéből, a hol az apostol világosan megkülönbözteti a *feltámadtak rothatlanságát* és az *életben maradtak elváltozását*. A feltámadtak rothatlansága a mennyei boldogságot jelenti, az életben maradtak elváltozása pedig ezeknek földi boldog életét, a mi reájok vonatkozik. Csak egy verset idézünk itt állításunk igazolására, még pedig az 52. verset, a hol az áll: „*Megriad a harsona és a holtak feltámadnak rothatatlanul, és mi elváltozunk.*”

Ez a boldog elváltozás pedig abban fog állani, hogy a boldog földi lakók nem fognak érezni semmi betegséget, fájdalmat, az anya fájdalom nélkül fog szülni és midőn elérkezik annak ideje, hogy a menyországba jussanak, vagyis a *rothatlanságot* fölvegyék, akkor halál nélkül fognak Isten szinelátására jutni.

10. Az ördög kijátszva.

Minden földi nyomorúság és maga a halál az eredendő bűnnek következménye. A Sátán a halál ura, mint ezt szent Pálnak a zsidókhoz intézett levelében olvashatjuk (II, főj. 14. v.) „*Mivel pedig a gyermekek részesek a testben és vérben, ő is hasonlóképen részes lett azokban, hogy a halál által megrontsa azt, kinek a halálon volt birodalma, tudniillik az ördögöt.*”

Miután pedig az igazak, a kik a földön maradnak, a Sátán hatalmát nem fogják többé érezni, úgy magától értetődik, hogy nem is kell meghalniok. A Sátán, az emberiség ős ellensége, nem arathat győzelmet az Istenen, már pedig egy pontban az Isteni legyőzné, ha neki hatalom adatnék a földön maradt igazakra is halált követelni. Mert ez esetben a vén gonosz így szólhatna: Ime ezt a gyűlölt fajt, az emberiséget, kivétel nélkül a halálba vittem, egy sem került ki az én kezemet. És ha te Isten meg is nyitottad a te választottaid részére a menyországot, de én mégis győztem egy pontban, mert a földön minden embernek meg kellett halnia; azért a föld az én győzelmemnek örök emlékjele marad.

Ámde nem úgy áll a dolog.

Sátán ki lett játszva. Azért mondja szent Pál (I. kor. XV. 53-54.) „*Elnyeletett a halál a győzelem által. Hol van halál a te győzelmed? hol van halál a te fullánkod?*”

11. Mi lesz a földön élő igazak hivatása?

Az igazak, a kik halhatatlanságra elválnak, arra lesznek hivatva, hogy az emberi nemet és az egyházat fentartsák a földön. Most az a kérdés áll elő, hogy miért nem jutnak ez igazak mindjárt a menyországba? Miért kell nekik a földön maradniok, habár paradicsomi boldogságban fognak is élni? E kérdésre azt feleljük, hogy az Antikrisztus sokakat meg fog ölni, másokat pedig csak gyötörni, a nélkül, hogy megölné őket. Látni való dolog tehát, hogy különbség lesz szenvedés és szenvedés közt. Az igazak, a kik a földön életben maradnak, szenvedni fognak, sokat szenvedni az Antikrisztustól, de nem fogják a legnagyobbat szenvedni, vagyis a halált. Azért igazságos és illő dolog, hogy a szenvedés *jutalma* is különböző legyen, vagyis nagyobb jutalmuk legyen a *mártiroknak*, vagyis a kik halált szenvedtek Istenért, mintsem az életben maradtaknak.

12. Az emberi nem terjesztése az új földön.

A kinyilatkoztatás szerint bizonyos, hogy ez a föld meg fog ujulni; az is kétségtelen, hogy az igazak, a kik ez új földön lakni fognak, kikerülik a halált, vagyis abban az állapotban fognak élni, a minőben az első emberpár élt a bűnbeesés előtt. Most röviden azt akarják kimutatni, hogy az új föld lakói az emberi nemet szaporítani fogják. Szent Pál apostol az efezusiakhoz írt levelében ezt írja (III. f. 20. v.) „*Annak pedig, ki mindent bőven megtehet azontul is, a mit kérünk.... Ugyanannak dicsőség legyen az Anyaszentegyházban Jézus Krisztus által minden nemzedéken át és örökön örökké,*” Szent Pál ezen egész levélben a nemzedékek alatt az emberiség szaporodását érti, a mint azt a görög szentírási szöveg értelmezi. Tehát az *örökön-örökké való* nemzedék azt jelenti, hogy a boldog földi lakók örökön-örökké fentartják a földön az emberiséget.

13. Az életben maradtak Jézussal élnek.

Szent Pál apostol a tesszalónikaiakhoz írt levelében ezt mondja, hogy **úgy** fogunk lenni mindenkor az Úrnál. Ami annyit jelent, hogy a halottaikból feltámadott igazak, nemkülönben az új világban élők, mindig élvezni fogják az Úr jelenlétét. Az Úr az új világon élőket személyesen fogja igazgatni, vezérelni, de a fentebb hangsúlyozott **úgy** szó nem *azt* jelenti, mintha az új világon az elváltak már sohasem jutnának a mennyei boldogságba. Midőn a földön a hivatásukat betöltötték, akkor ők is a mennyei megdicsőülés jutalmában fognak részesülni. Jézus Krisztusnak látható jelenléte a földön a rég megígért isteni kormányzás. E kormányzás alatt az emberek a földön mennyei életet élnek. Jézus minden ellensége el fog esni, a bűn és a Sátán és végül a halál is az ő lábai alatt fognak heverni, így fognak teljesezésbe menni az apostol e szavai: „*Minden ő alája vettetett, kétség nélkül értetik, azon kívül ki neki mindent alája vetett. Miután pedig minden alája vettetik, akkor önmaga a Fiu is alája lesz vetve* (mint ember) *annak, ki mindent ő alája vetett, hogy Isten legyen mindenekben.*” Az apostol e szavakkal ezt tanítja, hogy Krisztus urunk miután ellenségeit mind legyőzte, minden teremtmény szemeláttára fogja hirdetni, hogy ő az ő emberiségét tekintve, alá van vetve a mennyei Atyának és akkor láthatólag fogja megalapítani az ő földi országát, az *igazságnak* országát és az emberi nemzetséget az isteni akarat szerint végnélkül kormányozni, úgy hogy az újvilágon lakó minden embernek csak ez lesz a jelszava: „*En Istenem, és mindenem!*”

Úgy az egyesek, mint a családok és társaságok életökben és működésükben, a tudományokban és művészetekben, a munkában és szórakozásaikban az isteni rend szeplőtelen tükrei lesznek. Ez azon boldog ország, a hol az Úristennek jogai ismét helyre vannak állítva. És ép így fogja a kárhódottak világa is reszketés és ijedelem közt elismerni a magasságbelinek fönségi jogát és hatalmát, daczára ama gyűlöletnek és az iszonyu szenvedésnek, a mely szüntelen gyötri őket.

C) Az új világ önmagában.

1. Az új világ nem a mennyország.

Nagyon világos, hogy az *új ég és új föld*, melyről Péter apostol (II. lev III. fejj. 13. v.) beszél, nem a *mennyország*. Mert tudjuk már több szentirási idézetből, hogy az új világ a *föld elhamvasztása után* fog létesülni. Hogyha talán ezen új világ alatt a boldog mennyországot értenők, úgy ellentmondásba jönnénk magával a szentirással, mely azt tanítja, hogy Krisztus Urunk menybemenetele alkalmával az elhalt igazakat is magával vitte a mennyei dicsőségbe. A mennyország tehát már előbb létezett és nem kell a szenteknek amaz új világra várni, mely csak az utolsó ítélet pusztító tüze után fog keletkezni. Világos tehát, hogy ez új világ *nem a megdicsőült szentekre* vonatkozik.

2. Az új világ nem a feltámadt igazak lakó helye.

A feltámadt igazak részére, mint éppen említettük, már készen van régóta a boldog ország a mennyekben, a hová Krisztus Urunk testtel lélekkel felszállott, és a hol a mi szent hitünk szerint a bold. Szűz is testben és lélekben uralkodik. Hogy a mennyországban az Úrban elhalt igazak is vannak, arról meggyőz minket szent Máté evangelioma 50. fejezetének 50. stb. verse, a hol világosan meg van írva, hogy midőn Krisztus Urunk feltámadt, ugyanakkor *sok szent is feltámadt* sirjából. Hová mentek ezek a szentek? Talán visszamentek sirjokba? Nem! Erről sehol egy szó említés sincs. Ők tehát bevonultak a megdicsőült Jézussal a mennyeknek országába. És mint a szentirási idézetekből tudjuk, a sok alatt, a kik feltámadtak, nem kell egyedül a Jeruzsálemben feltámadtakat értenünk, hanem tudnunk kell, hogy az egész országban feltámadtak az igazak. Ezek részére léteznie kell és létezik is egy oly boldog ország a mennyekben, a hol testben és lélekben jelen vannak, és a hol az Istent színről-szinre látják. Itt fognak tehát lakozni a szentek, a kik feltámadtak, nem pedig az *új világon*, melyet Isten a világ égése után az utolsó napon életben maradt igazaknak fog lakóhelyül kitűzni.

Hogy csakugyan egy külön hely lesz az *új világon* a földön élő igazak számára, az a szent írásnak azon kifejezéséből is világosan érthető, mely erről az új világról, mint *jövendőbeli* országról beszél. A mennyország pedig nem jövődöbeli ország, mert az már *régen* létezik. Így hát okvetlenül azt kell következtetnünk, hogy ez az új világ egészen külön létezik a mennyországtól és nem a megdicsőült szenteknek képezi lakását.

3. Az új világ a földön lesz.

Ismét és ismét hangoztatjuk ezt a véleményt, hogy minden oldalról világosságot nyerjen az és mindenki meggyőződjék e vélemény helyességéről.

Szent Péter (II. levél III. fej. 13. verse) így szól: „*Mi pedig az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, melyekben az igazság lakik.*” Ezért a szent írási idézetből a következőket magyarázhatjuk ki:

- a) A megújulásnak valami jobbat kell felmutatnia, mint a minő a régi volt. Még pedig azon okból, mert ezen megújulás *ígérve* van. Már pedig az *ígéret* mindig valami *jót* foglal magában.
- b) Ezen a megújult világon *lakni* fognak az emberek. Ezt már az említett idézet is igazolja, mert ott az van mondva, hogy ott az igazság *lakik*. Lakhelyet fog tehát nyújtani a világ az embereknek.
- c) Az új világ lakói csak vándorok lesznek az új világon és végcéljuk a mennyország leszen, a hová egyszer eljutnak.

4. Az új világ boldog testi és lelki életet nyújt.

Az új világon lakó jámbor vándoroknak meg lesz az ő pápájuk, lesznek püspökeik, papjaik és mindkét nembeli hívek fognak ott lakni. Lesz tehát tanító és tanuló egyház ebben az új világban.

Meg lesz javulva az emberek természete és lelki állapota. Hogy a természeti állapot megjavul, ez nem szenved kétséget. Így a lakosok testi egészsége sem lesz hiányos. Már maga a természet annyira fog virulni, hogy ily környezetben az ember nem is lehet beteggé. De megjavul a lelki élet is. Az új világ lakói igaz emberek lesznek, szent Pál apostol ezt világosan kimondja. Most az a kérdés, vajjon, ezen az új világon *mindig* csak igazak fognak lakni? Erre a szentírás csakis igenlő feleletet ad. Hiszen már sz. Péter apostol a fenti idézet szerint *ígéretről* szól. Már pedig az ígéret, a mit Isten tett, oly boldogságra vonatkozik, melyet semmiféle rossz meg nem fog zavarni. Izaiás próféta ezt mondja a 65. fej. 18. versében: „*Ime Jeruzsálemet öröndetesre teremtem és az ő népét öröme.*” Ezt nem lehet másképp értelmezni, mint hogy az új világ örömei örökké fognak tartani és azokat nem fogja megzavarni semmiféle bűn.

5. Az egyháznak az új világon új berendezése lesz.

Mihelyt megjavul az új világon a természeti és lelki élet, okvetlenül új irányt kell követnie abban az egyháznak is. Így a szent szertartás is módosulni fog. Más jelentése lesz a keresztség szentségének, mert az emberek az új világon bűn nélkül fognak születni és így nem lesz mit eltörölni a szent keresztségnek. A többi szentségek is meg fognak tartatni, ez magától értetődik. A penitencziatartás szentségének nem lesznek azon részei, melyekkel ma bír, nem lesz gyónás, nem lesz bánat; mert hiszen az emberek az új világon nem fognak vétkezni, hanem a pap feloldó szavai inkább azzal az érteménnyel fognak bírni, hogy, ime a Sátán, a halál megszűntek az Istenember győzelme folytán. Az utolsó kenet szentsége nem a betegeknek fog feladatni, mert hiszen az új világban nem lesznek *betegek*; a szentség inkább ünnepélyes előkészítés lesz a boldog mennyországba való bevonulásra.

6. Siettethetjük az új világ létrejöttét.

Szent Péter azt mondja levelében - a görög szöveg szerint hogy mi azt a boldog új világot *siettethetjük*, még pedig szent és jámbor élet által. A mi imáink és jószágos cselekedeteink által oda hathatunk Istennél, hogy mentől hamarabb eltávolíttassanak a boldog új világ *akadályai*. Ez akadályok alatt pedig mást nem értünk, mint a *bűnt*. Ha mi tehát a bűnösök megtéréseért imádkozunk, úgy siettethetjük ez által az új világ létesülését.

7. Mikor jön el az új idő?

A szent Atyák sokat írnak a szent írás azon helyeiről, melyek a *mennyben üresen maradt helyek betöltéséről* szólnak. Hogy a dolgot jobban megértsük, emlékeztetbe kell hoznunk azt az általános véleményt, hogy Luczifer lázadása által az angyalok *egyharmadrésze* szakadt el az Istentől. Erre vonatkozik a titkos jelenések könyvének azon kifejezése is, hogy a Sárkány az ő farkával a mennynek harmadrészét maga után vonta.

Ez üres helyeknek azonban be kell tölteniök. És kik fogják betölteni ez üres helyeket? Senki más, mint az *emberek*. Mihelyt tehát ezek az üres helyek be lesznek töltve, azonnal megkezdődik az *új idő*. Azért kell tehát imádkoznunk, hogy a bűnösök megtérjenek és sok szentet nyerjen az egyház, hogy így az üres helyek a mennyekben mielőbb betöltsenek.

8. Az új világban nem lesznek húsevők.

Hogy ez csakugyan helyes vélemény, azt már az ó-testamentomi szent írás igazolja, mely csak növényi táplálékot emleget az állatoknál és embereknél. Ugyanis ez áll Mózes I. könyve I. fej. 29-30. verseiben. „*És mondá Isten: ime nektek adtam minden maghozó fűvet a földön és minden fákat, melyeknek nemők szerint magvuk vagy onmagokban, hogy legyenek eledelül nektek és a föld minden állatainak, és az ég minden madarainak és mindennek, ami mozog a földön, és miben élő lélek van, hogy legyen eledelökre.*” Tehát eszerint az új világban sem állat, sem ember nem fog hússal élni. Annyi bizonyos, hogy a kutyákat, macskákat, melyek tudvalevőleg húsevők, látták hús nélkül élni és csak növényekkel táplálkozni, még a nadályok sem szívták az emberek vérért, hanem a növények nedvével táplálkoztak. Ha már ez, a mi jelen világrendünkben történt, mennyivel inkább elhihetjük, hogy a paradicsomi *új világban* ez meg fog történni, mint a hogy az első emberek a bűnbeesés előtt nem is ismerték a hús eledelt, mint ezt már a fentebb leírt szentirási idézet is igazolja.

9. Az új világ emberei nem fognak meghalni.

Már többször emlegettük ezt a véleményt, most e pontban némileg ki is fejtjük. Magától értetődik, hogy ha az eredeti ártatlanság világa fog újból létesülni, úgy akkor halálról szó sem lehet, mint a hogy Ádám és Éva is halhatatlanok voltak mindaddig, míg a bűnt el nem követték. Egybehangzik ezzel az, a mit az Úr az ő népének vigasztalására mond, hogy tudniillik ott a sírás és panasz hangjai nem fognak hallatszani. Már pedig a *halált* panasz és sírás nélkül képzelni sem lehet. Nem lesz itt halál, hanem midőn egyesek már betöltötték azt a szent hivatást, a mit az Úr eléjük szabott, egy szent megdicsőülés közepett élve fognak a mennyei

boldog hazába átköltözni, a hol színről-szinre fogják látni a végtelen jóságú Isten és vele örökön örökké örvendezni.

10. Áldott lesz az új világ lakóinak keze munkája és élete.

Az újvilágban az emberek mind élvezni fogják munkájuk gyümölcsét. Ma sokan fáradnak és nem látják fáradtságuk eredményét, sokan vetnek, de nem aratnak. Nem úgy lesz az új világban. Ott az emberek nem fognak hiába dolgozni, nem fogják munkájukat féltetni a megtámadástól vagy lopástól, sem pedig a természeti csapásoktól, mert csupa igaz emberek fognak ott lakni, a kik nem nyúlnak az idegen vagyontól; a természet pedig tökéletesebb rendet fog követni pályafutásában.

A szülők nem fognak attól félni, hogy elveszítik idő előtt gyermekeiket, hanem fel fognak ezek nőni és mindenki képessége szerint fog működni, dolgozni, munkálkodni és az Isten meg fogja áldani munkájukat. Az emberek így megjavulván, példájokat követni fogják a vadállatok. Nem fogják ezek többé bántani sem a többi állatokat, sem pedig az embereket. Az oroszlán, a tigris, a párducz szeliden lábaik elé fog simulni. Nem lesz többé fegyverre szükség, sem az állatok, sem az emberek ellen; egyetemes békesség fog uralkodni az egész új világon.

D) Az emberek végnélküli szaporodása az új világban.

Nem új dolgot mondunk, mikor azt állítjuk, hogy az emberiség az új világban végtelenül fog szaporodni, Aquinói szent Tamás így ír e kérdésről: „*Nem lehetetlen, hogy az ember az embertől végtelen sorban fog nemződni.*” Ezt könnyen megérthetjük, ha meggondoljuk, hogy Isten az embert bizonyos tekintetben az angyalok fölé is helyezte. Azt pedig tudjuk egyes kinyilatkoztatásokból, hogy midőn Isten egy népet boldoggá akar tenni, azt meg is sokasítja; mert a boldogságnak és megdicsőülésnek egyik lényeges tulajdonsága a sokasodás. Ábrahám-nak is azt ígérte, hogy meg fogja sokasítani az ő nemzetségét mint az ég csillagait. Az angyalok karairól tudjuk, hogy azok kilencz fokon állanak. Minden magasabb fokon álló angyali kar sokszorosan felülmulja az alatta álló angyali kar számát. Így a legfőbb, vagyis a kilenczedik fokon levő angyali kar számra nézve nagyobb mint az összes alatta levő többi angyalok karai. Ha tehát ez áll, úgy már a természetes okoskodás is azt mondja, hogy az emberek számának a mennyekben sokkal nagyobbak kell lennie, mint amennyit az összes angyalok kitesznek, mert nem elég, hogy az emberek az angyalok harmadrészenek üresen hagyott helyeit elfoglalják, hanem tekintettel arra, hogy az embernek nagyobb lesz ott a méltósága, azért az emberiségnek vég nélkül szaporodnia kell, hogy az összes angyalok számát felülmulja. Ebből aztán az következik, hogy az új világon az embereknek végnélkül szaporodniuk kell, hogy az angyalok ezermillióinak számát ne csak elérték, de azt felül is haladják.

E) Az eredendő bűn.

Több szent egyházssinat kimondja, hogy az első emberek bűne az egész emberi nemzetségre átáradt. És ezt egyházi átok alatt kell hinnie minden kereszténynek. Most csak az a kérdés, hogy az eredendő bűnnek okvetlenül és lényegesen az emberhez kell fűzve lennie, vagy pedig

lehetséges az is, hogy az ember eredendő bűn nélkül jöjjön a világra? E kérdésre a józan ész megadja a feleletet. Ha a jelen világot értjük, mely még mindig a Sátán üldöztetésének van kitéve, úgy okvetlenül azt kell mondanunk, hogy a Szűz Anyán kívül, a ki hivatva volt széttiporni a kigyó fejét, senki sem ment az eredendő bűn súlyától. De ha az új világot tekintjük, úgy ott már semmi befolyása a Sátánnak, az új világban ő már elvesztette fullánkját, az új világ az ártatlanságban élő első emberpár paradicsoma, a hol sem bűnről, sem halálról nincsen szó.

Végszó.

A végére érvén azoknak, a miket e tárgyban magyar véreim okulására megírni jónak láttam, mielőtt letenném tollamat, ismételten kijelentem, hogy a „*Nagy Világcsapás*”-nak csupán emberi tekintélyt akarok tulajdonítani. S ámbár könyvemet többnyire hírneves egyházi férfiaknak egyházilag megerősített művei tekintélyére támaszkodva írtam meg, mindazonáltal, ha netán valamiben tévedtem, úgy az akaratomon kívül történt és készségesen meghajlom egyházam ellenkező véleménye előtt.

Azt hiszem, hogy szíves olvasóim meghatottsággal és bizonyos megdöbbenéssel olvasták a két pápa által megerősített la salettei jövődőlés fenyegető szavainak fejtegetését és a jövődől zavarok leírását. Hogy valójában mikor lesznek meg ezek, nem tudom, a jó Isten tudja, de hogy meglesznek, még pedig nem is valami sok idő múlva, azt erősen hiszem.

A világ oly messzire haladt a rosszban, hogy az tovább így aligha mehet. Így nem érvényesül az Isten szent akaratja. Rendes körülmények között a világ megjavulását sem vélem lehetőnek. Itt egy erőszakos megrázkódtatásnak kell jőnnie, hogy a világ eszére térjen. Az Úr Jézus egy akolról és egy pásztorról beszélt. Közönséges körülmények között ez sem látszik lehetőnek. Egyedül Európa az a világrészek között, a hol mégis nagyobb többségben vannak a katolikusok (de mennyi közöttük a hitetlen!), de a többi világrészek túlnyomóan pogányok. Hasztalan áldozzák fel életüket a kath. hittérítők, a jelen körülmények között aránylag csak csekély eredményt érnek el, a mely épen nem végleges. Ha ma hív katolikus is az a maroknyi csoport, a melyet megtérítettek a műveletlen vagy a félművelt nemzetek fiaiból, idők folytával, a mint érintkezésbe jön a hitetlen művelt világgal, csakhamar visszasüllyed még az öntudatlan pogányságnál is rosszabb hitetlenségbe. Hogy érvényesüljön az Isten akarata a világban, hogy az Úr Jézus szavai szerint itt a földön egy akol és egy pásztor legyen, ahoz rendkívüli eszközök és körülmények szükségesek.

Itt egy nagy világcsapásra van szükség, a mely be is fog következni. Az Isten nem nézheti azt tétlenül, hogy az emberi gonoszság kifogjon az ő egyházán, hogy az ő ügye az utolsó legyen.

Mi tagadás benne, nálunk is elég szomorú az állapot. A nemrég lezajlott képviselőválasztások azt igazolják, hogy Magyarország katolikusainak nagy többsége is hűtlen lett szent vallásához és a Sátán szolgálatába szegődött. A választások napjai megmutatták, hogy milyen szilárd a magyar katolikusok hite. A tapasztalat felette szomorú. „Isten végig suhintott rajtunk ostorával” - írja a „Religió” című kat. lap. Fel volt téve a kérdés: kell-e keresztény hitvallású Magyarország, avagy maradjon az 1895-ben kimondott minden hit, minden képzelhető vallás kereszténytelen, szabadság, pogánysága? Fel volt téve a kérdés: bevegjen-e a magyar, a pogány Róma módjára, minden idegen istenséget avagy hű maradjon igaz Istenéhez és Megváltójához, a ki őt a multban annyira szerette és kitüntette, hogy vallásának a keletről Európára zúduló pogány hordákkal szemben védő bástyájává tette! Igen, ez a kérdés fel volt téve. Világosan fel volt téve: kell-e, nem-e revízió?! És a választ, a választ reá megadták a választások. Rettenetes válasz ez. Óriás többség - s még hozzá kiknek vezetése vagy legalább is helyeslése és „bele nyugvása” mellett! igen! óriás többség kiáltja: nem kell revízió, nem kell keresztény Magyarország, nem kell keresztény, istenfélő Krisztus imádó szabadság; nekünk pogány vallásszabadság kell, a mely szerint szabad legyen imádni a kinek mi tetszik, s a mely szerint „tökéletes egyenlőséggel bevett” vallás legyen Krisztus imádása és Krisztus hűtlen elhagyása, káromlása egyaránt.

A szomorú állapotot tagadni nem lehet. Mit tegyünk a közelgő nagy világbüntetéssel szemben? Talán kétségbe essünk vagy maradjunk tétlenek? Egyik eljárás sem volna helyes. Itt tenni kell!

1. **Maradjunk hivek szent vallásunkhoz.** Hisz mi tudjuk, tudnunk kell, hogy a helyes uton vagyunk, csak nem szabad arról letérni. A ki a kat. egyház tagja, az benne van azon erős hajóban, a mely a maga utasait biztosan az örök élet kikötőjébe viszi, csak mindenben engedelmeskedjünk a hajó kormányrudját tartó pápának. A szent hitünket tartsuk a legdrágább kincsnek, a melyet soha senki által elrabolni ne engedjük. Bármit hozzon is a hitetlen világ, mi hivek maradjunk Jézushoz. Bármit tanítson a hitetlenség, mi körünkben, családjunkban a megfeszített Jézust hirdessük.

2. **Istentől várjunk segítséget.** Mentől figyelmesebben vizsgáljuk a mai világ folyását, annál inkább meg kell róla győződnünk, hogy rajtunk az istennél egyéb nem segít.

3. **Hagyjunk fel a nemzeti bűnünkkel, a káromkodással.** „*Veszedeles idők következnek be, mert az emberek káromkodók lesznek,*” mondja az apostol. Fájdalom, ezek a veszedeles idők nálunk már rég bekövetkeztek, mert a káromkodás nemzeti bűnünk. Mindenfelől csak káromlás hallik. Hogy a korcsmából a rettenetes istenkáromlás ördögi szavai hallatszanak ki, azon még meg sem ütődhetünk, mert hisz mi egyéb a korcsma, mint az ördög temploma, de káromkodnak a piacon, mert a nélkül nem is tudnak adni-venni, káromkodnak az udvarokon, mert a férj káromkodva beszélget a feleségével és cselédjeivel, az anya káromkodva feddi gyermekét s azzal altatja el csecsemőjét, káromkodnak a mezőn, a szántóföldeken és a szőlőkben, mert káromkodás nélkül már dolgozni sem lehet; káromkodnak a fuvarosok, mert a nélkül még a ló sem indit; káromkodnak még a templom körül ácsorgók is. Végtelenül szomorú jelenség az a magyarnál, hogy sohasem tud ellenni káromkodás nélkül. Káromkodik nemcsak a szegény, hanem a gazdag is, nemcsak a szokásaiban megrögzött öregek, hanem a fiatalok, sőt a gyermekek is, nemcsak a keményebb természetű férfiak, hanem még a gyengédebb lelkületű nők is, a kiknek ajkairól csak a szeretet és a szelidség szavait várnók. Az alkalmat sem nagyon válogatják, mert káromkodnak nemcsak bosszuságukban, vagy valamely veszteség esetén, hanem káromkodnak merő negédességből, a legegyszerűbb beszélgetés vagy a legvidámabb mulatozás közben... Szeretett véreim, édes magyarjaim, ezt a rút nemzeti bűnt el kell hagyni!

4. **Szenteljük meg a vásár- és az ünnepnapokat.** Hat napot adott az Isten nekünk, hogy a világnak szolgáljunk, de a hetediket magának tartotta fenn. Hat napon át kereshetjük testünk számára az élelmet és a ruházatot, de a hetediken emlékezzünk meg róla, hogy nekünk lelkünk is van, még pedig egyetlen halhatatlan lelkünk, a mely több a testnél, tehát annak számára is keressünk.

5. **Kérleljük meg a megbántott legm. Oltáriszentséget.** A legtöbb támadásnak és a legnagyobb szentségtörő megbántásnak az imádandó Jézus épen az Oltáriszentségben van kitéve. Azért álljuk körül az oltárt, hogy a hitetlenek hozzá ne férjenek. Imádjuk őt, hogy legalább némileg kárpótolva legyen a számtalan megbántásért. Kérleljük meg őt, hogy vonja vissza a szörnyű csapásra már-már kinyújtott kezét. **Álljunk be a legméltóságosabb Oltáriszentséget örökös imádók dicső seregjébe,**³ a melynek tagjai úgy szólván magokra veszik a világon elkövetett bűnöket és mintegy azoknak súlya alatt térdre roskadnak a szentségi Jézus előtt, hogy szüntelen rebegjék: Uram irgalmazz, Uram kegyelmezz a te bűnös népednek! Legyen édes

³ A kik szeretnék megismerni az örökös imádás módját, rendeljék meg az ezzel foglalkozó „*Reménységünk*” című képes havi folyóiratot. Ára egy évre 80 kr. Megrendelhető e könyv írójánál Váczon.

hazám minden buzgó lelke egy-egy uj Mózes, kik mint közbenjárók a megbántott és haragvó Isten és a bűnös nép közé vetik magokat, hogy örökös imádásuk pajzsával elhárítsák az Isten Anyja által megjövendőlt világcsapás borzalmait.

Magyar testvéreim! ne adjuk át magunkat oktalan és céltalan remegésnek, Isten övéit el nem hagyja! Tegyük meg sürgősen a magunkét: maradjunk hivek szent vallásunkhoz, a nagy mértékben elharapózott istentelenség és a hazánkat dúló számtalan bajokban Istentől várjuk a segítséget, hagyjunk fel a nemzeti bűnünkkel, a káromkodással, szenteljük meg a vasárnapot és vállalkozzunk mentől többen az örökös imádásra, és akkor az Isten kegyelmes lesz hozzánk és Magyarországot nem fogja sujtani.

- & -